PULKIM ANT KELIŲ

Už katalikų Tradiciją

Arkivyskupas Lefebvre - schizmatikas ar Bažnyčios gelbėtojas?

Turino drobulė - katalikų tikėjimo teisingumo įrodymas

Pažintis su Šv.Pijaus X Kunigų Brolijos veikla

Sakramentai: kunigystė

- Šv. Pijaus X Brolija ir katalikų Tradicija Lietuvos žiniasklaidoje
- Prieš 10 metų arkivyskupas Lefebvre įšventino 4 vyskupus
- Filipinų vyskupas Lazo oficialiai pareiškia popiežiui remiąs Tradiciją
- Nauji Vatikano dokumentai ir šventieji

ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS INFORMACINIS LEIDINYS LIETUVAI

Nr.4

1998, ruduo

Arkivyskupas M.Lefebvre ir vyskupas De Castro Mayer su naujai įšventintais vyskupais.

Skaitmenino Katalikų Biblioteka katbib.lt

Brangūs tikintieji!

Šiemet sukanka dešimt metų nuo to laiko kai 1988 m birželio 30 arkivyskupas Lefebvre ir vyskupas De Castro Mayer įšventino vyskupais keturis Šv. Pijaus X Brolijos kunigus. Ši sukaktis sukelia mumyse dvejopus, gal net prieštaringus jausmus.

Pirmiausia mus apima gilus liūdesys netgi jei apmastome varganą mūsų Motinos Bažnyčios būklę. Reikėjo prieiti iki tos dramatiškos, negirdėtos padėties - vyskupų šventinimo prieš popiežiaus valią, tam kad būtų išgelbėtas Tikėjimas, Šventosios Mišios ir katalikų kunigystė. Be abejonės arkivyskupas Lefebvre neieškojo tokios konfrontacijos su posusirinkimine Roma, greičiau priešingai - 1976 m. prašė popiežiaus Pauliaus VI leisti „Tradicijos eksperimentą". Deja, 30 metų iškilmingų, viešų perspėjimų, kreipimųsi kad būtų sugrįžta prie Tradicijos, 30 metų deklaracijų, laiškų, kontaktų, susitikimų, diskusijų, pasiūlymų, mėginimų, 30 metų judėjimo už Tradiciją plitimo visame pasaulyje neužteko, kad atsivertų akys hierarchijai, prisirišusiai prie „II Vatikano Susirinkimo dvasios ir vaisių", akivaizdžiai vedančių Bažnyčią į sugriovimą.

Neišmatuojamai liūdnas yra, popiežiaus Pauliaus VI žodžiais tariant, „Bažnyčios susinaikinimo" vaizdas, kuris be kita ko pasireiškė neteisingomis ir negaliojančiomis sankcijomis prieš Šv. Pijaus X Kunigų Broliją 1975, 1976 ir 1988 metais. Visos šios nuo pradžios iki galo negaliojančios bausmės

krito ant mūsų tik todėl, kad nenorėjome bendradarbiauti toje Bažnyčios susinaikinimo veikloje, nenorėjome priimti Susirinkimo ir posusirinkiminių naujovių.

Antra, nors tai ir paradoksalu, šventimų faktas mus nudžiugino ir leidžia gyventi džiaugsmu ir viltimi, kad viduryje šio dvasinio chaoso, kokio dar nebuvo Bažnyčios istorijoje, du vyskupai išdrįso padaryti tai, ką ir tegalėjo padaryti tokioje situacijoje - paliudyti Tikėjimą ir perduoti kunigystę. Ne slapta, ne sustodami pusiaukelėje, bet viešai, aiškiai ir iki galo ėmėsi didžiulio uždavinio - išsaugoti šventojoje Bažnyčioje integralų tikėjimą ir autentišką kunigystę. O kai atėjo laikas neteisingoms sankcijoms, iškentė tą negarbę be nuoskaudos. Tinkamu momentu, išbandę visas kitas galimybes, po gilių apmąstymų, po nenuilstamų maldų į Kūrėją, Viešpatį ir Amžinąjį Teisėją jie perdavė tai, ką patys gavo iš Bažnyčios, būtent, kunigystės pilnatvę, nepalikdami savo sūnų apleistų ir našlaičių.

Jie atliko tą veiksmą likdami ištikimi katalikų Tikėjimui, visiškoje harmonijoje su dieviškąja Bažnyčios sąranga, tobulame paklusnume aukščiausiajai Dievo teisei, tuo pat metu negalėdami skaitytis su kai kuriomis Bažnyčios teisės normomis, kurios savaime yra išmintingos, bet nepritaikomos konkrečioje neišvengiamos būtinybės būklėje. Atliko šį veiksmą be maištavimo, budriai susirūpinę, kad nepasisavintų jiems nepriklausančių teisių ir privilegijų - dėl to niekada nebuvo, nėra ir nebus jokios schizmos.

Galų gale pakilusi virš visų žemiškų jausmų, liūdesio ar džiaugsmo, mūsų siela trokšta gyventi antgamtine viltimi, tikėjimu į vieną, šventą, visuotinę, apaštalinę Romos Bažnyčią. Nepaisant laikinų sutemų, žinome, kad pragaro vartai Jos nenugalės. Nepaisant liberalizmo, viešpataujančio aukščiausiuose hierarchijos sluoksniuose, išpažįstame, kad Viešpats Kristus patikėjo Petrui Dangaus karalystės raktus. Iš tiesų „visa savo širdimi ir siela liekame ištikimi katalikiškajai Romai - katalikiško tikėjimo bei tradicijų, būtinų jo išlaikymui, saugotojai, Amžinajai Romai, išminties ir tiesos mokytojai" (Iš Arkivyskupo Marcel Lefebvre 1974 m. lapkričio 21 d. deklaracijos).

Kunigas Karl Stehlin

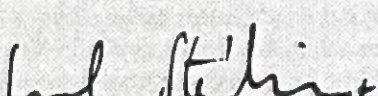

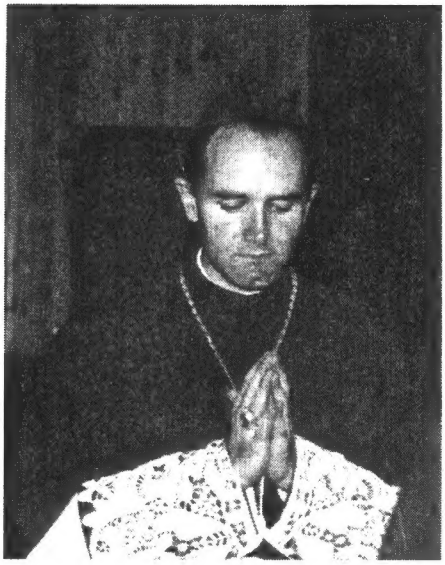

Vyskupo Bernard Fellay laiškas Nr.53 Brolijos draugams ir rėmėjams

(Menzingen, 1997 rugsėjo 29 d.)

Brangūs bičiuliai ir rėmėjai,

Šių metų gegužyje Siono diocezijos Šveicarijoje vyskupui Mons. Brunner pasirodė, jog reikėtų paskelbti du tekstus, kuriuos jis gavo iš Romos. Juose apibendrinta Šv. Pijaus X Brolijos situacija po 1988 birželyje įvykusio vyskupų įšventinimo: kalbama apie schizmą ir ekskomuniką visiems vyskupams, kunigams ir pasauliečiams (1). Reikia paminėti, kad tuo tarpu Romos komisija „Ecclesia Dei" atsakymuose kai kuriems tikintiesiems ar net vyskupams apsiribojo „mirtino schizmos pavojaus paminėjimu" - tai visiškai skirtinga pozicija(2).

Siono vyskupas pateikė šiuos du tekstus kaip atėjusius iš Romos (jis teigia: „Aš prašiau oficialaus atsakingos Bažnyčios vyresnybės pareiškimo"), vieną tariamai nuo Tikėjimo doktrinos kongregacijos, o kitą nuo Teisinių tekstų interpretavimo tarybos.

Kadangi juose buvo akivaizdžių klaidų, mes parašėme vyskupui Brunner, prašydami patikslinimų. Jis atsakė, kad data išties buvo neteisinga (3), tačiau pirmasis dokumentas iš tikrųjų buvo nuo Tikėjimo doktrinos kongregacijos, ir jis tekstus paskebė tokius, kokius gavo.

Netrukus šiuos „iš Romos" atėjusius pasmerkimus triukšmingai pasveikino tiek prancūzų vyskupai, praėjusį rudenį prašę Šv. Pijaus X Brolijos pasmerkimo ir sulaukę tik patarimo „patiems paruošti dokumentą"(4), tiek Šv. Petro Brolija.

Šv. Petro Brolija dokumentus paskelbė nepakeistus, tačiau Prancūzijos

vyskupų žurnale *La Documentation Catholique* atsiranda pakeitimų: vyskupo Brunnerio įžangoje bei antraštėje pirmasis dokumentas pristatomas ne kaip Tikėjimo doktrinos kongregacijos, o kaip Vyskupų kongregacijos nuomonė, kaip mes ir pastebėjome savo laiške. Visa tai reiktų šiek tiek pakomentuoti:

1. Abu tekstai yra nepasirašyti, tai anoniminiai raštai.
2. Vyskupas Brunner teigė, jog juos gavo 1996 spalio 31 d., tačiau juos paskelbė tik 1997 gegužės 16 d. Iš tiesų, abu tekstai be datos ir trūksta oficialiems Romos dokumentams privalomo protokolo numerio.
3. Galima daryti išvadą, jog abu dokumentai yra tik pastabos, eskizai ar projektas, tai rodo bloga tekstų kokybė, su daugybe spragų ir netikslumų.
4. Šie tekstai yra tokie supainioti, jog neįmanoma nepasimetus nurodyti jų kilmės ar autorių.Siekiant atbaidyti tikinčiuosius, mosuojama anoniminėmis pastabomis!
5. Vienok, jie remiasi būtent anoniminėmis pastabomis, skelbdami pasauliui, kad Šv. Pijaus X brolija yra schizmatiška ir ekskomunikuota - jų lūpose visiškai prasmės netekusiais žodžiais.
6. Kokią prasmę mes galime suteikti „ekskomunikai", kuri įprastai ženklina išmetimą iš Bažnyčios? Kada Romos autoritetai mano galį pažeminti dogmą „už Bažnyčios nėra išganymo" iki „jos pirminės prasmės - Bažnyčios narių skatinimo ištikimybei"(5), tada ir mes esame verčiami galvoti, jog galbūt ir ekskomunika panašiu būdu tapo nuvertinta ...iki popierinio tigro!

Esminių teisės ir teisingumo principų pamynimas visiškai nejaudina Bažnyčios vadovų ir Šv. Petro Brolijos. Kuri pasaulietinė valdžia kada nors būtų išdrįsusi paskelbti tokį ydingą dokumentą? Jokia! Einant tokiu keliu, galima prarasti bet kokį pasitikėjimą. Ir vėl negalime nepastebėti, jog Šv. Pijaus X Brolijos pasmerkimo Romoje byla yra tarsi kelias, prikreiktas šiurkščių dalies Bažnyčios valdininkų neteisingumo pavyzdžių. Išties - „nieko naujo po saule..."

Kartkartėmis mums prikiša, jog mes nesiskundžiame Romai dėl tokios neteisybės. Bet tai būtų tik laiko švaistymas. Roma paprasčiausiai atsakytų; „niekas negali teisti Šventojo Sosto". Mūsų byla yra nutraukta. Todėl nereikia nė stebėtis, girdint kardinolą Ratzingerį naujoje knygoje „Žemės druska" prisipažįstantį, kad „valdžia, kuria šiandien mes Romoje galime naudotis, yra labai maža"(6).

Tiek dėl ydingos dokumentų formos. Kalbant apie jų turinį, reikia pasakyti, kad juose linkstama ne visai aiškiai pareikšti, kad egzistuoja schizma, kuri įgavo konkrečią formą 1988 birželio 30 d. vykusiu vyskupų įšventinimu, todėl visi, kurie formaliai palaiko schizmą, yra ekskomunikuoti - tiek vyskupai bei kunigai, tiek pasauliečiai.

Vienok, kadangi čia nebandoma įrodyti, jog arkivyskupas Lefebvre *nebuvo* priverstas taip pasielgti, todėl iš esmės čia grįžtama prie senų šauksmų „Pakluskite!", nė nebandant gilintis į pagrindinį klausimą: *Kodėl*, nepaisant svarių grasinimų, arkivyskupas Lefebvre nusprendė, kad jis turi nereaguoti į Romos nurodymus? *Kodėl* mes atmetame nurodymus žengti susirinkiminių ir posusirinkiminių reformų keliu?

Kaip mes galime tvirtinti turį **teisę** tęsti tokį atmetimą? *Kodėl* toksai atmetimas nėra schizmatinis?

Atsakymas glūdi pačiuose valdžios autoriteto ir, su juo susijusio paklusnumo pamatuose.

- Bet kurioje visuomenėje valdžia seka iš visuomenės, kuri negali be jos egzistuoti, *prigimties* (7).
- Bet kurios visuomenės prigimtis priklauso nuo jos ketinimų, nuo tikslo kurio ji siekia. Bet kurios visuomenės prigimtį, struktūrą ir priemones apsprendžia jos *tikslas*.
- Todėl valdžia yra *apribota* visuomenės tikslo, organizuojančio valdžios karkasą, jos veiklos ir kompetencijos ribas.

Valdžios funkcija - kreipti mintis ir norus link visuomenės tikslo, ir taip užtikrinti visuomenės vientisumą. Dviejų vadinamųjų „tobulų visuomenių" atveju, žmogiškoji valdžia priklauso nuo visuomenės tikslo ir, labiausiai nuo jos struktūros ir priemonių. Tai kaipgi valdžia, būdama priklausoma nuo šių dalykų, gali juos pakeisti? Ji to negali. „Bažnyčios teisė vadovauti tikintiesiems yra apribota to kas būtina ar naudinga sielų amžinajam išganymui"(8).

Vadinasi, jei Bažnyčios valdžia darytų tokius pakeitimus, ji peržengtų savo kompetencijos ribas, tai būtų piktnaudžiavimas autoritetu, o šiuo atveju Bažnyčios nariai daugiau nebeprivalo paklusti, bet atitinkamai priešintis priklausomai nuo piktnaudžiavimo rimtumo.

Kada kalbama apie Romos popiežiaus valdžią - aukščiausio žemėje, suverenaus ir universalaus asmens valdžią - jos ribas apibrėžia ne tik *jos tikslai* (mūsų Viešpaties išganymo misijos tęsimas), Dievo ir mūsų Viešpaties, jos įkūrėjo įsakymai (pavyzdžiui, „Eikite ir mokykite visas tautas", etc.), bet taip pat dieviškoji Bažnyčios Santvarka.

Jei ši valdžia, skirta būti tiksliu paties mūsų Viešpaties atspindžiu („Kas jūsų klauso, klauso manes"), imtųsi peržengti šias *ribas*, tai jau būtų piktnaudžiavimas valdžia ir mes turėtume atsakyti taip, kaip Šv. Petras atsakė Sinedrionui, „Verčiau turime klausyti Dievo, nei žmonių".

Mes ir smerkiame Susirinkimą ir posusirinkiminę Bažnyčią būtent už tai, kad jie pirmiausia siekia pakeisti *Bažnyčios prigimtį - vienos ir vienintelės* Kristaus mūsų išganytojo Sužadėtinės, pirmutinio ir vienintelio šaltinio antgamtinių išganymo priemonių, kurias jai patikėjo dieviškasis sužadėtinis - prigimtį. Antra - siekia pakeisti Bažnyčios *struktūrą* (į neveiksmingą ir anoniminį kolegialumą), trečia - siekia pakeisti Bažnyčios *malonės priemones* - Mišias ir sakramentus (redukuodami juos į paprastus žmogaus veiksmus). Visi šie pokyčiai nėra mūsų fantazijos, bet Bažnyčios administratorių pripažįstami ir leidžiami.(9)

Tai yra priežastys, dėl kurių mes negalime paklusti. Mes priešinamės ardomajai veiklai, nes ji yra piktnaudžiavimas valdžia.

Pasikeitėme ne mes. Per ilgus amžius nuo Šv. Pauliaus, visa Bažnyčia buvo perspėjama dėl tokio pobūdžio pasikeitimų. Neklaidingos visų laikų

Bažnyčios ir jos neklaidingo mokymo vardan, mes atsisakome bendradarbiauti Bažnyčios savigriovoje.

Tol, kol Roma atsisako spręsti šią rimčiausią iš visų problemų, mes turėsime šį niekaip nepasibaigiantį kurčiųjų dialogą. Roma gali kiek tik nori gąsdinti mus visokiomis ekskomunikomis, bet mes nesiliausime iš visų jėgų maldavę mūsų Motinos gryno mokymo pieno, į gabalus nesukapoto Tikėjimo, teisės melsti ir garbinti Dievą nesigriebiant folkloro ar šou verslo. Mes tai darysime Jo vertu būdu, kaip darydavo mūsų protėviai, kad galėtume gauti taip mums būtiną malonės maistą per neabejotinai galiojančius sakramentus ir teisę būti vedamiems link amžinųjų ganyklų, o ne per naujybių dykrą, pastoviai evoliucionuojančią atitinkamai Pauliaus VI žodžiams: „Mums buvo duotas žodis „naujybė" kaip įsakymas, kaip programa" (10)

Bažnyčia miršta, draskoma pertvarkymų, pridengtų melagingu šūkiu „Mes esame vienybėje su Popiežiumi"; Bažnyčią nuodija mirtini eretiški mokymai, pasak Jono Pauliaus II žodžių pasakytų 1981 (11), visur išbarstyti „pilna sauja", pati Roma pasiklydusi „žemiškųjų vertybių teologijoje" vietoj to, kad mums primintų aiškius mūsų Kūrėjo ir Išganytojo poreikius ir interesus.

Atėjo laikas burtininkų mokiniams atsisakyti jų mirtinų eksperimentų ir sugrįžti prie amžių išminties, nuo kurios Bažnyčia niekada nenusisuko, kad sugrąžintų mums Tikėjimą, malonę, šventumą, kunigystę, Mišias, popiežystę, visus tuos katalikiškus lobius, kuriuose mūsų Romos kataliko širdis gali rasti poilsį. Jie priklauso mums, mes turime teisę į juos ir jokia žmogiškoji valdžia negali iš mūsų atimti šios teisės - netgi posusirinkiminė Roma.

Teišmeldžia Nekaltoji Marijos Širdis, globojanti Bažnyčią, mums ištikimybės tikėjimui iki mirties malonę, kuri yra išganymo garantas: „Tik tas, kurį ras iki galo ištikimą bus išganytas".

„Nes Viešpaties džiaugsmas yra mūsų jėga" (12). Tesiteikia Jis laiminti jus!

+ Bernard Fellay

Bernard Fellay
Generalinis Vyresnysis
Menzingen, Šv. Mykolo Arkangelo šventė, 1997.

Išnašos:

(1) *"Evangile et Mission"*, #21, 29 May 1997.
(2) laiškai #153/96 - 12/11/96, #667/89 - 1/12/96, #90/97 - 21/6/97, etc.
(3) Kalbant apie ekskomunikacijos dekreto datą, tekstas nurodo - "mūsų 1988 liepos 1-osios dekretas".

(4) Exaudiat, 1997 gegužis (Somme regioninis katalikų laikraštis).
(5) Tarptautinės teologinės komisijos tekstas dėl "*Extra Ecclesiam Nulla Salus*" problemos - #31, *La Dokumentation Catholique, #2157, 1997 balandžio 6, p.323.*
(6) Kardinolas Ratzingeris, *Le Sel de la Terre, Flamarion, 1987, p.459.*
(7) Filosofas Gredt laiko, kad valdžia yra kažkas, neatskiriamo nuo visuomenės esmės, lygiai kaip jumoro jausmas yra būdingas žmogui. Elementa Philosophiae, Vol II, Joseph Gredt, Herder, Barcelona 1961, p.459.
(8) Kardinolas Ottaviani, Institutiones Iuris Publici Ecclesiastici, Vatican Polyglot edition, Rome, 1958, p.177.
(9) Avinjono vyskupas Polge: „II Vatikano Bažnyčia yra nauja ir Šventoji Dvasia visą laiką saugo, kad ji neliktų statiška. L'Osservatore Romano, 1976 rugsėjo 3. (plg. „Iota Unum," p.102.) — Metzo vyskupas Schmitt: Civilizacijos stadijoje, kurioje mes gyvename , vyksta pasikeitimai ne tik mūsų išoriniame elgesyje, bet ir pačioje mūsų susiformuojamoje sutvėrimo ir Jėzaus Kristaus atnešto išganymo sampratoje. (Plg. Iota Unum, #37, p.66; Itineraires, #160, p.206.) Vertėtų pacituoti visą Romano Amerio knygą, „Iota Unum, Studija apie pasikeitimus Katalikų Bažnyčioje XX amžiuje." — Kai iškyla konflitas tarp žmonių ir tikėjimo, būtent tikėjimas turi užleisti kelią" - „Kokio Dievo ženklai yra sakramentai." Centre Jean Bart, Paris, 1975, p.14, 15. — „Iš tiesų, ypač po visų stačiatikių krikščionių konferencijų ir II Vatikano susirinkimo žmonių požiūrius ir nuostatas radikalai paveikė tai, kad Bažnyčia buvo iš naujo atrasta ir išaukštinta kaip katalikų ir stačiatikių bendrija." , 1993 birželio 23 Ballamando Deklaracija, str. 13, La Documentation Catholique, #2077(1993), p.712. — Jonas Paulius II: „Vatikano II susirinkimas davė mums naują Bažnyčios viziją, atviresnį, Dievo tautos universalumo vaizdą. „Romos dvasininkijai, L'Osservatore Romano, 1991 kovo 8.
(10) L'Osservatore Romano, 1974 liepos 3.
(11) Jonas Paulius II, 1981 vasario 6. L'Osservatore Romano, 1981 vasario 8.
(12) II Esdras VIII. 10.

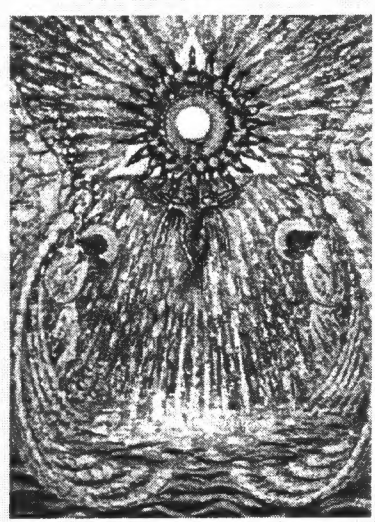

NEI SCHIZMATIKAI, NEI PRAKEIKTIEJI
Šv. Pijaus X Kunigų Brolija - Katalikų Bažnyčios veikla

„Norėčiau pabrėžti, kad Ekumenizmo [Principų ir Normų Įgyvendinimo] Vadovas netaikytinas Šv. Pijaus X Brolijai. ***Šios Brolijos narių situacija yra Katalikų Bažnyčios vidinis reikalas.*** *Brolija nėra kita bažnyčia ar bažnytinė bendruomenė prasme, vartojama Vadove. Žinoma, Mišios ir sakramentai, teikiami Brolijos kunigų, yra galiojantys." (Kardinolas Eduardas Cassidy, Popiežiškosios tarybos krikščionių vienybei skatinti pirmininkas)*

„Priėjau išvados, kad, kalbant Kanonų teisės terminais, jis [Arkivyskupas M. Lefebvre] nenusikalto veiksmu, baustinu pagal Kanonų teisę. Jį galima apkaltinti nusižengus nepaklusimo popiežiui aktu, bet jis tai padarė tokiu būdu, kad galėjo remtis teisinėmis nuostatomis, kurios saugo jį nuo automatinės ekskomunikos (latae sententiae) už tą veiksmą". (Tėvas Gerald E. Murray iš Niujorko arkivyskupijos, 1995 m. gavęs Kanonų teisės daktaro laipsnį Romos Grigališkajame Universitete)

I. Trumpa Brolijos kronika.

Šv. Pijaus X Kunigų Broliją 1970 m. kanoniškai įsteigė Lozanos, Ženevos ir Fribūro (Šveicarija) vyskupas J. E. Charriere. Pagrindinis Brolijos tikslas - steigti seminarijas, skirtas kunigų ruošimui ir šventinimui pagal integralų ir tikrąjį Katalikų Bažnyčios tikėjimą. Nuo pat pradžių ši veikla buvo aprobuota Bažnyčios. Broliją įkūrė arkivysk. Marcel Lefebvre, nuo seno dirbęs apaštaliniu delegatu prancūzakalbėje Afrikoje. Beveik nuo pat Brolijos įsikūrimo prasidėjo persekiojimai, nukreipti prieš Šveicarijoje įsikūrusią seminariją. Daug vyskupų aiškiai negalėjo sutikti su tuo, kad būsimi kunigai būtų formuojami pagal tradicinį Bažnyčios mokymą, išlaikant tradicinį Šv. Mišių ritualą. Brolijos veiklą parėmė vyskupai iš Rejunjono, Ispanijos, Brazilijos , Afrikos, Lenkijos, kai kurie Romos kardinolai.

1974 m. lapkritį Brolijos seminarijoje Ecõne buvo surengta apaštalinė vizitacija. Vienas iš vizitatorių papiktino seminaristus savo modernistiniais teiginiais. Jis manė, kad celibatas turi būti panaikintas kai tik tai bus įmanoma. Taip pat jis reiškė abejones Kristaus prisikėlimo realumu...

Arkivyskupas M. Lefebvre su PijumiXII

Tai buvo ypatingas skandalas, nes jaunų klierikų akyse vizitatorius buvo Romos pasiuntinys, atstovavo Romą, tikėjimo mokytoją. Arkivyskupo atsakymas į tą vizitaciją buvo 1974 m. lapkričio 21 d. deklaracija, skelbusi ištikimybę visų laikų tikėjimui.

Dėl tos Deklaracijos „Roma" iškvietė arkivyskupą į pokalbį su trijų kardinolų komisija, kuri 1975 m. paleido Broliją. Tokį pasmerkimą be teisinio proceso galima pavadinti „laukiniu pasmerkimu". Arkivyskupo Lefebvre kanoninis skundas, kuris turėjo garantuoti „uosprendžio vykdymo atidėjimą" iki naujo kompetentingos vadovybės sprendimo, net nebuvo svarstomas.

Kiekvienas teisininkas gali patvirtinti, kad toks Brolijos paleidimas buvo negaliojantis pagal kanonus 493, 1655.1, 1585.1 (1917 m. CIC - Kanonų Teisės Kodeksas, dar privalomas 1976 m.). 1976 m. Arkivyskupui uždėta suspendavimo *„a divinis"* bausmė dėl nepaklusnumo, kuri taip pat negalioja pagal kan. 2218. 1 (pakankamų argumentų trūkumas). Vieninteliai argumentai, kuriuos galima svarstyti, yra aptariami aukščiau minėtuose kanonuose.

1983 m. Arkivyskupas kartu su arkivyskupu Mons. de Castro Mayer parašė atvirą laišką popiežiui, kuriame rašoma: „leidžiame sau prijungti prie šio laiško sąrašą pagrindinių klaidų (jų išvardinta 6), kurios yra šios tragiškos situacijos (Bažnyčios susinaikinimo) priežastis. Šios klaidos jau buvo pasmerktos Jūsų Šventenybės pirmtakų..." Deja į tai nebuvo jokio atsakymo.

Tuo metu situacija Romoje be perstojo blogėjo: 1986 m. Popiežius nuvyko į Romos sinagogą, kur buvo priimtas kaip lygus didžiajam rabinui; tais pačiais metais Asyžiuje įvyko visų religijų susitikimas, kuriame Šventasis Tėvas padėkojo delegatams už veiklą taikos labui. Kiekviena grupė meldėsi atskiroje vietoje, o ant vieno altoriaus buvo pastatyta net Budos statulėlė.

Stebėdamas šiuos įvykius, griaunančius katalikų tikėjimą, Arkivyskupas nusprendė, atsižvelgdamas į savo senyvą amžių, paprašyti Romos leidimo įšventinti keturis pagalbininkus vyskupus, kurie galėtų tęsti jo veiklą. Šis prašymas sukėlė paniką Romoje . 1987 m. įvyko nauja vizitacija: šį kartą vizitatoriai buvo Kard. Gagnon ir Mons. Perl. Kardinolas Gagnon pagyrė Brolijos veiklą, sakydamas, kad toks darbas yra kunigų šventumo šaltinis. Jis pats oficialiai (*in tronu*) dalyvavo Šv. Mišiose, aukotose arkivysk. Lefebvre. Šis faktas reiškia, kad *suspensa a divinis* de fakto jau neegzistuoja, nes yra draudžiama dalyvauti suspenduotų kunigų ar vyskupų Mišiose.

1988 m. balandį vėl prasidėjo derybos. Tų derybų rezultatas buvo atsisakymas leisti Arkivyskupui įšventinti vyskupus, nes žinota, kad siūlomi įšventinti vyskupai nepriims ir neskelbs naujo mokymo apie ekumenizmą bei religijų laisvę, lygiai kaip nesutiks aukoti Šv.Mišių pagal naują tvarką.

Trokšdamas išsaugoti naujovių užgožiamą autentišką Tikėjimą ir atitinkantį Bažnyčios Tradiciją kunigų paruošimą, 1988 metais Arkivyskupas

prieš Romos valdininkų valią įšventino 4 vyskupus pagalbininkus. Vyskupų kongregacijos prefektas Kard. Gantin patvirtino ekskomuniką pagal kan. 1382. Popiežius laiške *„Ecclesia Dei afflicta"* kalba apie šventimus kaip apie „schizmatinį aktą".

Nuo tos akimirkos spaudoje, oficialiuose Romos valdžios dokumentuose Brolija vadinama schizmatine grupe, o jos įkūrėjas ir kiti vyskupai - nubaustais ekskomunikos bausme. Dabar pabandysime įrodyti, kad šis kaltinimas yra neteisingas.

Pirmiausia reikia įrodyti, kad yra neteisinga kalbėti apie „schizmatinį aktą" nes vyskupų konsekracija be legalaus popiežiaus mandato jokiu būdu pati savaime nėra schizma.

Antra, svarbu parodyti , kad Bažnyčia tikrai yra būtinybės būklėje, kai yra iškilusi grėsmė svarbiausioms ir aukščiausioms Bažnyčios gėrybėms.

Trečiasis žingsnis - įrodymas, kad akivysk. Lefebvre norėjo apginti tas aukščiausias gėrybes ir siekdamas to tikslo, buvo priverstas nusižengti kanonui 1382. Šį nusižengimą galima pateisinti įvairiausiais būdais: istoriniais bei teologiniais argumentais ir kanoninėmis teisėmis, kurios kalba arba apie pačią būtinybės būklę, arba apie bažnytinės valdžios pareigą užtikrinti gerovę, būtiną norint pasiekti Bažnyčios tikslą - Dievo garbę ir sielų išganymą.

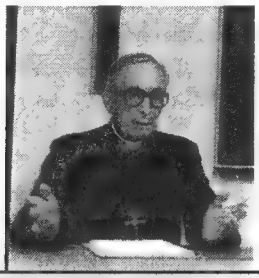

Arkivyskupas M.Lefebvre

2. Įrodymas, kad Šv. Pijaus X Brolija nėra nei schizmatinė, nei ekskomunikuota.

2.1. Vyskupų konsekracija be legalaus popiežiaus mandato jokiu būdu pati savaime nėra „schizmatinio pobūdžio aktas".

Schizmatikas yra tas, kuris abejoja Popiežiaus autoritetu arba tas, kuris atsiskiria nuo vienybės su Katalikų Bažnyčia. Tuo tarpu vyskupų šventinimas be popiežiaus leidimo yra nepaklusnumo aktas, kuris nereiškia schizmos.

a) Kodeksas: Tokios rūšies įšventinimas nėra priskaitomas prie „nusikaltimų prieš Bažnyčios vienybę (kas reiškia schizmą pagal kan. 751), bet yra minimas tiktai skyriuje apie „bažnytinių pareigų pasisavinimą ir nusižengimą toms pareigoms". Bausmė už tokį prasižengimą yra ekskomunika, bet ta pati teisė tvirtina, kad nepaklusimo aktas gali būti netgi reikalingas „jeigu iškiltų pavojus evangelinei tiesai".

b) Teologija: Kajetonas, šv. Tomas, Suarezas ir kiti moko: „jeigu atsisakymas paklusti liečia įsakymo materiją arba patį viršininko asmenį, bet nekvestionuojamas autoritetas, tada schizmos nėra."

Arkivysk. Lefebvre niekada neišsakė abejonių popiežiaus autoritetu. Tačiau jis kartu su visais Bažnyčios daktarais skyrė du dalykus: popiežiaus

funkcijas nuo jo asmenybės arba popiežiaus pareigybę (Kristaus atstovas žemėje) nuo jo privataus gyvenimo (paprastas žmogus, krikščionis, katalikas). Tokio atskyrimo reikėdavo pirmiausia tamsiaisiais popiežystės laikotarpiais, kai žmonės nežinodavo kaip laikytis Bažnyčios galvos atžvilgiu. Bažnyčios daktarai kviesdavo žmones laikytis tvarkos, kadangi pabrėždavo skirtumą tarp „popiežystės" ir jos „realizuotojų", tarp popiežiaus funkcijų ir asmens. Popiežiaus asmuo gali nesąmoningai, visiškai ar iš dalies *„renuere subesse officio Papae"* - atsisakyti vykdyti pareigas, priderančias jo pareigybei, jeigu jis remia arba leidžia įsitvirtinti, orientacijoms, griaunančioms Bažnyčią.

Šv. Tomas rašo: „verta pastebėti, kad, jeigu iškiltų pavojus tikėjimui, tikinčiųjų pareiga būtų smerkti savo ganytojus ir netgi viešai."

Pavyzdžiui, Petras išpažino Jėzaus dieviškumą, o Jis atsakė :„tu esi Petras ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią...". Tai įsakymas vykdyti popiežiaus pareigas - valdyti Bažnyčią. Tas pats Petras (šį kartą kaip draugas, kaip privatus asmuo) stengiasi atitraukti Kristų nuo Jo Kančios, o Jėzus subarė: „eik šalin nuo manęs šėtone, esi man papiktinimas, nes kalbi ne Dievo, o žmonių mintimis."

Prisikėlęs iš numirusiųjų, Jėzus Kristus patikėjo Petrui popiežystės pareigas, kurias jis vykdė su visišku kitų apaštalų ir pirmųjų krikščionių pripažinimu. Tačiau Antiochijoje šv. Paulius suvokė, kad Petras neina teisingu keliu, atitinkančiu Evangelijos tiesą. „Kai Kefas atvyko į Antiochiją, aš jam pasipriešinau į akis, nes jis buvo nusižengęs...", „aš pasakiau Kefui visų akivaizdoje..." (Gal 2,11) - taip darė Paulius, nors turėjo žemesnį laipsnį hierarchijoje.

Bažnyčios Tėvai ir Daktarai, komentuodami tą atsitikimą, moko, kad pavojus tikėjimui ir viešas papiktinimas, ypač doktrinos srityje, ne tik legalizuoja atvirą pasipriešinimą hierarchijai, ir net pačiam popiežiui, bet ir įpareigoja priešintis.

Dėl to vyskupų įšventinimas nėra schizma. Arkivysk. Lefebvre pripažįsta popiežiaus autoritetą ir dėl to prieš pat įšventinimą parašė būsimiems vyskupams: „Meldžiu jus, kad būtumėte ištikimi Apaštalų Sostui, Romos Bažnyčiai, visų bažnyčių Motinai ir Valdovei, ištikimi vientisam katalikų tikėjimui, išreikštam tikėjimo simboliuose, Tridento Susirinkimo katekizme".

Brolija viešai meldžiasi už popiežių ir vyskupus. Šv. Mišių kanone yra paminimi popiežiaus ir vietinės diecezijos ordinaro vardai. Brolija gina popiežystę ir priima visus Apaštalų Sosto aktus, kurie atitinka Bažnyčios Mokymą.

Kai kas sako, kad atsitoliname nuo vienybės su Bažnyčia, nuo dvasinės bendrystės su popiežiumi. Kas tai yra bendrystė? Kuo pagrįsta Bažnyčios vienybė? Popiežius Pijus XI apibrėžia Bažnyčios vienybę kaip tikėjimo vienybę, tikėjimo, kuris turi būti principine Kristaus išpažinėjų jungtimi." Dvasinė bendrystė su popiežiumi galų gale yra bendrystė tiesoje, o kartu ir bendrystė su visais popiežiais. Jeigu reikia rinktis tarp dvasinės vienybės su

ankstesniais popiežiais ir šiandieniniais popiežiais, tai yra ženklas, kad Bažnyčioje kažkas netvarkoje. Joks katalikas negali būti dvasinėje vienybėje su popiežiumi Liberijumi I, jei jis remia arijonizmo ereziją arba su popiežiumi Honorijumi, jei šis pasirašo po monoteletizmo erezija, taip pat katalikas negali būti vienybėje su popiežiumi Pauliumi VI tada, jeigu šis remia modernizmą, liberalizmą ir ekumenizmą - klaidas, pasmerktas jo pirmtakų.

2.2.Ekskomunikos negaliojimas:

A) Būtinybės būklė Bažnyčioje.

Gyvename laikais didžiausios krizės, kokia kada nors yra kilusi Katalikų Bažnyčioje. Šios krizės akivaizdoje galima suformuluoti klausimą: ar dabartinėje Bažnyčios situacijoje egzistuoja vadinamoji būtinybės būklė?

Būtinybės būklė Kanonų Teisės yra laikoma viena iš aplinkybių, kuri tam tikromis sąlygomis daro kaltę negaliojančia ir redukuoja ją iki grynai formalaus nusižengimo teisei, už kurį negalima bausti. Anot teisininkų apibrėžimo, būtinybės būklė yra ta, kurioje iškyla grėsmė gėrybėms, būtinoms antgamtiniam ar natūraliam gyvenimui. Tokia būklė verčia apeiti tą ar kitą disciplinarinį kanoną, siekiant užtikrinti tas aukščiausias vertybes.

Ta būklė egzistuoja tikintiesiems, seminaristams, kunigams ir netgi vyskupams.

a) Būtinybės būklė tikintiesiems, kurie turi teisę gauti iš hierarchijos gėrybes, būtinas išganymui: tikėjimo tiesas ir sakramentus. Tas, kuris norėtų tam paprieštarauti, **turėtų įrodyti, kad nėra rimtos grėsmės nei tikėjimui, nei jo perdavimui tarp katalikų. To negalima padaryti, kadangi:**

- katekizmuose, patvirtintuose ir įsakytuose vyskupų konferencijų, esama skaitlingų erezijų, o esminės tikėjimo tiesos dažnai nutylimos; pamokslai, katalikiški leidiniai, o ypač katalikiška spauda atakuoja tikėjimo tiesas bei tradicinius papročius.
- ekumeniniai susitikimai ir pamaldos, hierarchų rengiamos visame pasaulyje, platina religinį abejingumą. Taip pat nekrikščionių religijose matomas „kelias pasiekti Dievą" (II Vatikano susirinkimo dekretas *Nostra aetate*), jos laikomos vertomis pagarbos. Oficialus Bažnytinės vadovybės dokumentas, pasirašytas Balamande 1993 m., teigia, kad Rytų bažnyčių grįžimas į vienybę su Roma, išsaugant savo ritualą, yra **klaidingas žingsnis**. „Aukščiau aprašyta „misijinio apaštalavimo" forma, vadinama „unitizmu" negali būti priimtina nei kaip misijų metodas, nei kaip bažnyčių vienybės, kurios siekiame, modelis."
- būtinybės būklė egzistuoja dėl naujosios liturgijos, kurią Julius Green, atsivertėlis iš anglikonybės, pavadino: „pakankamai storžieviška anglikonų pamaldų imitacija". Kalvinistai iš Taize mano, kad šis ritualas gali būti naudojamas protestantų apeigose.

Tas, kuris norėtų paneigti būtinybės būklės egzistavimą, visų pirma turėtų įrodyti, kad ta nauja orientacija nėra nei valdoma, nei remiama, nei leidžiama iš viršaus, kad visi nusižengimai katalikų tikėjimui buvo pasmerkti, kad ekskomunikos

bausmė buvo pritaikyta visiems vyskupams, kunigams, teologams, išpažįstantiems ir skelbiantiems eretiškus teiginius.

b) Būtinybės būklė seminaristams.

Tas, kas ją neigia, turi įrodyti:

- kad seminarijos garantuoja būsimiems kunigams autentišką katalikišką išsilavinimą, laisvą nuo modernizmo, ekumenizmo ir visų kitų erezijų.
- kad katalikų universitetuose nedėstoma amoralaus pobūdžio moralinė teologija, nei teologija, kuri priešinasi pamatinėms tikėjimo dogmoms; deja beveik visos katalikų mokyklos yra užnuodytos modernistine mąstysena

c) Būtinybės būklė kunigams, kurie turi pareigą duoti sieloms priemones būtinas jų amžinajam išganymui. Esama daugybės liudijimų ir įrodymų parodančių, kad žmonės praranda tikėjimą, ilgą laiką dalyvaudami naujosiose Mišiose, naujoje katekizacijoje ir priimdami naujos formos sakramentus.

B) Būtinybės būklė nustato būtinybės teisę:

- Kanonas 1382 numato ekskomuniką *„ipso facto latae sententiae"* t. y. kad ne valdžia (popiežius, susirinkimas, vyskupas) paskiria bausmę (tai būtų vadinama *„ferendae sententiae"*), tačiau kad pats faktas savaime užtraukia ekskomuniką normaliomis aplinkybėmis (kaip pvz abortas, erezija, apostazė). O kanonas 18 tvirtina, kad bet kokia nuostata kodekse turi būti interpretuojama *„stricte"* t. y. kad dalykas turi būti aiškus, kitaip tariant, aktas turi būti padarytas visiškai sąmoningai, žinant, kad daroma blogai, be to, kai tą aktą žmogus troško padaryti visiškai savanoriškai. Tuo tarpu jeigu egzistuoja bet kokia abejonė dėl paties akto blogumo suvokimo, tada bausmės nėra.

Arkivysk. Lefebvre buvo visiškai įsitikinęs, kad tas aktas yra geras ir būtinas Bažnyčios gerovei. Taigi, pagal kan. 18, bausmės nėra, kadangi trūksta dviejų sąlygų būtinų bausmei skirti.

- Kanonas 1323.4 aptaria pačią būtinybės būklę Bažnyčioje: jeigu būtinybės būklėje kas nors prasižengė disciplinarinei teisei tada nėra bausmės.
- Kanonas 1323.7 eina dar toliau: netgi jeigu tikrovėje nebūtų būtinybės būklės ir Bažnyčioje būtų viskas tvarkoje, ir tik atlikęs aktą žmogus būtų **rimtai** savo sąžinėje įsitikinęs, kad būtinybės būklė egzistuoja, tada taip pat bausmė neskiriama. Kiekvienas žmogus, kuris pažinojo arkivyskupą Lefebvre'ą, netgi jo blogiausias priešas, turi pripažinti, kad jis buvo įsitikinęs tokios būklės Bažnyčioje buvimu. Ta pati teisė deklaruoja, kad nepaklusnumo aktas gali būti netgi teisingas, jei „evangelinei tiesai ima grėsti pavojus". Taigi Kanonų teisė laiko Arkivyskupo ekskomunikos bausmę negaliojančia.

Pavyzdys iš istorijos. Tokia pati būtinybės būklė jau egzistavo Bažnyčios istorijoje. Pavyzdžiui, vyskupai neįprastinėse situacijose šventino vyskupus nepriklausomai nuo savo epochos disciplinarinės teisės, o dažnai negavę popiežiaus leidimo arba net prieš jo valią. Veikdami tokiu būdu, jie rėmėsi būtinybės būkle, kuri davė jiems teisę į įpėdinius, kai reikalingų ir būtinų Bažnyčios institucijų funkcionavimui

iškilo grėsmė. Taip IV amžiuje šv. Euzebijus iš Samosatos, lankydamas Rytų diecezijas, sunaikintas arijonizmo, šventino ir kurdino ten katalikų vyskupus, nepaisydamas to, kad neturėjo jurisdikcijos tose diecezijose. Taip pat šv. Atanazas savo penkių ištrėmimų metu šventino *presbyteroi* (tuo metu taip vadino kunigus ir vyskupus).

C) Būtinybės būklė vyskupams, reikalaujanti iš jų ypatingos laikysenos ir poelgių.

Kadangi Bažnyčios krizė pateisina ir net skatina tikinčiuosius elgtis išimtiniu būdu dėl iškilusio pavojaus tikėjimui ir amžinajam išganymui, tuo labiau Bažnyčia to reikalauja iš vyskupų, atsižvelgiant į jų aukštesnes pareigas Bažnyčioje - valdžios funkcijų vykdymą. Vyskupas dėl savo laipsnio hierarchijoje (tikėjimo ir papročių saugotojas bei prižiūrėtojas) yra atsakingas prieš Kristų už savo dieviškąjį *mandatum*, kurį gavo savo šventimų dieną. Tas *mandatum* reikalauja iš vyskupo, kad jis per visą savo gyvenimą ištikimai tarnautų sieloms, padėdamas joms pasiekti amžinąjį išganymą, gintų katalikų tikėjimą, platintų vienintelę teisingą religiją - katalikų religiją. Esant normalioms sąlygoms, vyskupas vykdo savąjį *mandatum* jam popiežiaus paskirtoje diecezijoje ar vienuolijoje (gi popiežius neturi valdžios anuliuoti šio *mandatum*, nei jo modifikuoti, nei naudoti jį kitiems tikslams). Popiežius neturi teisės uždrausti vyskupui dirbti sielų išganymui, tikėjimo gynimui.

Dėl to vyskupas taipogi neturi teisės tvirtinti, kad įvykdė savo pareigą, jei jis kaip paprastas katalikas apsiribojo vien savo asmeninio tikėjimo gynimu. Šventimai jį padarė sielų ganytoju (tai vyskupo pareigų esmė), kuris iki gyvenimo galo turi rūpintis sielų amžinuoju išganymu. Tam tikslui vyskupas gauna iš Dievo dvi valdžias:

a) tarpininkaujant popiežiui gauna kanoninę misiją, t.y. įstatymų leidžiamąją ir teisminę valdžią konkrečiai teritorijai (diecezijai, apaštališkajam vikariatui, vienuolijai...). Ši valdžia yra apribota laike ir erdvėje.

b) betarpiškai iš Dievo gauna *potestas sanctificandi* - pašventinamąją valdžią. Tai yra valdžia **visoms** sieloms, o ypač toms, kurioms *hic et nunc* reikia pašventinimo priemonių. Vyskupas turi teikti šv. Sakramentus visiems jų reikalingiems, o ypač visus vyskupui rezervuotus sakramentus - pvz., Sutvirtinimą, kunigų šventimus ir vyskupų šventimus. Ta valdžia yra visuotinė ir galioja visai Bažnyčiai.

Popiežius gali atšaukti vyskupo jurisdikciją, bet niekada negali atšaukti pašventinamosios valdžios (išskyrus apostazės, erezijos, schizmos ar sunkaus moralinio nusikaltimo atveju, ir tai tik tam laikui, kol trunka jo užsispyrimas klaidoje).

Jeigu paprasti tikintieji konstatuoja būtinybės būklę Bažnyčioje, jie turi pareigą išsaugoti savo tikėjimą: turi atsitolinti nuo visų šaltinių, per kuriuos iškyla grėsmė tikėjimui ar moralei (blogi kunigai, vyskupai, vienuolijos, susitikimai, knygos...)

Jei seminaristas konstatuoja būtinybės būklę savo mokslų srityje,

tai turi atsitolinti nuo visų šaltinių, per kuriuos iškyla grėsmė tikėjimui ar moralei (profesoriai, knygos, institutai, universitetai), ir ieškoti tokių, kuriuose tikėjimas ir moralė yra išsaugojami.

Jeigu kunigas konstatuoja būtinybės būklę Bažnyčioje, tai turi atsitolinti nuo visų šaltinių, per kuriuos iškyla grėsmė tikėjimui ar moralei ir kyla klausimas dėl jo pareigų esmės (Naujosios Mišios, naujieji katekizmai, sakramentai, modernistinė ar suprotestantinta sielovada) ir likti ištikimas visiems autentiškiems išganymo šaltiniams, kad galėtų gerai atlikti savo kunigiškas pareigas.

Jeigu vyskupas konstatuoja būtinybės būklę Bažnyčioje, turi vykdyti savo *mandatum*, pirmiausia sieloms, kurios yra paliestos tos būklės. Jeigu toks vyskupas neturi jurisdikcijos, arba jeigu žmonės, paliesti būtinybės būklės yra ne jo diecezijos, tai, nepaisant to jis turi pareigą vykdyti pašventinamąją valdžią, nes ta valdžia duota jam būtent tam, kad gelbėtų sielas, kurios tokios krizės atveju atsiduria pavojuje. Taigi vyskupas turi pagal savo valdžios prigimtį teikti tikintiesiems sakramentus, garantuoti seminaristams autentišką katalikišką išsilavinimą, o blogiausiu atveju, jeigu tai yra būtina tikėjimo išsaugojimui ir sielų išganymui, šventinti vyskupus. Paprastai toks vyskupas turi (*implicite*) tylų popiežiaus sutikimą, netgi jeigu pats popiežius to nežino. Bažnyčios istorija taipogi pateikia tokių faktų, kai vyskupai šventino prieš valią popiežiaus, kuris atsisakydavo duoti jiems leidimą, remdamasis neteisingais ar net eretiškais principais, kurie būdavo jį užvaldę.

Arkivyskupas Lefebvre manė, kad Bažnyčia yra būtinybės būklėje ir kad jis turi pareigą ištikimai vykdyti savąjį *mandatum*: garantuoti tikintiesiems autentišką tikėjimą ir išganymo priemones, garantuoti Bažnyčiai kunigus, kurie užtikrintų autentiško mokymo tęstinumą ir teiktų neabejotinai galiojančius sakramentus. Jis manė ir įrodė, kad tiktai katalikų kunigija garantuoja tikėjimo tęstinumą ir neklystamos Bažnyčios Tradicijos perdavimą. Kunigystę gi gali suteikti tiktai vyskupas, dėl to Mons. Lefebvre turėjo pareigą garantuoti Bažnyčiai vyskupus, kurie teiks kunigystės sakramentą, likdami ištikimi Tradicijai. Jis suvokė šią pareigą 1986 metais, kai popiežius apsilankė Romos sinagogoje ir organizavo visų religijų susitikimą Asyžiuje.

Pats Mons. Lefebvre buvo jau senas ir numatė, kad Tradicijai ištikimi tikintieji gali likti be ganytojų, o seminaristai be galimybės tapti kunigais. Jis nerado jokio kito vyskupo (išskyrus vysk. de Castro Mayer), kuris sutiktų įšventinti kunigus pagal autentišką apaštališkosios Tradicijos tikėjimą (visi kiti reikalavo, kad būsimi kunigai priimtų Vatikano II susirinkimo klaidas ir posusirinkimines reformas). Arkivyskupas prašė popiežiaus leidimo šventinti vyskupus, kurio galų gale negavo dėl savo beatodairiškos ištikimybės Tradicijai. Taip buvo išnaudotos visos įprastinės krizės išsprendimo priemonės. Mons. Lefebvre'o vyskupo mandatas reikalavo įšventinti vyskupus. Draudimas iš hierarcijos pusės buvo neteisingas ir dėl to negaliojantis, nes kiekvienas

popiežius normaliomis sąlygomis būtų aprobavęs Arkivyskupo pasiūlymą. Neįmanoma įsivaizduoti kad Kristaus vietininkas galėtų norėti pasmerkti mirčiai tas negausias katalikiškas seminarijas, kuriose bręsta pašaukimai (ir kurios yra šventumo mokyklos, kaip tvirtino kardinolas Gagnon), pašaukimai, kurie niekaip kitaip nerastų tinkamos vietos kur gautų tikrą kunigo paruošimą. Neįmanoma įsivaizduoti, kad popiežius galėtų norėti numarinti katalikišką sąjūdį, kuris gelbėja daugybę sielų, paskendusių nerime ir dvasios skurde. Popiežius, Kristaus - Aukščiausiojo Kunigo - įpėdinis, negali trokšti nieko kito, kaip katalikiškos kunigystės tęstinumo. Jos puoselėjimas yra popiežiaus, ir pirmiausia popiežiaus, šventa pareiga.

Jeigu, nepaisant to, tiesiogiai ar netiesiogiai uždraudžiama tęsti autentišką katalikų kunigijos auklėjimą, tada toks draudimas yra nukreiptas prieš tikinčiųjų sielų gerovę ir net prieš patį Bažnyčios tikslą. Teisinė norma, paliepimas, įsakymas, kuris yra nukreiptas prieš tikiniųjų gerovę yra negaliojantis.

Iš ko gi tada Arkivyskupo Lefebvre įšventinti vyskupai gavo savo mandatą, kuris yra būtinas tam, kad jų šventimai būtų galiojantys? Tą mandatą jie gavo iš pačios Bažnyčios, kuri numato tokio mandato suteikimą savo Kanonų Teisėje, apimančioje aukščiausius, bendriausius, pamatinius Bažnyčios egzistavimo principus.

Aukščiausias Kanonų Teisės principas yra: *Salus animarum suprema lex!* - sielų išganymas aukščiausias įstatymas (§1752). Bažnyčia ir, žinoma, Bažnyčios galva aiškiai nori veikti sielų išganymui. Štai tikroji Popiežiaus valia! O kadangi vyskupų šventimas yra veiksmas, kuris buvo atliktas tiktai ir išimtinai sielų išganymui, Popiežus negali jo uždrausti. Jokiu būdu popiežiaus valia negali prieštarauti Popiežiaus valiai (pagal loginį neprieštaravimo principą - popiežiaus valia yra tik viena, priešinga valia yra asmeninė nuomonė, kuri yra savo kompetencijos viršijimas, piktnaudžiavimas savo valdžia).

Kanonų Teisės Kodeksas taip pat patvirtina tikinčiųjų teisę primti visas išganymo priemones, pirmiausia mokymą ir sakramentus (ypatingai § 213, §§208-213). Pasauliečiai turi pilną teisę reikalauti iš kunigų, kad jie veiktų sielų gerovei ir visos Bažnyčios gerovei. Ekumenizmas, humanizmas, natūralizmas, socializmas, susitapatinimas su masonų tikslais - ar tai yra veikimas sielų gerovei?

Ši neabejotinai pasauliečiams priklausanti teisė į mokymą ir sakramentus duoda kunigui ir vyskupui pareigą ir tuo pačiu teisę teikti šiuos sakramentus. Brolijos kunigai bei vyskupai ir nedaro nieko kito. Jie neturi jokios įprastinės jurisdikcijos, neturi popiežiaus kanoninės misijos. Vienintelė vyskupų funkcija yra kunigų įšventinimas ir Sutvirtinimo sakramento teikimas, ir tai tik sieloms, kurios to reikalauja ir seminaristams, kurie to prašo. Jeigu tikinčiųjų tikėjimui ir sielų išganymui gresia pavojus, tai kiekvienas kunigas betarpiškai iš Bažnyčios gauna visokeriopą valdžią, reikalingą įveikti tam pavojui (can. 961).

Visi tie kanonai buvo patvirtinti

paties popiežiaus.

Jeigu nepaisant to egzistuotų kokios nors teisingos abejonės dėl kunigo ar vyskupo pašventinamosios valdžios, tada, kaip sako § 144, „*Ecclesia supplet*"- Bažnyčia suteikia. Pati Bažnyčia papildo, atbaigia trūkstamą valdžią. Kanonas duoda galimo valdžios trūkumo pavyzdį: Atgailos, Sutvirtinimo ir Santuokos sakramentai. Taigi Brolijos vyskupai gavo mandatą, kuris duoda jiems pašventinamąją valdžią t. y. valdžią teikti sakramentus be jokio nelegalumo.

kun. Karl Stehlin

MES REGĖJOME DIEVO VEIDĄ

1. TURINO DROBULĖ - BRANGIAUSIOJI BAŽNYČIOS RELIKVIJA

Lygiai prieš šimtą metų, 1898 m., Turino fotografas Secondo Pia padarė garsiosios savo miesto relikvijos - Turino drobulės negatyvą. Išryškintoje plokštėje daug aiškiau,nei ant audinio pasirodė didingas Veidas...Fotografinė technika atskleidė nuostabų Drobulėje pavaizduotos žmogaus figūros realizmą, išryškėjo kruvinos žaizdos kojose, rankose ir šone, žiauraus nuplakimo randai. Taip Dievo Apvaizda padėjo racionalistiškai XIX a. pabaigos visuomenei iš naujo atrasti jau 300 metų mieste garbinamą relikviją, kuri iki tol laikyta Viduramžių menininko darbu. Įkurtas sindonologijos (mokslo apie Drobulę) centras. Ilgametis anatomų, chirurgų, kriminologų, chemikų, istorikų tyrimo darbas nenuginčijamai patvirtino tradicinį tikėjimą, jog į šį audeklą po mirties buvo suvyniotas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūnas, nepaaiškinamu būdu palikęs joje aiškias kančios žymes.

1998 balandžio 18 - birželio 14 dienomis Turino katedroje vyko vienas iš nedaugelio šiame šimtmetyje Drobulės išstatymų adoracijai.Kasdien tūkstantinės maldininkų minios iš viso pasaulio praeidavo pro Drobulę. Kiekviena grupė turėjo progą kelias minutes pabūti visai prie pat šios brangios įkapių relikvijos. Balandžio 27 dieną tokia laimė teko ir man - visa Zaitzkofeno Švč. Jėzaus Širdies seminarija atvyko aplankyti Drobulės, kaip ir daug kitų maldininkų grupių iš kitų Brolijos seminarijų, įvairių prioratų, mokyklų.Visa Brolija, visi šventajai Tradicijai ištikimi katalikai suklupo prie šios brangiausios relikvijos ir sustiprino savo tikėjimą mūsų Viešpaties dieviškumu. Jo Šventosios Žaizdos yra mūsų pergalės garantas.

Ar įmanoma aprašyti, ką jutau, iš arti stebėdamas audinį, kurį lietė paties Jėzaus Kristaus Švenčiausiasis Kūnas, matydamas dėmes Jo Brangiausiojo Kraujo, kuriuo nuplautos viso pasaulio ir mano nuodėmės? Mano Viešpats paliko šį liudijimą mano akims, kad tikėčiau tuo, kas akivaizdu, nes mano antgamtinis tikėjimas be galo silpnas. Jis leido man kaip apaštalui Tomui įdėti pirštą į savo žaizdas ir tarė:

„Jau nebebūk netikintis - būk tikintis" (Jn 20,27). Jam neužtenka mano teoretiško tikėjimo,vien pripažinimo, jog tai, kas aprašyta Šv.Rašte ar skelbiama Bažnyčios, yra tiesa. Viešpats nori priblokšti mane savo Kančios realumu, kad išmokčiau savo nedidelius išbandymus ir nemalonumus jungti su Jo Žaizdomis ir iš to, kas pasauliui atrodo tik kuo greičiau pašalintinas „gyvenimo funkcijų sutrikimas", kraučiau nenykstantį nuopelnų lobį amžinybėje.

2.VIEŠPATIES VEIDAS

Kiekvieną žmogų mes pažįstame pirmiausia iš veido ir iš to, ką jis pasako. Žodžiai ir veido išraiška yra paties Tvėrėjo nustatytas kelias, kuriuo viena siela gali tiesiogiai pasiekti kitą. Susitikę žmogų ir šiek tiek su juo pasikalbėję galime daugmaž apčiuopti jo asmenybės esmę, jo individualią sielos „formą". Po to paklausiame žmogaus vardo, kurį kaip simbolį, kodą susiejame su šia žodžiais nenusakloma, be galo sudėtinga sielos forma.Galiausiai galime tarti: „ Na, Petrai,džiaugiuosi su tavimi susipažinęs".

„Pažinimas - jėga",kaip sakydavo komunistai. Jei daiktą pažįsti, tai jau turi jį savo galvoje,dvasiškai valdai jį. Dievas rojuje vedė prie Adomo visus savo sutvertus gyvūnus, ir Adomas davė jiems vardus. Vadinasi, Adomui buvo duota tobulai pažinti tvariniją, o kartu ir valdyti ją. Po pirmosios nuodėmės žmogų ištiko *„vulneratio ignorantiae"* - jo protas susilpnėjo, jis neteko pasaulio pažinimo. Jo širdį apėmė baimė - žmogus ėmė bijoti to, kas nepažįstama. Paslaptingieji tamsos demonai per grėsmingas gamtos jėgas ir stabus pavergė žmonių sielas. Dievo Veidas, kurį Adomas regėjo rojuje, pradingo užmarštyje.

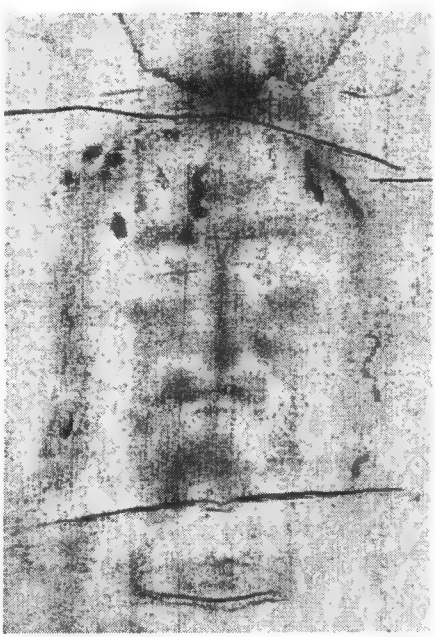

Po ilgų pagonybės amžių Viešpats prabilo savo išrinktiesiems, apreiškė save žodžiais ir įsakymais, tačiau tik labai retai pasirodydavo jų akims. „Viešpats kalbėjosi su Moze veidas į veidą, kaip paprastai žmogus kalbasi su savo draugu " (Iš 33,11) .Tai buvo išimtis, Senojo Testamento žmonės žinojo, kad jei kas nors išvystų Dievo Veidą, iškart mirtų - joks nuodėmingas tvarinys negali išlikti Jo šventumo akivaizdoje. Nė savo vardo Dievas nepasakė, tik nurodė savo absoliučią būties pilnatvę: „Esu, kuris esu", hebrajiškai „Jahvė". Taigi Senajame

Testamente Dievas liks nepažįstamas, ir todėl baisus savo didybe ir baudžiančiu teisingumu.

Pats Dievas, kuris yra taręs: „Iš tamsos tenušvinta šviesa!", sušvito mūsų širdyse, kad pažintume Dievo šlovę, spindinčią Kristaus veide" (2 Kor 4,6). Dievas tapo žmogumi, Dievas įsikūnijo į savo niekingą tvarinį, prisiimdamas tarno išvaizdą. Tas pats baisus, nepažįstamas dangaus ir žemės Viešpats leidosi suvystomas Mergelės Marijos rankomis ir paguldomas į ėdžias! Kaip ir visi žmonės, Jis turėjo visiems regimą veidą ir buvo žinomas Jėzaus vardu. Netgi šventieji ir angelai danguje to negali suvokti, bet tai tiesa: šio staliaus sūnaus iš Nazareto vardas Jėzus - tai DIEVO VARDAS! Jo didingas ir šviesus, bet kartu žmogiškas veidas - tai DIEVO VEIDAS, o Jo paprasti aramėjiški žodžiai - DIEVO ŽODŽIAI! Išsipildė pranašo Izaijo pranašystė, Mergelė pagimdė sūnų, kurio vardas - „Emmanuel", Dievas su mumis. Dievas nusileido pas mus, Jis tapo mums pažįstamas, lyg pasidavė mūsų proto kontrolei. Kaip apmaudu buvo Viešpačiui, kai Pilypas paklausė Jo: „Viešpatie parodyk Tėvą ir mums bus gana". „Kas yra matęs mane, yra matęs Tėvą ! Tad kaip tu gali sakyti: Parodyk mums Tėvą? Nejaugi tu netiki, kad aš esu Tėve ir Tėvas yra manyje?!" (Jn 14,8 - 10).

Tačiau ar mes patys, antrojo tūkstantmečio pabaigos krikščionys, kartais neprašome to paties? Juk pagalvojame kartais: „Viešpatie Jėzau, aš žinau, kad Tu esi čia pat, Švenčiausiame Sakramente, aš kiekvieną sekmadienį girdžiu Tavo žodžius, giedamus diakono lūpomis, aš galiu į Tave kreiptis vardu. Bet man dar kažko trūksta, aš norėčiau dar betarpiškiau pažinti Tavo sielą, nes jei Tavęs pakankamai nepažįstu, negaliu ir mylėti, kaip esi to vertas". Racionalistinis švietėjiškas mokslo kultas atbukino mūsų tikėjimą, mes per silpni priimti tai, ko neapčiuopiame rankomis. Mes neturime kantrybės laukti, kada regėsime Dievą po mirties, todėl lengvai pasiduodame charizmatiškam ypatingų apsireiškimų ir vizijų vaikymuisi. Nors laikome save „subrendusiais" krikščionimis ir juokiamės iš „vaikiško" viduramžių pamaldumo, bet iš tiesų mes patys esame suvaikėję nuo dvasinės senatvės.

Begalinis Dievo gailestingumas ir šį kartą nepaliko mūsų pražūčiai. XIX amžiaus ir šio amžiaus pradžia regėjo nuostabų katalikybės pakilimą, tikrą religingumo renesansą, nes Viešpats suteikė Bažnyčiai lyg reanimacinę pagalbą, dėl mūsų silpnumo pasirodydamas apčiuopiamiau, nei ankstesniais amžiais:

- Jis daugelį kartų pasiuntė savo Motiną, kad ji suriktų į mūsų apkurtusias ausis La Salette, Lourde, Fatimoje: „Atsiverskite, melskitės, aukokitės!"

- Jis apipylė mus neįtikėtinais ir moksliškai nepaneigiamais stebuklais per savo šventuosius, per šv. Filomenos relikvijas, per Lourdo vandenį.

- Galiausiai Jis padėjo mums prasitrinti užmiegotas akis ir parodė, jog turime autentišką Jo Šventojo Veido atvaizdą, kurį buvom visai užmiršę. Pažvelkite į Turino Drobulę ir išvysite Jėzų, kokį Jį matė apaštalai prieš 2000 metų. Įsižiūrėkite į šį Veidą sulaužyta nosimi, pamušta akimi ir kruvina kakta, ir pamatysite savo sielos vaizdą - Jis prisiėmė jūsų nuodėmių žaizdas. Įsižiūrėkite į šį Veidą,

spinduliuojantį nenusakoma didybe, ir būsite regėję Kristų - dangaus ir žemės Karalių, sėdintį Tėvo dešinėje, kuris „yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos tvarinijos pirmgimis" (Kol 1,15). Įsidėmėkite šį Veidą, nes jums dar teks jį pamatyti. Tos akys, kurias matote Drobulėje užmerktas, pažvelgs į jūsų sielų gelmes, o šitos

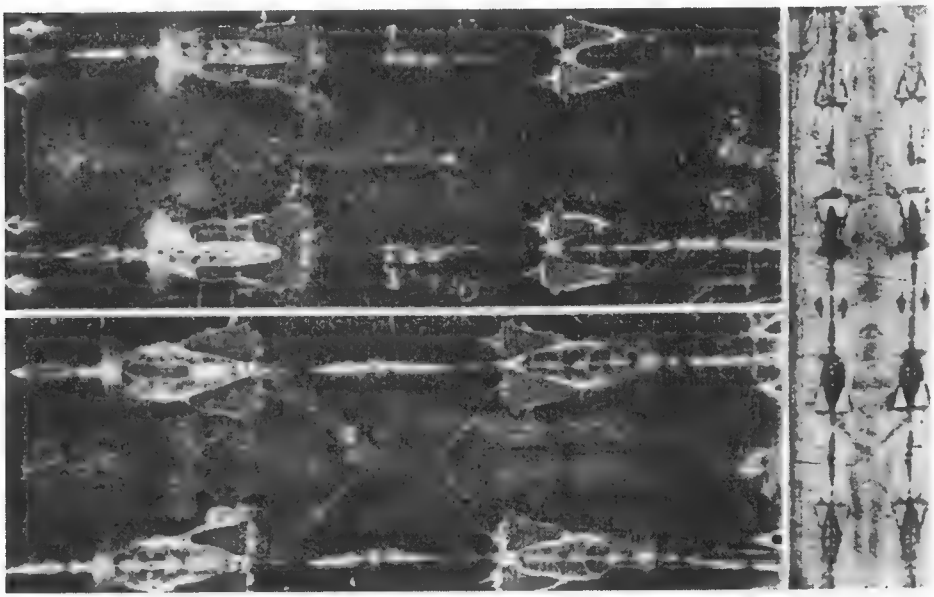

Viešpaties Kristaus kūnas - 1931 m. G.Enrie darytos Turino drobulės originalo nuotraukos: dešinėje - natūralus vaizdas, kairėje - negatyvas.

užčiauptos lūpos ištars jums: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!", arba, neduok Dieve, „Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams!" *(Mt.25,34 - 41).*

3.LIUDIJIMAS MŪSŲ LAIKAMS

Drobulę prisikėlusio Viešpaties kape rado apaštalai Petras ir Jonas (Jn 20,5-8). Evangelistas Jonas trumpai aprašo savo reakciją: „Jis pamatė ir įtikėjo". Kas paskatino tokį staigų ir aiškų įsitikinimą, kad Jėzus tikrai prisikėlė? Gal nebūtų per drąsu galvoti, jog įtikino būtent nuostabus Viešpaties atvaizdas drobulėje? Jonas PAŽINO savo Mokytoją, kokį regėjo ant kryžiaus ir prisiminė Jo pranašystes apie Prisikėlimą. Per šventąjį Veidą mylimasis mokinys lengvai pasiekė Mokytojo sielą ir priėmė iš jos džiugiąją naujieną. Jau pats atvaizdo faktas yra stebuklingas - visi mokslininkų išgauti ką nors panašaus vyniojant į drobę krauju ir aliejais

išteptą žmogaus kūną nuėjo veltui. Drobulėje nerasta jokių dažų pigmentų, tamsesnė spalva yra pačiose siūluose. Taigi atvaizdas atsirado stebuklingu būdu, lyg dėl nepaaiškimamo spinduliavimo, kilusio Prisikėlimo momentu. Taigi Turino drobulė - ne tik Viešpaties Kančios, bet ir Jo Prisikėlimo liudijimas.

Atrastoji Drobulė buvo pirmųjų krikščionių slepiama Jeruzalėje, nes dėl atvaizdus draudžiančio judaizmo įtakos dar nebuvo išvystytas paveikslų garbinimas. Pirmaisiais amžiais ji buvo išvešta į Edesą Mažojoje Azijoje. Būtent čia ji buvo atrasta lyg antrąkart ir tapo pagrindu Jėzaus vaizdavimo tradicijai krikščioniškame mene. Iki tol nežinota, kaip Viešpats atrodė - seniausios freskos vaizduoja jį be barzdos, lyg antikinį herojų. Visų žymiausių mozaikų vaizduojamas Jėzaus Veidas nuostabiai atitinka Turino Drobulę proporcijomis ir detalėmis. Iš čia vaizdavimo tradicija greitai perimta ir į Vakarus.

X amžiuje Drobulė iškeliavo į Konstantinopolį, o XIII a. miestą nusiaubę kryžiuočiai brangią relikviją atsigabeno į Šiaurės Prancūziją, Lirey. XV a. ji perkelta į pietus - Chambery. Matyt, tuo metu ji pirmąkart išvyniota, nes nei Bizantijos, nei Vakarų menui neturėjo įtakos žaizdų žymės joje (pvz. tradiciškai vaizduojama, jog rankos prikaltos per delnus, o ne ties riešu). Iškentėjusi gaisrus, ištirpusio metalo lašus, gesinimo vandenį Drobulė 1578 pasiekė Turino katedrą ir mūsų laikus. Dieviškoji Apvaizda išgelbėjo ją ir nuo 1997.04. kilusio (ar sukelto) gaisro katedroje - daiktinis mūsų Viešpaties Kančios ir Prisikėlimo įrodymas turi pasiekti 2000 metus. Tais metais Turine planuojamas dar vienas Drobulės išstatymas adoracijai.

Klierikas Edmundas Naujokaitis

TĖVO PAUL L. KRAMER ATSAKYMAS Į FILIPINŲ KATALIKŲ VYSKUPŲ KONFERENCIJOS 1995 M. BIRŽELIO 24 D. PATARIMUS TIKINTIESIEMS

Filipinų Katalikų Vyskupų Konferencijos 1995 birželio 25 d. išleistuose „Patarimuose kunigijai ir pasauliečiams" yra klaidų, kurios prieštarauja katalikiškam mokymui ir Tradicijai, taip pat Bažnyčios Kanonų Teisei. Kaip katalikų kunigas, ištikimas Bažnyčios *Magisteriumui* ir Teisei, aš manau, kad būtina minėtą dokumentą pakomentuoti, nes turiu į tai aiškią teisę ir pareigą, išdėstytą Kanono 748 str. "Visi asmenys yra įpareigoti siekti tiesos reikaluose, liečiančiuose Dievą ir Dievo Bažnyčią; **jie taip pat yra dieviškosios teisės įpareigoti ir turi teisę pripažinti ir saugoti tą tiesą, kurią jie pažino**". Vyskupai **„neturi neklystančios mokomosios valdžios"** (can. 753), todėl jų mokymai gali būti klaidingi", kaip paaiškina Coriden'as. "Tiesos ieškojimo principai ir sąžinės primatas turi pirmenybę. Kitais žodžiais tarint nesutarimas yra galimas, nes mokytojai, paminėti kanone, gali būti ir *de facto* suklydę. "Ieškoti tiesos yra kiekvieno pareiga ir teisė (can. 748)."[1] Aš dėl to neturiu galvoje jokios nepagarbos vyskupų autoritetingoms (magisterialinėms) pareigoms, bet savo pareigą sąžiningai išpažinti tikrąjį tikėjimą, priešintis klaidai ir **„paklusti Dievui labiau, negu žmonėms".**

Į TEIGINĮ, "Per paskutinius 14 metų ši grupė (Šv. Pijaus X Brolija) atvirai ignoravo Šventojo Sosto įspėjimą, įšventindama vyskupus be pontifikalinio mandato, tuo užsitraukdama automatinę ekskomuniką, rezervuotą Šventajam Sostui", **AŠ ATSAKAU:**

1)Ar arkivyskupas Lefebvre, vyskupas de Castro Mayer ir keturi vyskupai, kuriuos jie įšventino, buvo ekskomunikuoti?

Pagal can. 1382 "Vyskupas, kuris įšventina kokį nors žmogų vyskupu ir asmuo, kuris gauna tokį įšventinimą be pontifikalinio mandato, užsitraukia automatišką (*latae sententiae*) ekskomuniką, rezervuotą Apaštališkajam Sostui".

Šis kanonas vienas pats neišsprendžia reikalo. Norint nustatyti, ar ekskomunika buvo užsitraukta, reikia atsižvelgti į faktorius, kurie pagal teisę panaikina arba sumažina pakaltinamumą. Kanono 1324 trečias skirsnis, kad „kaltinamasis nėra susaistytas automatine bausme, esant bet kuriai iš aplinkybių, išvardintų pirmoje dalyje". Viena iš tų aplinkybių yra įstatymo ar nurodymo pažeidimas, įvykdytas „žmogaus, kuris klaidingai, tačiau baustinai galvojo, kad pasitvirtino viena iš can. 1323 nn. 4 ir 5 nurodytų aplinkybių". Kanono 1323 n. 4 nurodo į „asmenį, kuris veikė ... iš būtinybės arba rimto nepatogumo, jeigu tik nėra taip, kad šis veiksmas yra esmingai blogas arba priartėja prie žalingos sieloms ribos." Taigi Bažnyčios teisėje yra aiškiai išdėstyta, kad žmogus, kuris netgi klaidingai ir vis dėlto baustinai galvojo, kad jis veikia iš būtinybės, neužsitraukia jokios

automatinės bausmės.

Ne šios studijos sfera nustatyti, ar arkivyskupas Lefebvre tikrai tikėjo, kad egzistuoja tikrai rimta būtinybė įšventinti vyskupus net be popiežiaus mandato. Jo tikėjimas, kad iš tiesų egzistuoja būtinybės atvejis, kaip Mons. Lefebvre pats paaiškino, buvo išdėstytas „puikioje studijoje, atliktoje profesoriaus Georg May, Kanonų Teisės Seminarijos Mainco Universitete prezidento, kuris nuostabiai paaiškina, kodėl mes esame būtinybės būklėje...". Kanonas 1323 aiškiai teigia, kad tie, kurie veikia „iš būtinybės" "neužsitraukia bausmių" t. y. neužsitraukia jokios bausmės, o kanono 1324 trečia dalis teigia, kad „automatiška (*latae sententiae)* bausmė nesaisto žmogaus, kuris klaidingai nors baustinai galvojo" (1324 sect. 1 n. 8)...kad jis veikia „iš būtinybės ar rimto nepatogumo..." (1323 n. 4). Todėl Bažnyčios Teisė neginčijamai aiškiai parodo, kad tiek būdami teisūs, tiek neteisūs, arkivyskupas Lefebvre ir jo konsekruoti keturi vyskupai vistiek neužsitraukė jokios automatiškos(*latae sententiae*) bausmės.

Nepaisant arkivyskupo Lefebvro deklaracijos, aiškinančios, kodėl jis tiki esant būtina įšventinti vyskupus, kardinolo Gantin 1988 liepos „dekretas" neatsižvelgė į aukščiau paminėtus cann. 1323 ir 1324 nurodymus. Jei Šventasis Sostas tikrai būtų norėjęs ekskomunikuoti arkivyskupą Lefebvrą, būtų buvę būtina jam iškelti bylą, uždedant bausmę *„sententia ferenda"* pagal prideramą tam procesą. Kaltinimas schizma niekaip nebūtų atlaikęs kruopštaus tyrimo, kurio reikalauja deramas procesas[2], ir lengvinančios aplinkybės beveik garantuotai būtų reikalavę daugių daugiausiai uždėti mažesnę bausmę, o galbūt neuždėti jokios bausmės (can. 1323 n. 4) už can. 1382 pažeidimą - jei būtų vykdomas prideramas procesas. Yra akivaizdu, kad valstybės sekretorius nenorėjo rizikuoti vesti deramą procesą, ir dėl to jis verčiau pasirinko apgavikišką procedūrą - išleido kardinolo Gantin nekompetentingą dekretą.

Į TEIGINĮ, "Mes, Katalikų bažnyčios ganytojai Filipinuose, įspėjame visus savo tikinčiuosius neprisijungti, neremti ir nedalyvauti bet kokiose šios **schizmatiškos religinės grupės** apeigose ir renginiuose", AŠ ATSAKAU:

2)Ar arkivyskupas Lefebvre (ir jo sekėjai) buvo ekskomunikuoti už teisės pažeidimą schizmą?

Kanonas 751 **apibrėžia schizmą kaip „atsisakymą paklusti Romos Pontifikui arba bendrauti su Bažnyčios nariais, pavaldžiais jam"**. Kanonų Teisės Kodekso komentarai, išleisti su Amerikos Kanonų Teisės Draugijos pritarimu, paaiškina, kad schizma nėra viso labo „paprastas atsisakymas paklusti popiežiaus valdžiai ar bendrauti su Bažnyčios nariais, pataisytas kanonas kalba apie atmetimą (*detrectatio*) ir nepalenkiamą atsisakymą paklusti popiežiui ar pasilikti bendrystėje su juo ..."

Apie asmenį, laikytiną schizmatiku, Cappello aiškina: „yra būtina, kad asmuo, atsisako paklusti arba palieka katalikų bendrystę, padaro tai savanoriškai, apgalvotai ir užsispyrusiai ar oficialiai, kad jis būtų baustinas...Bet koks pateisinimas

nuo sunkios nuodėmės, toks kaip nežinojimas ar geras tikėjimas, taip pat atleidžia nuo schizmos nusikaltimo ir pasmerkimo kaip to pasekmės."[3]

Tam, kad asmuo būtų laikomas schizmatiku, nėra būtina, kad jis įvardintų save ar viešai pareikštų ištikimybę nekatalikiškai sektai. Tie, kurie išpažįsta katalikišką tikėjimą ir popiežiaus primatą, bet ,,kurie atmeta paklusimą ir bendravimą"[4] taip pat yra schizmatikai.

Bažnyčia nelaiko visų atsisakymų paklusti schizmatiniais - Wernz-Vidal'io Kanonų Teisės komentaras paaiškina: ,,Galų gale negalima laikyti schizmatikais tų, kurie atsisako paklusti Romos Pontifikui dėl to, kad jie laiko jo asmenį įtartinu ar dėl plačiai paplitusių gandų abejotinai išrinktu (kaip atsitiko po Urbono VI išrinkimo)..."[5]

Tie gi, kurie pripažįsta savo paklusnumą Romos Pontifikui, bet dėl sąžinės priežasčių atsisako paklusti jam, kad liktų ištikimi tradicijoms, kurioms turi paklusti kataliko sąžinė[6], Bažnyčios nelaikomi schizmatikais tik dėl to, kad jie atsisako paklusti nuosprendžiams, kuriuos jie laiko įtartinais. Toksai atsisakymas paklusti nėra nei nepalenkiamas popiežiaus autoriteto atmetimas, nei atsisakymas būti pavaldžiam popiežiui: tai yra materialus nepaklusnumas be formalaus valdžios negerbimo - atsisakymas paklusti konkretiems įstatymams ir nurodymams dėl sąžinės priežasčių.

Tai, ką Bažnyčia laiko schizmatišku aktu, yra ne užsispyręs nepaklusnumas, bet užsispyręs atsisakymas būti paklusniam Romos Pontifikui. Yra didelis skirtumas tarp dviejų dalykų: schizmatiškas aktas yra aktas, kuris atmeta Popiežiaus valdžią (arba *imperium*), kai tuo tarpu nepaklusnumas yra atmetimas tik to, kas buvo įsakyta. Taip aiškina Capello, kaip autoritetingus šaltinius cituodamas Suarezą[7] ir Wilmersą: ,,*inobedientia rem ipsam praeceptam, non autem imperium sive auctoritatem respiceret*"[8].

Ypatingai svarbu yra suprasti, ką norima pasakyti išsireiškimu „atsisakęs paklusnumo" (*recessus ab obedientia*) Romos Pontifikui. Bažnyčia supranta, kad šis išsireiškimas taikomas tam, kuris nepalenkiamai atsisako paklusti Romos Pontifikui su „visišku formaliu valdžios negerbimu" t.y., negerbimu popiežiaus ir jo valdžios, o ne tik negerbimu įsakymo, kurį išleido popiežius. "Formalus nurodymo negerbimas", kaip Prummer aiškina šv. Tomo Akviniečio mokymą, ,,vadinamas nevisišku, kai tuo tarpu negerbimas to, kuris išleidžia nurodymą, yra vadinamas visišku formaliu negerbimu, ir yra daug rimtesnis už formalų nurodymo negerbimą"[9]. Schizmatikai yra tie, kurie „užsispyrusiai atsisako paklusti Romos Pontifikui **kaip Bažnyčios galvai**"[10], taigi jų schizmatiškas nepaklusnumas yra užsispyręs atsisakymas paklusti Romos Pontifikui, visiškai formaliai nepaklūstant jam kaip aukščiausiai Bažnyčios galvai. Negerbimas viso labo tik popiežiaus nurodymo arba įstatymo, nesvarbu, koks jis bebūtų rimtas ar įsakmus, tėra nepaklusnumas nurodymui, todėl ne schizmatiškas savo esme ir neatskiria žmogaus nuo Bažnyčios[11].

Arkivyskupas Lefebvre (ir Šv. Pijaus X Brolija, kurią jis įkūrė), pakartotinai išpažino savo paklusnumą Romos Pontifikui ir savo norą laikytis įstatymų ir nurodymų, kuriuos jis sąžinėje laikė esant teisėtais ir atitinkančiais katalikų Tradiciją. Tai, ką įvykdė Lefebvre ir jo pasekėjai, nėra nepalenkiamas atsisakymas paklusti valdžiai bet nepalenkiamas atsisakymas priimti inovacijas ir reformas. Lefebvre susumavo šį požiūrį savo paties žodžiais: „Siekiant mūsų išganymo, kategoriškas reformos atsisakymas yra vienintelė ištikimybės Bažnyčiai ir katalikų doktrinai pozicija." Tai nesutikimo, o ne visiškos ar nevisiškos nepagarbos ir tikrai ne schizmos pozicija, nesutarimo pozicija, pagrįsta prieštaravimais sąžinei.

3) Ar Lefebvre ar jo pasekėjai atliko schizmą po 1988 liepos vyskupų įšventinimo?

Schizmatiškas aktas pačia savo prigimtimi yra kažkas, kas atskiria schizmatiką nuo Bažnyčios kūno, ir dėl to schizmatikas automatiškai yra ekskomunikuojamas. „Bažnyčia", sako Kanonų Teisės Komentaras, „neišmeta asmenų iš savęs. Iš esmės schizmatikas nutraukia tuos (pilno bendrumo) ryšius pats savo asmeniniu aktu. Bažnyčia pripažįsta tai, paskelbdama ryšius nutrauktais..."[12] "Koks tokio pobūdžio formalus aktas gali būti, nėra tiksliai apibrėžta teisėje ir šiuolaikinėje praktikoje tai sunku apibrėžti."[13]

Formali išėjimo iš Bažnyčios deklaracija būtų aiškus ir neginčijamas bendrumo ryšių nutraukimo faktas, formalus schizmatinis aktas. Panašiai žmogaus, negavusio iš popiežiaus apaštalinės misijos, bandymas vykdyti vyskupo jurisdikciją būtų kaltas formaliai schizmatiniu aktu, nes tokia juridikcijos uzurpacija reikštų popiežiaus universalios ir ordinarinės jurisdikcijos kiekvienai diecezijai ir kiekvienam tikinčiajam katalikui pasaulyje atmetimą. Toks popiežiaus valdžios arba *imperium* atmetimas neįvyksta, kai vyskupas atlieka neteisėtą vyskupo konsekraciją, bet atmetama tik "*res ipsa praecepta*", tai kas įsakyta, ir todėl tai nėra schizmatinis aktas. Taigi tėvas Patrick Valdrini, Paryžiaus Katalikų Instituto Kanonų Teisės fakulteto dekanas, paaiškino, kad arkivyskupas Lefebvre nepadarė schizmatinio akto, nes jis nepaneigė popiežiaus primato per universalios ir ordinarinės popiežiaus jurisdikcijos uzurpacijos aktą, bandydamas suteikti apaštalinę misiją savo konsekruotiems žmonėms.[14]

Su panašiu nusiteikimu kardinolas Castillo Lara, popiežiškosios Komisijos autentiškam Kanonų Teisės interpretavimui prezidentas, paaiškino, kad ''vyskupo įšventinimo aktas (be pontifikalinio mandato) savaime nėra schizmatinis aktas... (todėl kad tai yra tiktai) tam tikros tikybinės pareigos vykdymo pažeidimas..."[15]. Kardinolas Lara tęsia, minėdamas arkivyskupą Ngo Dinh Thuc, kuris konsekravo vyskupus 1976 ir 1983 m. be popiežiaus mandato: „nors arkivyskupas buvo ekskomunikuotas, nebuvo laikoma, kad jis įvykdė schizmatinį aktą, nes nebuvo intencijos atskilti nuo Bažnyčios"[16].

Yra akivaizdu iš kanoninės tradicijos, kad Bažnyčia nelaiko vyskupų

įšventinimo akto be popiežiaus mandato esant schizmatiniu aktu. Bažnyčia visada pripažino formaliai schizmatinį aktą kaip kažką, kas atskiria jo vykdytoją nuo Bažnyčios kūno, ir todėl pats aktas *ipso facto* iššaukia schizmatinio akto įvykdytojo ekskomuniką. 1917 m. Kanonų Teisės Kodekse schizmos nusikaltimas iššaukia ekskomunikos *ipso facto* bausmę (*incurrunt ipso facto excommunicationem*). 1917 m. Kodekse ir prieš kodifikaciją buvusioje įstatymleidystėje, atliktoje popiežiaus šv. Pijaus X, Bažnyčia nelaikė vyskupo įšventinimo be popiežiaus leidimo esant schizmatiniu aktu. Tai matome iš fakto, kad teisės pažeidimas nebuvo sankcionuojamas *latae sententiae* ekskomunika, bet buvo baudžiamas tik suspensa "*a divinis*", rezervuota Apaštališkajam Sostui[17]. Jeigu Bažnyčia būtų laikiusi tokį aktą esant esmingai schizmatišku, tai jis būtų neabejotinai ir būtinai iššaukęs automatišką pažeidėjo ekskomuniką, nors tokia bausmė pati savaime nebūtinai pažymėtų schizmatišką aktą.

1983 m. Kanonų Teisės Kodeksas nenukrypsta nuo kanoninės tradicijos, pagal kurią vyskupo įšventinimas, atliktas be popiežiaus mandato, nelaikomas schizmatiniu aktu. Tai akivaizdu, atsižvelgus į faktą, kad Kodekso šeštosios knygos II dalyje, pavadintoje "bausmės už specifinius pažeidimus", apie schizmos nusikaltimą kalbama dalyje su pirmu pavadinimu "pažeidimai prieš religiją ir Bažnyčios vienybę". Specifiškai schizmatiškos prigimties nusikaltimai yra nusikaltimai prieš Bažnyčios vienybę, ir jie neaptariami šiame skirsnyje. Nesankcionuoto vyskupo įšventinimo nusikaltimas vis dėlto nerandamas Kodekso dalyje, kuri aptaria nusikaltimus prieš Bažnyčios vienybę, bet skyriuje su kitu pavadinimu.

Kanonas 1382, kuris uždeda ekskomunikos per *latae sententiae* bausmę „vyskupui, kuris įšventina kokį nors žmogų vyskupu ir asmeniui, kuris gauna tokį įšventinimą iš vyskupo be pontifikalinio mandato", nėra įtrauktas į sąrašą kaip nusikaltimas prieš Bažnyčios vienybę, bet randamas skyriuje su antrašte „bažnytinės funkcijos uzurpavimas". Vadinasi, Bažnyčia netgi savo dabartinėje įstatymleidystėje, įvestoje dabartinio Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II, atspindi pastovią kanoninę Bažnyčios tradiciją ir nelaiko minėto pažeidimo esant esmingai schizmatiniu aktu[18].

1983 m. Kodekso kanonų įvertinimas, lyginant juos su kanonine tradicija yra svarbus ir būtinas, nes Bažnyčios Teisė to reikalauja: „šio Kodekso kanonai tiek, kiek jie remiasi senąja teise, turi būti įvertinti, suderinant su kanonine tradicija" (can. 6, sect. 2). Jeigu kanonas 1382 turi būti įvertintas suderinant su kanonine Bažnyčios tradicija, kaip reikalauja teisė, tai pažeidimas, aptariamas šiame kanone, negali būti teisėtai laikomas schizma.

Tada galima paklausti: „Ar popiežius paminėjo nesankcionuotą vyskupų įšventinimą, atliktą Mons. Lefebvro kaip schizmatinį aktą?" Į tokį klausimą turi būti duotas aiškus atsakymas: „Popiežius neišreiškė savo pozicijos nei įpareigojančio magisterinio popiežiaus mokymo forma, nei juridiniu aktu kaip užimantis aukščiausiojo teisėjo ir įstatymų leidėjo postą". Tiek vidinė analizė, tiek po to sekę

įvykiai rodo šio teiginio nediskutuotiną teisingumą.

Reikia pabrėžti, kad katalikai nėra įpareigoti duoti tikėjimo pritarimą kiekvienam teiginiui, kurį popiežius pasako tikėjimo ir moralės klausimais. Kanonas 749 teigia: „Aukščiausiasis Pontifikas, remdamasis savo postu, turi neklystamą mokymo autoritetą, kai kaip visų tikinčiųjų aukščiausias ganytojas ir mokytojas..., jis galutiniu aktu paskelbia, kad tikėjimo arba moralės doktrinos privaloma laikytis". Esminiai žodžiai čia yra **„remdamasis savo postu"** ir „jis **galutiniu aktu** paskelbia, kad privaloma laikytis būtent tokios tikėjimo arba moralės doktrinos". Tada turi būti aišku, kad popiežius veikia savo oficialiame poste kaip aukščiausias mokytojas ir ganytojas, ir jis turi naudoti žodžius, kurie aiškiai pažymi "galutiniu aktu", kad tikėjimo arba moralės doktrinos "turi būti laikomasi kaip tokios". Jeigu yra bet kokia pozityvi abejonė, ar bet kurios iš aukščiau išvardintų sąlygų teisingumas yra patikrintas, tada turi būti daroma prielaida, kad popiežius nepasakė neklystamos *„ex cathedra"* ištaros pagal principą *„lex dubia non obligat"* (abejotinas įstatymas neįpareigoja), kaip aiškiai išdėstyta trečiame kanono 749 paragrafe: "Joks mokymas negali būti suprantamas kaip neklystamai tikslus, jeigu jis nėra aiškiai nustatytas".

Savo nurodyme ***(Motu Proprio Ecclesia Dei)*** apie nesankcionuotus vyskupų įšventinimus kaip „schizmatišką aktą", Šventasis Tėvas niekur nenaudoja standartinių terminų, kurie turi būti naudojami, norint aiškiai pažymėti, kad jis įpareigoja tikinčiųjų sąžinę, vykdydamas savo universalų *magisterium,* t.y. savo universalaus tikinčiųjų mokytojo pareigybę. Išreikšdamas savo poziciją šiuo klausimu, jis nenaudoja išsireiškimo „Savo Apaštališkuoju Autoritetu mes skelbiame" arba bet kokios panašios standartinės formulės, kuri yra tradiciškai naudojama pažymėti oficialią popiežišką magisterinę ištarą. Jeigu popiežius aiškiai neišreiškia savo intencijos vykdyti raktų galią ir įpareigoti tikinčiųjų sąžinę oficialiu magisteriniu mokymu arba oficialiu sprendimu, turi būti daroma prielaida, kad jis nevykdė raktų galios, remiantis pareiškimu *„lex dubia non obligat"*. Popiežius neišreiškė savo intencijos įpareigoti tikinčiųjų sąžinę, vykdydamas raktų galią įpareigojančio magisterinio mokymo arba pontifikalinio sprendimo forma[19].

Taip pat aiškiai matoma, kad popiežius nedavė jokios įpareigojančios juridinės išraiškos nurodymui, kurį jis davė dėl „schizmos" arba „schizmatinio akto" aukščiau minėtame *Motu Proprio*. Popiežius nenaudojo nei vienos iš Popiežius nenaudojo jokio posakio, tokio kaip „Mes įstatymu nustatome", „Mes išleidžiame įsaką", „Mes skelbiame" arba „Mes nusprendėme", kai jis nurodė į „schizmatinį aktą" ir „schizmą" ar kai teigė, kad šeši asmenys, įtraukti į nesankcionuotus vyskupų įšventinimus, užsitraukia ekskomunikos bausmę. Vienintelis juridinis aktas dokumente, kuriuo popiežius vykdė raktų galią, buvo dekretas, įsteigiantis Pontifikalinę Komisiją *„Ecclesia Dei"*. Popiežius aiškiai nurodė savo intenciją įvykdyti savo prerogatyvą surišti ir atrišti, kai jis paskelbė: „remdamasis savo Apaštališkojo Autoriteto postu, aš įstatymu nustatau tokį dalyką ..."[20]

Kai kas gali ginčytis, kad popiežius, pavadindamas vyskupų įšventinimus, atliktus Mons. Lefebvro „schizmatiniu aktu", vykdė savo **ordinarinio magisteriumo** pareigas, kai jis pasakė „toks nepaklusnumas, ... kuris praktiškai reiškia Romos Primato atmetimą, yra schizmatinis aktas". Dėl to čia tinka kita įspėjamoji pastaba. Kanonas 750 teigia: „visa, kas yra rašytame Dievo žodyje bei **Tradicijoje** yra viena tikėjimo visuma (depositum), patikėta Bažnyčiai. Ji **pateikiama kaip dieviškasis Apreiškimas** per iškilmingą Bažnyčios mokymą ar per jos ordinarinį arba universalų magisteriumą, bei turi būti tikima dieviškuoju ir katalikišku tikėjimu...". Neužtenka, kad popiežius paprasčiausiai pareikštų tokį teiginį, kokį jis pareiškė. Jis turi būti pateiktas kaip Dievo apreikštas ir turi atitikti Šventojo Rašto ir Šventosios Tradicijos mokymą. Dokumente *Ecclesia Dei* popiežius nepretendavo išdėstyti jokios Dievo apreikštos tiesos, ir teiginys, ties kuriuo necituojamas joks doktrininis šaltinis, yra aiškiai priešingas tradiciniam moraliniam Bažnyčios mokymui, kaip bus parodyta.

Popiežius sutiko, kad nesankcionuoti vyskupų šventimai nebuvo iš esmės schizmatiški, kai jis pasakė: „pats savaime šis veiksmas buvo labai sunkus nepaklusnumo Romos Pontifikui aktas...". Vis dėlto, kai popiežius tęsia, kad „šis nepaklusnumo aktas turėjo didžiulės svarbos Bažnyčios vienybei ..." jis atrodo turėjo galvoje, kad toks nepaklusnumas yra pažeidimas prieš Bažnyčios vienybę, kai tuo tarpu realybėje jis visiškai nebuvo toks, bet tiktai „nusižengimas tam tikrų tikybinių pareigų vykdymui"[21]. Oficiali popiežiaus Jono Pauliaus II pozicija yra priešinga dokumente *Ecclesia Dei* pareikštai nuomonei, kadangi Šventasis Tėvas, kai jis pasirašė dekretą, kuris suteikė įstatymo galią 1983 m. revizuotam Kanonų Teisės Kodeksui, patalpino kanoną 1382 į dalį, kuri klasifikuoja aukščiau minėtą pažeidimą kaip „bažnytinės funkcijos uzurpaciją", o ne kaip pažeidimą „prieš Bažnyčios vienybę".

Esminė frazė dokumente *Ecclesia Dei* yra teiginys, kad nesankcionuotas vyskupo įšventinimas pats savaime yra nepaklusnumo aktas: „toks nepaklusnumas ... , kuris praktiškai reiškia Romos primato atmetimą, yra schizmatinis aktas". Tokios sampratos nėra tradicinėje katalikų moralinėje teologijoje. Gali būti teigiama, kad toks aktas *paprastai* yra schizmatinis aktas, nes jisai paprastai atliekamas schizmatikų, t.y. tų, kurie atmeta popiežiaus primatą. Negali būti teisėtai teigiama, kad toks nepaklusnumas *visada* reiškia Romos primato atmetimą, kadangi, kaip aiškina kanonistas T. C. G. Glover, „vien tik nepaklusnumo viršesniajam aktas nereiškia neigimo, kad viršesnysis užima postą arba turi valdžią"[22]. Kad žmogus būtų nusikaltęs schizmatiniu aktu, kaip grafas Neri Capponi[23] aiškina, neužtenka, kad žmogus tiktai įšventintų vyskupą be popiežiaus mandato: "Jis turi padaryti kažką daugiau. Pvz., jeigu jis įkurtų savo paties hierarchiją, tai būtų schizmatinis aktas. Tačiau Mons. Lefebvre paprasčiausiai pasakė: „Aš šventinu vyskupus tam, kad mano kunigų brolija galėtų toliau gyvuoti. Dėl to jie neturi jurisdikcijos. Jie neužima kitų vyskupų vietos. Aš nekuriu paralelinės Bažnyčios, aš paprasčiausiai suteikiu pilną Kunigystės Sakramentą tam tikram žmonių skaičiui, kad jie galėtų šventinti

kitus". Todėl šis aktas nebuvo *per se* schizmatiškas. Kitaip jis nebūtų kodekse įtrauktas į kitą kanoną. Jis būtų priskirtas schizmai"[24].

Nesankcionuoto vyskupo įšventinimo aktas nereiškia praktinio Romos primato atmetimo, jeigu nėra aplinkybės, kuri pakeičia specifinę akto prigimtį nuo nepaklusnumo į schizmą. Aplinkybė, paminėta popiežiaus - nekreipimas dėmesio į formalų kanoninį įspėjimą - nepakeičia pažeidimo specifinės prigimties, bet tiktai padidina jo sunkumą, kadangi nepaklusnaus akto esmė lieka griežtai *„res ipsa praecepta"* atmetimas, t.y., viso labo nepaklusnumas nurodymui, nesvarbu, koks užsispyręs būtų nepaklusnumas ir nepaisant įspėjimų ar nurodymų skaičiaus bei iškilmingumo. Nesant aplinkybių, kurios pakeičia specifinę prigimtį, toks nepaklusnumas niekada praktikoje nereiškia Romos primato neigimo, nes toksai nepaklusnumas nėra formalus aktas, kurio pagalba toks pažeidėjas „atkakliai atsisakytų paklusnumo Romos Pontifikui **kaip Bažnyčios galvai**"[25].

Todėl popiežiui tenka atsakomybė nustatyti aplinkybę, kuri pakeičia akto prigimtį nuo nepaklusnumo, t.y. *„res ipsa praecepta"* atmetimo į schizmatišką „pilno formalaus nepaklusimo" aktą, t.y.formalų popiežiaus *imperium* ir Romos primato praktinį atmetimą. Įrodymo pareiga lieka popiežiui, ypatingai turint prieš akis tą faktą, kad arkivyskupas atvirai paskelbė, kad jis ir keturi įšventintieji neturėjo intencijos nutraukti bendrumo ryšių nei su Bažnyčia, nei su popiežiumi. Mons. Lefebvre pareiškė: „mes patvirtiname savo ištikimybę ir paklusimą Šventajam Sostui ir popiežiui". Mons. Lefebvre ir vyskupai, kuriuos jis įšventino, pakartotinai paneigė turėję bet kokią intenciją įkurti konkuruojančią hierarchiją. Viskas, ką Mons. Lefebvre padarė, buvo tai, ką jis laikė esant būtinu jo kunigų brolijos ir tradicinės katalikybės išlikimui. Jis pateisino savo nepaklusimą principu *„necessitas non habet legem"* (Būtinybė nežino įstatymo). Ar teisingas, ar neteisingas būtų šis aktas, tai yra ne schizma.

Galų gale egzistuoja *Sanctum Officium* (Šventosios Tikėjimo Doktrinos Kongregacijos) sprendimas, išleistas 1993 birželio 28 d., kuris panaikino vyskupo Ferrario nutarimą, kuris skelbė, kad jo diecezijoje šeši žmonės „užsitraukė *ipso facto* sunkią ekskomunikos bausmę už „schizmatinio akto" įvykdymą, naudojantis vyskupo Williamsono patarnavimais ...per patį bendravimą su aukščiau minėtu vyskupu". Reikia turėti galvoje, kad vyskupo Ferrario dekretas buvo pagrįstas 1988 liepos 1 d. Kardinolo Gantin, Šventosios Vyskupų Kongregacijos prefekto, dekretu, kuris skelbia, kad arkivyskupas įvykdė schizmatinį aktą, įšventindamas keturis vyskupus, ir įspėjo „kunigus ir tikinčiuosius ... neremti monsinjoro Lefebvro schizmos, priešingu atveju jie užsitrauks labai sunkią ekskomunikos bausmę". Kardinolas Gantin citavo can 1364 1, kuris teigia: „...schizmatikas užsitraukia automatinę (*latae sententiae*) ekskomuniką...". Kitą dieną popiežius padarė panašų, bet nejuridinį, pareiškimą: „kiekvienas turėtų žinoti, kad formali ištikimybė schizmai yra sunkus nusikaltimas prieš Dievą ir užtraukia ekskomunikos bausmę, deklaruotą

(tęsinys 35 puslapyje)

Tradicionalistai, konservatoriai, sedevakantistai... Kurie yra tikrieji katalikai?

Nė vienas sąžiningas stebėtojas, vertinantis pastarųjų dešimtmečių Bažnyčios būklę, negalėtų paneigti, jog mūsų Bažnyčia išgyvena iki šiol istorijoje neregėto masto krizę. Pašaukimų skaičiaus nuosmūkis, tūkstančiai metusiųjų kunigystę ar vienuolišką gyvenimą, ištuštėjusios bažnyčios, hierarchijos moralinis pakrikimas - visa tai verčia iš naujo pervertinti II Vatikano pradėtą reformą.

Šiandieninė Bažnyčios vadovybė bando primesti „nuosaikaus atnaujinimo, grįžtant prie II Vatikano dvasios" mentalitetą, kuris esąs sveikas vidurys tarp nekantraus „progresizmo" ir sustabarėjusio „tradicionalizmo". Progresistai esą didina krizę, reikalaudami visko iš karto, o tradicionalistai siūlo nerealistinį ir klaidingą krizės įveikimo kelią.

Visi sutinkame su sveiko proto principu *„In medio stat virtus"* - dorybė viduryje tarp dviejų kraštutinumų. Nesutariame tik dėl atskaitos taško - kur yra tas vidurys? Šioji schema remiasi II Vatikanu kaip „naujomis Sekminėmis", nauja Bažnyčios pradžia, įkvėpta tiesiogiai Šventosios Dvasios ir todėl iškylančia virš visos ankstesnės Tradicijos. Tikėjimą išsaugojusiems katalikams atskaitos taškas yra Jėzus Kristus ir Jo paskelbta nekintanti tiesa. Mes nepritariame nei atvirai liberalizmo vizijai, nei kompromisams su klaida, nei perdėtai reakcijai į blogybes, kuri veda į schizmą. Tik grįžimas prie amžinųjų Tikėjimo tiesų ir katalikiškos sąmonės ugdymas gali išgelbėti Bažnyčią. Siūlome lentelę, kurioje trumpai parodytas katalikiškas požiūris į dabarties problemas ir įvairių jam prieštaraujančių jėgų pozicija.

	Klaida LIBERALAI „Posusirinkiminė Bažnyčia"	Kompromisas KONSERVATORIAI pvz.šv.Petro Brolija „UnaVoce"
1. NAUJOSIOS MIŠIOS	Naujosios Mišios liaudies kalba yra didelė pažanga, palyginus su senosiomis lotyniškomis (Tridento) Mišiomis	Naujosios Mišios yra ne tokios geros, kaip senosios, bet kunigai gali jas laikyti, ar bent tikintieji jose dalyvauti.
2. BAŽNYČIA IR PASAULIS	Kadangi modernus pasaulis vis labiau vystosi į priekį, tai ir Bažnyčia turi nuolat keistis ir žengti su laiku.	Modernus pasaulis ne visuomet vystosi į priekį. O, jei galėtume grįžti į 1950-ųjų Bažnyčią!
3. NAUJOVĖS	1960-aisiais Bažnyčiai reikėjo esminio atnaujinimo. Senosios Bažnyčios vieta - istorijos šiukšlių dėžėje.	Nesaikingos naujovės sukėlė krizę Bažnyčioje, bet reikia laikytis jos oficialių struktūrų.
4. II VATIKANO SUSIRINKIMAS	II Vatikanas pradėjo atnaujinimą. Tai buvo antrosios Sekminės, įkvėptos Šventosios Dvasios.	II Vatikano dokumentuose nėra jokių klaidų. Visos problemos kyla iš jų klaidingos interpretacijos po Susirinkimo.
5. POPIEŽIUS JONAS PAULIUS II	Popiežius Jonas Paulius II anksčiau skatino atnaujinimą, bet dabar jis yra užsispyręs konservatorius, stabdantis jį.	Popiežius Jonas Paulius II yra tradicionalistas, kuris skiria konservatyvius vyskupus ir stengiasi atstatyti Bažnyčią.
6. PAKLUSNUMAS	Paklusnumas Bažnyčios vadovams, kurie įveda naujoves, yra absoliučiai būtinas, norint likti kataliku.	Vadovai, įvedantys liberalias naujoves, nėra geri, bet katalikiškas paklusnumas reikalauja laikytis Romos.
7. ARKIVYSKUPAS LEFEBVRE	Arkivyskupas Lefebvre buvo gyvas praeities reliktas. Jis liko sukaustytas pasenusio mentaliteto.	Arkivyskupas Lefebvre būtų galėjęs padaryti daug gero, jei tik būtų pasilikęs kartu su Bažnyčia ir pakluseęs.

Tiesa TRADICIONALISTAI pvz. šv. Pijaus X Brolija	Perdėta reakcija į klaidą SEDEVAKANTISTAI pvz. šv. Pijaus V Brolija, SAKA, „Kyrie eleison" NUOSAIKŪS | KRAŠTUTINIAI	
Naujosios Mišios gali būti galiojančios, bet jos yra tokios kenksmingos Tikėjimui, kad kunigai niekados negali jų laikyti ir tikintieji jose dalyvauti.	Naujos Mišios yra tokios blogos, kad abejotina, ar jos gali būti galiojančiai laikomos.	Naujosios Mišios yra tokios blogos, kad jos be abejo niekada negali būti galiojančios.
Modernus pasaulis yra paremtas antikristiniais principais, kurio jau 1950-aisiais buvo pasikasę po Bažnyčios pamatais.	Modernus pasaulis yra beviltiškai sugedęs. O, jei galėtume grįžti į 1950-ųjų Bažnyčią!	Modernus pasaulis yra beviltiškai sugedęs. O, jei galėtume grįžti į 1900-ųjų ar 1850-ųjų Bažnyčią!
„Atnaujinimo" krizė Bažnyčioje yra tokia gili, kad norint išlikti kataliku, reikia būti pasiruošus net „ekskomunikavimui".	Oficialiosios Bažnyčios vadovai savo klaidingu „atnaujinimu" jau nuėjo taip toli, kad katalikai gali juos tiesiog ignoruoti.	Šiandieninė tariamai Katalikų Bažnyčia jau nebėra katalikiška. Tikrieji katalikai turėtų kaip nors išsirinkti savo popiežių.
II Vatikanas buvo teisėtai sušauktas susirinkimas, bet jo sąmoningai dviprasmiški dokumentai atvėrė duris klaidoms.	II Vatikano dokumentai yra atvirai eretiški. Neverta nieko perimti iš šio Susirinkimo.	II Vatikanas buvo nuo pat pradžių neteisėtas. Tai jokiu būdu nebuvo katalikiškas Susirinkimas.
Nepaisant konservatyvios laikysenos, popiežius Jonas Paulius II savo liberalizmu realiai griauna Bažnyčią. Bet jis yra tikras popiežius.	Popiežius Jonas Paulius II yra taip toli nuo katalikybės, kad galima rimtai abejoti, ar jis iš viso yra popiežius.	Popiežius Jonas Paulius II yra toks eretikas, kad jokiu būdu negali būti popiežiumi. Šv. Petro sostas yra vakantinis (tuščias).
Liberalius Bažnyčios vadovus reikia gerbti kaip vyresniuosius, bet neleistina paklusti jiems kaip liberalams, kai jie griauna tikėjimą.	Dabartiniai Bažnyčios vadovai praktiškai prarado teisę būti katalikų gerbiami kaip vyresnieji.	Dabartiniai Bažnyčios vadovai taip išdavė Tikėjimą, kad jie nebegali būti laikomi vyresniaisiais.
Arkivyskupas Lefebvre buvo didvyriškas Tikėjimo gynėjas, labiausiai katalikiškas vyskupas po II Vatikano.	Arkivyskupas Lefebvre buvo per daug nuolaidus modernizmui, pvz. pasirašydamas daugumą II Vatikano dokumentų.	Arkivyskupas Lefebvre buvo pikčiausias katalikų Tradicijos priešas, nes jo klaidingas priešinimasis trukdė tikram pasipriešinimui II Vatikanui.

ŠV. PIJAUS X BROLIJOS LEIDINIAI RYTŲ EUROPAI

Lietuvių kalba

„Pulkim ant kelių". Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos Informacinis leidinys Lietuvai.
„Šv. Pijaus X Kunigų Brolija-Katalikų Bažnyčios kongregacija. Katalikiško tikėjimo gynimui, katalikiškų Mišių išsaugojimui." Informacinis lankstinys apie Brolijos istoriją, veiklą Lietuvoje ir pasaulyje, veiklos tikslus.

Rusų kalba

"Молись за нас" ежеквартальный журнал.
"20 лет после церковного собора положение Церкви в свете Фатимы." О. Ф. Шмидбергер, 32 р.
"Бомбы замедленного действия Второго Ватиканского Собора." О. Ф. Шмидбергер, 32 р
"Экон крестовой поход". О духовном кризисе Церкви и деятельность Братства Св. Пия X, 34 р.
"Дорога в ад". Доклад о рок-музыке, 72 р.

Lenkų kalba

„Zawsze Wierni", Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos leidinys. Išeina 6 kartus per metus.
„Oni jego zdetronizowali", Abp. M. Lefebvre, 235 p.
„Kapłaństwo katolickie", ks. F. Schmidberger, 72 p.
„Przekazaem co otrzymałem", ks. F. Schmidberger, 73 p.
„Hoc est enim corpus meum", ks. Stephan Maessen, 128 p.
„Ruch Charyzmatyczny", ks. Karl Stehlin, 62 p.
„Msza Święta", ks. Feliks Cozel T. J., 208 p.
„Koscioł przesiąknięty modernizmem. Abp. M. Lefebvre.
„Kryzys w Kościele". Bp. Fellay.

Serija „Katalikų Bažnyčios mokymas. Popiežių Enciklikos:
Ojca Św. Piusa XI „Mortalium Animos" o popieraniu prawdziwej jedności religii.
Ojca Św. Leona XIII „Humanum genus" przeciwko masonerii.
Ojca Św. Piusa XI „Quas primas" o ustanowieniu święta Pana Naszego Jezusa Chrystusa Króla.
Ojca Św. Leona XIII „Immortale Dei" o państwie chrześciańskim.
Ojca Św. Piusa X „Pascendi Dominici gregis" o zasadach modernistów.
Ojca Św. Piusa XII „Mediator Dei" o liturgii.
Ojca Św. Piusa XII „Mystici Corporis" o Kościele, Mistycznym Ciele Chrystusa.
Ojca Św. Piusa XII „Summi Pontificatus" pod znakiem Chrystusa Króla.
Ojca Św. Piusa XI „O małżeństwie chrzesciańskim".

(atkelta iš 30 pusl.)

Bažnyčios Teisėje (can. 1364)".

Nepaisant formalios ištikimybės (atkaklaus *communicatio in sacris*) „arkivyskupo Lefebvro judėjimui", *Sanctum Officium* paskelbė, kad šeši minėti asmenys neįvykdė „schizmatinių aktų griežta prasme, ir neįvykdė schizmos nusikaltimo. Todėl Kongregacija mano, kad 1991 gegužės 1 d. dekretui (ekskomunikos deklaracijai) trūksta pagrindimo bei teisėtos galios." [26] Reikia pabrėžti, kad atkaklus *communicatio in sacris* su schizmatinė sekta formaliai yra schizmos nusikaltimas[27], ir todėl yra akivaizdu, kad Bažnyčia kompetentingame Šventosios Tikėjimo Doktrinos Kongregacijos sprendime nelaiko Šv. Pijaus X Brolijos esant schizmatiška bažnyčia.

Jeigu popiežius iš tikrųjų būtų išleidęs formalų sprendimą dėl schizmos reikalo dokumente *Ecclesia Dei*, ir jeigu popiežius būtų patvirtinęs aukščiau paminėto kardinolo Gantin dekreto galiojimą, tada būtų visiškai neįsivaizduojama, kad *Sanctum Officium* drįstų išleisti priešingą sprendimą, kadangi, kaip teigia kanonas 333: „negali būti priimtas nei sprendimas nei dekretas, prieštaraujantis Romos Pontifiko sprendimui arba dekretui". Todėl aišku, kad popiežius nepadarė oficialaus sprendimo, ir kardinolo Gantin dekretui trūko būtino popiežiaus patvirtinimo.

Kanonas 31 teigia, kad „bendrieji vykdomieji dekretai tiksliau nustato metodus, kurių reikia laikytis, taikant teisę, arba patys ragina laikytis įstatymų. Asmenys, kurie turi vykdomąją galią, gali leisti tokius dekretus **savo kompetencijos ribose**". Kompetentinga dikasterija, nagrinėti schizmos klausimams yra *Sanctum Officium* ir dėl to aukščiau minėtas kardinolo Gantin dekretas pažeidžia can. 31. Jeigu tas pats dekretas turėtų būti laikomas įstatymleidystės aktu, „generaliniu dekretu", aprašytu kanone 29, tada jisai būtų aiškus pažeidimas 30 kanono, kuris teigia: „asmenys, kurie turi tiktai vykdomąją valdžią, negali leisti generalinių dekretų, paminėtų can. 29, jeigu konkrečiais atvejais tokia galia jiems nebūtų aiškiai suteikta kompetentingo įstatymų leidėjo pagal teisės normas...".

Jeigu popiežius būtų patvirtinęs Gantin dekretą, jis būtų laikomas popiežiaus aktu, ir dėl to nebūtų [galima priimti] „nei sprendimo nei dekreto" (can. 333) prieš jį. Frazė, paminint „kunigus ir tikinčiuosius", užsitraukiančius „labai sunkią ekskomunikos bausmę", buvo panaikinta kompetentingos Apaštališkojo Sosto dikasterijos, būtent Šventosios Tikėjimo Doktrinos Kongregacijos. Vadinasi, dekretui trūko būtino popiežiaus patvirtinimo ir jurisdikcijos, kurios reikalauja Bažnyčios teisė (can. 29, 30, 31).

Iš viso to, kas išvardinta aukščiau, yra aišku, kad nei popiežius, nei kompetentinga Apaštališkojo Sosto dikasterija nepaskelbė Šv. Pijaus X Brolijos arba jų rėmėjų, sekėjų ir šalininkų esant schizma.

(Bus daugiau)

Išnašos:

[1] James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschell; THE CODE OF CANON LAW A Text and Commentary, įgaliota THE CANON LAW SOCIETY OF AMERICA (Amerikos Kanonų Teisės Draugijos), p. 548.

[2] "Yra sunku tiksliai nustatyti kada individas ar grupė yra pagal teisę kalti apostazija (atsimetimu nuo religijos - vert. past.), erezija ar schizma ... Bet kuriuo atveju juridinis tikrumas dėl tokių teisės pažeidimų egzistavimą ir pakaltinamumą reikalauja nuodugnaus reikalą liečiančių faktų tyrimo." IBID, p. 920.

[3] **Cappello, Felix** - *Vol. II, Pars 11, Caput 11. Articulus 11 de excomunicatione speciali modo reservatis Ap. Sedi. p. 193. 193.*

[4] **Ibid.** p. 193.

[5] **Wernz-Vidal,** Rome, Gregorian Univ. 1937, vol. 11, p. 938.

[6] Tridento (susirinkimo - vert past.) Tikėjimo Išpažinimas, iškilmingai išleistas popiežiaus Pijaus IV 1563 m., teigia:

"Aš tvirčiausiai pripažįstu ir laikausi minėtos Bažnyčios Apaštališkųjų ir Bažnytinių Tradicijų ir visų kitų apeigų bei sutvarkymų..."

"Aš taip pat priimu ir leidžiu pripažintas ir patvirtintas Katalikų Bažnyčios ceremonijas, naudojamas iškilmingame ... sakramentų teikime".

[7] **De Fide.** disp. IX, sect. 1, n. 15

[8] **Capello**, *op. cit., p. 193*

[9] **Dominicus Prummer,** *Manuale Theologiae Moralis, vol. 11, p. 457;* **S. Thomas**, *Summa Theol., 2, 2, q. 104, a. 5, q. 105, a. 2.*

[10] *„Schismatici non solum sunt Graeci non-uniti, Veteres Catholici, sed etiam illi baptizati, qui pertinaciter recusant oboedientiam Romano Pontifici in quantum est caput Ecclesiae..."(***Prummer**, *vol. 111, p. 364)* ir panašiai **Regatillo Zalba**: *„Schisma, negatio subiectionis Romano Pontifici ut capiti supremo Ecclesiae Christi..." Theologiae Moralis Summa, vol. 111, p. 956.*

[11] *„...schisma autem per se oppotunir unitati ecclesiasticae caritatis. Et ideo sicut fides et caritas sunt diversae virtutes, quamvis quicumque caret fide, careat caritate; ita etiam schisma et haeresis sunt diversa vitia ... et hoc est quod S. Hieronymus dicit: 'inter schisma et haeresim hoc interesse arbitror, quod haeresis perversum dogma habet, schisma ab Ecclesia separat"* **S. Thomas** *Summa Theol., 2, 2, q. 12, a. 1 ad 3.*

[12] **Coriden,** *et al., p. 128.*

[13] *Ibid., p. 129.*

[14] „Ne vyskupo konsekracija sukuria schizmą...netgi jeigu ji yra sunki *faux pas* prieš Bažnyčios discipliną; schizmą faktu padaro apaštalinės misijos vyskupui davimas.

Nes Aukščiausiojo Pontifiko galių uzurpavimas įrodo, kad kažkas sukūrė paralelinę Bažnyčią." **(Question de Droit ou de confiance, L'Homme Nouveau** (17 Feb. 1988)).

[15] **La Republica**, 1988 m. spalio 7 d.

[16] Ibid.

[17] *"Episcopus aliquem consecrans in Episcopum, episcopi vel, loco Episcoporum, presbyteri assistentes, et qui consecrationem recepit sine apostolico mandato contra prescriptum can. 953, ipso iure suspensi sunt, donec Sedes Apostolica eos dispensaverit." (can. 2370)*

[18] Aukščiau cituotame interviu, duotame Kardinolo Lara, Jo Eminencija pažymėjo, kad schizma yra nusikaltimas prieš Bažnyčios vienybę, tuo tarpu kita Kodekso sekcija nagrinėja pažeidimą, nesankcionuotai įšventinant vyskupą.

[19] Plg. **Pirmas Vatikano Susirinkimas *DEI FILIUS***

[20] Be to, reikia turėti omenyje, kad tai siejasi su pačia įstatymo arba juridinio akto esme kad tie, kurie, pavaldūs įsakymui, turi būti aiškiai nurodyti. Nurodymas į schizmą nepadaro tokių aiškių nuorodų, bet tiktai kalba apie "Arkivyskupo Lefebvre'o judėjimą" ir, vadinasi, yra nepakankamas turint galvoje pačią juridinio akto esmę. Teoriškai svarstant, jeigu popiežius iš tikrųjų padarė sprendimą, nuoroda į schizmatišką aktą aukščiau paminėtame *Motu Proprio*, vardinanti šešis vyskupus, įtrauktus į nesankcionuotus vyskupų šventinimus, sutinkamai su principu *„odiosa sunt restringenda"*, pagal kurį turi būti padarytas griežčiausias ir siauriausias paraidinis pritaikymas, nuorodų į schizmą nebūtų teisėtai galima pritaikyti bet kam, išskyrus šešis išvardintus ten vyskupus. Vadinasi, Bažnyčios Teisė neleistų termino "schizma" supratimo šitoje konkrečioje nuorodoje išplėsti už šešių vyskupų, išvardintų dokumente. (can. 18: "įstatymai, kurie nustato bausmę arba apriboja laisvą teisių vykdymą arba kuriuose yra išimtis įstatymui, turi būti tiksliai interpretuojami").

[21] Kardinolas Lara laikraštyje **La Republica** 1988 m. spalio 7 d.

[22] **T. C. G. Glover**, Schism and Archbishop Lefebvre.

[23] Grafas Neri Capponi yra Kanonų Teisės profesorius ir kanoninis teisininkas, akredituotas svarstyti bylas prie Šventosios Romos Rotos.

[24] 1993 m. gegužės-birželio mėn. **Latin Mass Magazine** straipsnyje **Church Law, Jargon Free and Interview with Count Neri Capponi**.

[25] Žr. 10 išnašą.

[26] Apaštališkojo pronuncijaus Mons. Cacciavillan laiškas, aptariantis Šventosios Įstaigos sprendimą (1993 m. liepos 28 d.).

[27] *„Permanentia vel publica sectae adhaesio, etsi sine adscribtione; ostendendo factis vel se ad sectam pertinere vel illam sibi placere; v. gr., conventibus sectae inerveniendo, eius doctrinam vel statuta defendendo, sectam promovendo."* (Regatillo-Zalba, ***Theologiae Moralis Summa**, vol. III, p. 947).*

T. Matthias Gaudronas

Septyni malonės šaltiniai

Aštunta dalis. Kunigystė

Kaip liudija Laiškas žydams, Naujajame Testamente tėra vienintelis kunigas - mūsų Viešpats Jėzus Kristus. Laiške sakoma: ,,Anų (Senojo Testamento žmonių) daugelis tapdavo kunigais, nes mirtis jiems sukliudydavo ilgiau pasilikti. O kadangi šitas (Jėzus Kristus) išlieka per amžius, jis turi neatšaukiamą kunigystę" (Žyd 7, 23-24). Senajame Testamente buvo daug kunigų, bet ne krikščionybėje. Tada gal teisūs protestantai, kurie atmetė Kunigystės sakramentą? Jokiu būdu, nes jei katalikų kunigų taip pat yra daug, tai ne todėl, kad jie turėtų savarankišką kunigystę, bet todėl, kad turi dalį amžinojoje Kristaus Kunigystėje. Kunigiškas charakteris, įspaudžiamas į šventinamojo sielą per Kunigystės šventimus, padaro jį panašų į Kristų kaip aukščiausiąjį Kunigą ir paverčia įrankiu, kuriuo Kristus tęsia savo kunigiškąjį uždavinį. Taigi po savo Įžengimo į dangų Jėzus Kristus tarp mūsų lieka ne tik Eucharistijos Sakramente, bet tam tikra prasme ir kuniguose, kurie jį pavaduoja. Kunigas yra antrasis Kristus, tęsiantis žemiškąjį Kristaus gyvenimą ir veikiantis per Kristų. Galiausiai, Kristus yra tas, kuris krikštija, atleidžia nuodėmes ir aukoja šventąją Mišių auką - aukščiausiąjį kunigystės aktą.

Šventasis Arso klebonas savo katechezėje sako: ,,Kas gi yra kunigas? Žmogus, veikiantis Dievo vietoje, žmogus, kuris nešioja visus Dievo įgaliojimus. ,,Eikite", kalba dieviškasis Išganytojas, ,,pas kunigą... Kaip mane Tėvas siuntė, taip aš jus siunčiu... Man duota visa galia danguje ir žemėje... Kas klauso jūsų, tas klauso manęs; kas niekina jus, tas niekina mane." Kai kunigas atleidžia nuodėmes, jis nesako:

„Kad tau Dievas atleistų", tačiau:„Aš tave išrišu". Perkeitimo metu jis nesako: „Tai yra mūsų Viešpaties Kūnas", o „Tai yra mano Kūnas". Šv. Bernardas teigia, kad viskas mums ateina per Mariją. Bet taip pat galima pasakyti, kad viskas mums ateina per kunigus - visa palaima, visos malonės, visos dangiškos dovanos. Jei neturėtume Kunigystės sakramento - neturėtume ir mielojo Išganytojo, nes kas gi Jį padeda į tabernakulį? Kunigas. Kas priėmė mūsų sielas, įžengiant į gyvenimą? Kunigas. Kas jas pamaitina, kad jos turėtų jėgų šioje žemiškoje piligrimo kelionėje? Kunigas. Kas jas parengia žengimui pas Dievą, paskutiniąkart nuplaudamas šias sielas Kristaus Krauju? Kunigas, visada kunigas. O kai šios sielos grįš pas mirusius, kas jas palydės? Kas duos joms ramybę ir atilsį? Vėlgi kunigas. Jūs negalite įsivaizduoti nė vienos Dievo geradarybės, neprisiminę kunigo. Ar einate išpažinties pas švenčiausiąją Mergelę arba pas angelą, ar jie jums duos išrišimą? Ne. Ar jie duos jums Viešpaties Kūno ir Kraujo? Ne.

Švenčiausioji Mergelė negali padaryti, kad ostija būtų perkeista į jos dieviškąjį Sūnų. Jei turėtumėte šalia du šimtus angelų, jie negalėtų jums atleisti nuodėmių. Vienas kunigas, koks silpnas jis beatrodytų, tai gali. Jis gali jums tarti: „Eik ramybėje, aš tau atleidžiu". O, kas yra toks didis kaip kunigas! Patys kunigai tai supras tik danguje. Jei suprastų žemėje - mirtų ne iš baimės, o iš meilės."

Kunigystės apeigos

Kunigų šventime esminis veiksmas yra vyskupo rankų uždėjimas. Esminiai žodžiai (sakramento forma) yra šie šventimų prefacijos žodžiai: „Visagalis Tėve, meldžiame tave, duok šiems savo tarnams kunigystės laipsnį. Atnaujink jų viduje šventumo dvasią, kad jie priimtų tavo duodamą antro rango tarnystę ir per savo pavyzdingą pasikeitimą įsakmiai siūlytų krikščionišką auklėjimą ir papročius."

Jau Šv. Rašte aiškiai matome, kad šventimai buvo teikiami apaštalų rankų uždėjimu ir malda. Apie pirmųjų diakonų šventimus sakoma: „Jie dėjo jums melsdamiesi rankas" (Apd 6,6), o šv. Paulius rašo savo mokiniui Timotiejui: „Todėl tau primenu reikalą atgaivinti Dievo malonės dovaną, suteiktą mano rankų uždėjimu" (2 Tim 1,6).

Kitos ceremonijos kunigų šventimuose nėra būtinos dėl sakramento galiojimo, bet yra sakramentalijos, pabrėžiančios Kunigystės esmę ir teikia pašventintajam malonių pagalbą. Svarbiausios iš šių ceremonijų yra rankų patepimas, kieliko ir patenos perdavimas ir dar kartą rankų uždėjimas šventinių Mišių pabaigoje, suteikiant galią klausyti išpažinties.

Kunigo rankos patepamos dėl palaiminimų, kuriuos jos turės duoti. Tai darydamas, vyskupas kalba: „Palaimink ir pašventink, Viešpatie, šias rankas per šį patepimą ir mūsų palaiminimą, kad visa, ką jos laimins, būtų palaiminta mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu."

Po rankų patepimo vyskupas duoda pašventiamajam kieliką, pripiltą vyno ir vandens, ir pateną, ant kurios padėta ostija, kalbėdamas: „Priimk galią atnašauti Dievui auką ir skaityti Mišias už gyvuosius ir mirusiuosius." Šie žodžiai labai gražiai pabrėžia, kad Mišių aukos paaukojimo sąlyga yra ši aukotojo galia, ir kad ši galia perduodama per kunigo šventimus.

Mišių pabaigoje vyskupas dar kartą uždeda rankas kiekvienam iš naujai įšventintųjų, kad jiems suteiktų galią klausyti išpažinčių, kuri perduodama tais pačiais žodžiais, kuriais Kristus davė galią savo apaštalams atleisti nuodėmes: „Priimk Šventąją Dvasią - kuriems tu nuodėmes atleisi, tiems jos bus atleistos, kuriems tu jas sulaikysi, tiems bus sulaikytos."

Nors šios apeigos, kaip buvo pasakyta, nėra būtinos šventimų galiojimui, bet yra aiškus kunigo įvaizdžio pakeitimas, kai naujosiose šventimų apeigose per kieliko ir patenos perdavimą kalbama: „Priimk Dievui atnašaujamas šventosios liaudies dovanas", pabrėžtinas išpažinties klausymo galios perdavimas visai panaikintas. Kad kunigas turi galią, kurios neturi paprasta liaudis, kad tik jis Mišias laikyti ir nuodėmes atleisti gali, o paprasti tikintieji ne - tai yra tiesos, kurias priimti, matyt, nuo šiandien iš „subrendusių" pasauliečių nebegalima reikalauti. Taip kunigas iš visagalio aukotojo tampa tik tuo, kuris *šventosios liaudies* dovanas priima ir jas perduoda Dievui, o nuodėmių atleidimui šiandien atrandama kitų formų, nei išpažinimas kunigui.

Skirtingi šventimų laipsniai

Prieš kunigų šventimus dar eina šeši kiti šventimai. Mažieji šventimai į ostiarijus, lektorius, egzorcistus ir akolitus iš esmės nepriklauso Kunigystės sakramentui, bet yra sakramentalijos, kurias pradžioje Bažnyčia įsteigė šių tarnybų vykdymui. Taip pat subdiakono šventimai yra ne dieviškas, o bažnytinis paskyrimas, bet

dėl savo didelių įpareigojimų priskaitomas prie aukštesniųjų šventimų. Iš tiesų, tai yra lemiamas žingsnis į kunigystę, nes su jais kandidatas į šventimus prisiima visam gyvenimui celibato ir brevioriaus maldos pareigą. Per šiuos šventimus seminaristo siela palengva paruošiama tikrų sakramentinių šentimų priėmimui, ir todėl apgailėtina, kad naujose apeigose jie yra panaikinti, vien dėl to, kad tai tik sakramentalijos.

Diakono šventimai neabejotinai priklauso prie sakramentinių šventimų, nes jie buvo teikiami jau apaštalų laikais ir jau įspaudžia į pašventinamojo sielą neištrinamą ženklą. Diakono uždavinys yra mokyti ir padėti kunigui teikti sakramentus. Iškilmingose Mišiose jis gieda Evangeliją ir kartu aukoja kieliką. Kunigo pavedimu jis gali iškilmingai teikti Krikštą, dalinti Komuniją ir vesti laidotuves. Ankstesniais šimtmečiais diakonai turėjo didesnę reikšmę, nei šiandien. Kaip vyskupo padėjėjai, jie turėjo rimtų užduočių Bažnyčios valdyme, ir dažnai atsitikdavo, kad mirus vyskupui, ne kunigas, o diakonas būdavo įšventinamas jo įpėdiniu.

Vyskupo šventimai galiausiai suteikia kunigystės pilnatvę. Nors dėl Eucharistijos vyskupas neturi jokios didesnės galios už kunigą, bet jis turi galią teikti Sutvirtinimą ir šventimus. Jei tai diecezinis vyskupas, tada jis yra galva, pirmasis savo kaimenės ganytojas ir mokytojas, kuriam kaip padėjėjai pavaldūs klebonai ir kiti kunigai.

Jei naujose apeigose diakono ir kunigo šventimų forma buvo palikta nepakeista (perstatyti tik keli žodžiai ir kunigų šventimo formoje praleistas vienas „ut", kas nepakeičia prasmės), tai vyskupų šventimams įvesta kita forma, perimta iš Ipolito bažnytinių nuostatų. Dėl to reikia pagalvoti, nes Ipolitas kurį laiką buvo antipopiežiumi, ir nėra aišku, ar jo bažnytiniai nuostatai gali būti naudojami katalikų Bažnyčioje. Tyrinėjimas, ar dėl to kylanti abejonė dėl naujųjų vyskupų šventimų yra pagrįsta, netelpa į šio straipsnio rėmus. Kadangi Tradicijoje yra daug skirtingų šventimų sakramento formų, ir Bažnyčia šio sakramento formos nustatyme, matyt, turi santykinai plačius įgaliojimus, tai nereikėtų skubotai aiškinti, kad naujieji vyskupų šventimai yra iš pagrindų negaliojantys.

Celibatas

Lotyniškoji Bažnyčia reikalauja iš savo kunigų celibato, t.y. gyvenimo visiškoje skaistybėje. Šis reikalavimas nėra kažkoks „prieš moteris nusistačiusių" Viduramžių išradimas, bet siekia dar apaštalų laikus. Nors pirmaisiais šimtmečiais į kunigus buvo imama dažnai ir iš susituokusių vyrų, bet po šventimų jie nebegalėjo tęsti savo santuokinių pareigų ir turėjo gyventi susilaikydami. Todėl šv. apaštalas Paulius nurodo, kad vyskupai ir diakonai turi būti „tik vienos moters vyrai": iš žmogaus, kuris po savo pirmųjų vedybų dar kartą susituokė, negalima laukti, kad gyventų visiškoje skaistybėje. Tačiau tai yra labai aukštas asketinis reikalavimas laisvai atsisakyti žmogiškų silpnybių, todėl ši griežta taisyklė Bažnyčios istorijoje ne visada ir ne visuotinai būdavo išsaugojama. Rytų Bažnyčia VII amžiuje pasidavė tiek, kad leido kunigams ir diakonams tęsti iki šventimų sudarytą santuoką ir tik iš vyskupų reikalavo pilno susilaikymo, o tuo tarpu Vakarų Bažnyčia laikėsi senojo celibato principo. (Kas nori apie tai sužinoti smulkiau, gali perskaityti nedidelę kardinolo Sticklerio knygą „Der Klerikerzölibat", išleistą leidykloje „Kral -Verlag" 1993 m.)

Kokios yra tos priežastys, dėl kurių iš kunigo reikalaujama gyvenimo celibate?

Pirmiausia jau iš Naujojo Testamento aišku, kad gyvenimas nesusituokus yra didelis gėris. Pats Viešpats kalba apie tuos, kurie susilaiko nuo santuokos „vardan Dievo karalystės" (Mt 19,12), o šv. Paulius moko, kad, nors santuoka yra gerai, bet nekaltybė yra didesnis dalykas (1 Kor 7). Santuoka yra Dievo - Kristaus

susivienijimo su žmogaus siela atvaizdas, o nekaltas žmogus jau pilnai ir išskirtinai gyvena šia meile, kuri visus kada nors pasieks, nes danguje nebebus jokios santuokos (Mt 22, 30).

Todėl labai tinka, kad kunigas, tokiu ypatingu būdu su Kristumi suvienytas, jog gali veikti vietoj jo, taip pat gyventų vien meile Kristui. Ypač jei pagalvojame, jog kunigas yra antrasis Kristus, tampa aišku, kad santuokinis gyvenimas jam labai netinka - Kristus buvo nevedęs, nes yra visų sielų Išganytojas ir Sužadėtinis. Todėl ir kunigas turi visą savo laiką, rūpestį ir meilę dovanoti visiems, kuriuos jam patikėjo Dievas ir tapti aukštesniu, bet tikru tėvu, nes jis savo vaikus pagimdo malonės gyvenimui, parodo jiems kelią į vis geresnį Jėzaus sekimą ir į dangų, per sakramentus jiems dovanoja tam reikalingų malonių. Taigi nebelieka vietos privačiam šeimyniniam gyvenimui!

Kitos celibato priežastys yra šios:

- Kuo labiau žmogus priartėja prie Dievo, tuo daugiau visų žemiškų dalykų jis turi atsisakyti ir todėl tuo skaisčiau gyventi. Todėl Marija, Juozapas ir apaštalas Jonas buvo nekaltos sielos, o dar Senajame Testamente kunigams buvo griežtai uždrausta savo tarnavimo šventykloje dienomis turėti vedybinių santykių, nors buvo aukojami tik gyvuliai. Kiek didesnė turi būti skaistybė tų, kurie kiekvieną dieną nesuteptąjį Dievo Avinėlį ant altoriaus Dievui aukoja!

- Kunigas per celibatą turi liudyti Bažnyčios didybę ir šventumą. Per jį žmonės mato, koks turtas yra Bažnyčia, jei dėl jos galima santuokos ir šeimos atsisakyti. Arkivyskupas Lefebvras kartais pasakodavo, kad Afrikos čiabuviai būdavo ypač paveikti kunigų ir vienuolių gyvenimo be santuokos ir kalbėdavo, kad religija, duodanti savo sekėjams tiek jėgų, turi būti tikroji.

- Celibatas iš kunigo reikalauja nuolatinės aukos, ir ši auka tampa vaisinga Bažnyčiai. Kaip Kristus pasaulį kryžiumi atpirko, taip ir kunigas gali tik tada vaisingai apaštalauti, kai gyvena aukos ir atsižadėjimo gyvenimą.

- Per celibatą kunigas tampa visiškai pavaldus Dievo karalystei. Jis gali eiti, kur jį siunčia jo vyresnieji ir savo darbe neturi atsižvelgti į šeimą. Tai gali būti ypač svarbu persekiojimų laikais. Faktas, kad nacionalsocialistų koncentracijos stovyklose buvo žymiai daugiau katalikų kunigų, nei protestantų pastorių, yra tarp kitko taip pat tuo paremtas.

- Galiausiai, celibatas yra dar viena kliūtis nepašauktiesiems. Gali lengvai atsitikti, kad kas nors, nebūdamas vertas, nesiekdamas kunigystės motyvų, tikisi rasti šiame pašaukime materialinį saugumą ar garbingą padėtį visuomenėje. Tokie žmonės daugiausia yra sulaikomi celibato reikalavimo, nes jis nebeleidžia pasiekti visų šio pasaulio malonumų.

Kunigystė moterims?

Kunigu gali tapti tik krikštytas vyras. Ši mūsų dienomis taip karštai aptariama tiesa remiasi tuo, kad kunigas yra Kristaus pavaduotojas. O Kristus buvo vyras ir savo apaštalais darė tik vyrus. Būtų per daug paprasta tai aiškinti tik to meto nuostatomis, nes jų Kristus ne visada laikydavosi. Juk priešingai, jo prikalimas prie kryžiaus taip neatitiko šių nuostatų ir kėlė tokį pasipiktinimą!

Priežastis, dėl kurios kunigystė negalima moterims, yra gilesnė - tai lyčių prigimtis. Vyro ir moters santykyje atsispindi Dievo santykis su savo kūriniais. Vyras kaip apvaisintojas ir darbininkas yra Dievo atvaizdas, o moteris kaip priimanti ir gimdanti yra kūrinijos atvaizdas. Todėl vyras yra šeimos galva, ir šv. Paulius Laiške efeziečiams liepia vyrams savo žmonas mylėti taip, kaip Kristus myli savo Bažnyčią, o moterims klausyti savo vyrų taip, kaip Bažnyčia Kristaus. Tai jokiu būdu nereiškia moters nepilnavertiškumo! Iš tikrųjų vyras yra tik Dievo atvaizdas, savo esme toks pat kūrinys, kaip ir moteris. Abi lytys yra lygiavertės, bet kūrinijos tvarkoje turi vykdyti skirtingas užduotis. Skirtumas

tarp jų yra ne vien kūno organuose, bet ir sieloje.

Jau dėl savo prigimties moteris nėra skirta būti Dievo pavaduotoju tarp žmonių, todėl neatsitiktinai Kristus buvo vyras, ir jo pavaduotojai gali būti tik vyrai.

Dar aiškiau šis mokymas yra pagrįstas Šv. Rašte. Būtent šv. Paulius rašo korintiečiams: „Kaip visose šventųjų bendruomenėse, moterys tegul susirinkimuose tyli; kalbėti joms neleidžiama, jos turi būti klusnios, kaip skelbia įstatymas. Jeigu jos nori ko nors išmokti, tepasiklausia namie savo vyrų, nes moteriai negražu kalbėti susirinkime. Argi iš jūsų išėjo Dievo žodis? Ar tik jus vienus pasiekė? Jei kas tariasi esąs pranašas ar Dvasios įkvėptas žmogus, tas turi pripažinti, jog tai, ką jums rašau, yra Viešpaties įsakymas" (1 Kor 14, 33-37). Taigi šv. Paulius čia sako, kad draudimas moteriai bažnyčioje kalbėti, t.y. užimti kokias nors vadovavimo ar mokymo pareigas, yra taisyklė, galiojanti visoje Bažnyčioje („kaip visose šventųjų bendruomenėse"), buvusi jau Senajame Testamente („kaip skelbia įstatymas") ir taip pat Kristaus įsakyta. Todėl niekas negali tvirtinti esąs pranašas ar Dvasios įkvėptasis, jei nepripažįsta, jog tai yra „Viešpaties įsakymas".

Todėl Bažnyčia neturi galios leisti kunigystės šventimus moterims. Bet kuriuo atveju jie būtų negaliojantys, net jei pats popiežius tam duotų leidimą. Jonas Paulius II savo apaštaliniame rašte „Ordinatio Sacerdotalis" 1994m. gegužės 22 d., laimei, šį mokymą nedviprasmiškai patvirtino, tačiau daugeliui teologų ir vyskupų tai nėra pagrindas nutraukti diskusijas šia tema.

Kaip giliai įsišaknijęs žmonėse pajautimas, kad šis principas teisingas, rodo ir tai, jog Bažnyčios istorijoje nebuvo nė vieno rimto moterų kunigystės gynėjo, kad ir protestantiškose atskalose ilgą laiką moterų kunigystė buvo nežinoma, o patys protestantai tik visai neseniai galėjo ryžtis vyskupių paskyrimui.

Giliausia kunigystės moterims reikalavimo priežastis, aišku, yra šiandieninis kunigo įvaizdis: jei kunigas yra tik pirmininkaujantysis bendruomenės šventėje arba pokalbių partneris, iškilus asmeninėms problemoms, tada iš tiesų yra neaišku, kodėl ir moterys negalėtų tokio vaidmens atlikti.

Pašaukimai

Kunigystės sakramentas yra gyvybiškai svarbus Bažnyčiai, nes be kunigo nėra šv. Mišių Aukos ir kitų sakramentų. Be kunigų ir vyskupų nėra jokio tikinčiųjų vedimo ir mokymo, todėl Bažnyčia be kunigų žlugtų.

Pirmiausia tuo galima paaiškinti neapykantą, su kuria šiandien kovojama prieš tikrus kunigus. Malda už pašaukimus į kunigystę ir už kunigų bei kunigystės kandidatų šventumą turi būti svarbiausia mūsų maldų intencija, kaip pats Viešpats mums pavedė: „Derlius didelis, o darbininkų maža. Tad prašykite derliaus šeimininkų, kad atsiųstų darbininkų savo derliui." (Lk 10,2). Tikros Bažnyčios reformos negali būti be daugelio kunigų, kurie būtų tikrai šventi kunigai ir tikėtų savo kunigyste. Todėl kunigų rengimas ir pašventimas yra pirmasis Šv. Pijaus X-ojo Kunigų Brolijos tikslas. Tikintieji turi pabrėžti savo dėkingumą už visas nesuskaičiuojamas malones, kurias gavo per kunigus, tam, kad per savo maldą ir auką padėtų Kunigų Brolijai šio pagrindinio tikslo siekti.

Mitteilungsblatt Nr. 207, p. 27-33

ŠV. PIJAUS X BROLIJOS VEIKLA

Pirmajame „Pulkim ant kelių" numeryje trumpai pristatėme Šv. Pijaus Broliją, jos įkūrėją - arkivysk. Marcel Lefebvre ir Brolijos atsiradimo priežastis. 28 - is Brolijos egzistavimo metus galima apibūdinti vienu sakiniu: Tradicijos Bažnyčioje tąsa. Dievo Apvaizda norėjo, kad, nepaisant šmeižto, persekiojimų ir blogos bažnytinės vyresnybės valios, mūsų veikla per trumpą laiką atneštų tokius gausius vaisius. Taigi, trokštame supažindinti Jus su Brolijos veiklos visame pasaulyje vaisiais: seminarijomis, mokyklomis, rekolekcijų namais, noviciatais, Brolijos namais, misijomis, jaunimo sielovada, maldinėmis kelionėmis, vasaros stovyklomis ir pan.

SEMINARIJOS

Svarbiausiu Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos tikslu yra seminarijų kūrimas; jos kuriamos tam, kad būtų užtikrinta kunigų formacijos tąsa. Kunigas yra „antrasis Kristus", Jo žemiškos veiklos tęsėjas. Panašiai kaip Kristus, kuris skelbė Evangeliją, atleisdavo nusidėjėliams, gydė ligonius ir atidavė Savo gyvenimą aukoje ant Kryžiaus, taip ir kunigas turi skelbti Evangeliją, atleisti nusidėjėliams atgailos sakramentu bei rodyti sieloms kelią į dangų. Vienok svarbiausias kunigo gyvenimo uždavinys yra Kryžiaus Aukos tęsimas, aukojant Šv. Mišių Auką.

Kad gerai pasiruoštų tų šventų pareigų atlikimui, būsimieji kunigai praleidžia šešis metus seminarijoje, kur susikaupime atsiduoda maldai ir mokslui. Kasdieną drauge dalyvauja Šv. Mišiose, kalba kai kurias brevijoriaus valandas ir rožančių. Rytinis apmąstymas, kasmėnesinės vienadienės bei kasmetinės septyndienės (t.y., savaitę trunkančios) rekolekcijos užtikrina tvirtą dvasingumą ir vidinį gyvenimą. Ši kunigų formacija remiasi *ratio fundamentalis* (kunigų formaciją reguliuojančiais nuostatais), kuriuos 1970 m. sausio 6 d. išleido Katalikų Seminarijų ir Universitetų Reikalų Kongregacija. Pagal tuos nuostatus, mokymasis Seminarijose remiasi *philosophia perennis* ir Šv. Tomo Akviniečio teologija. Be to, būsimieji kunigai įgyja gilų Šv. Rašto, Bažnyčios Mokytojų ir Bažnyčios mokymo

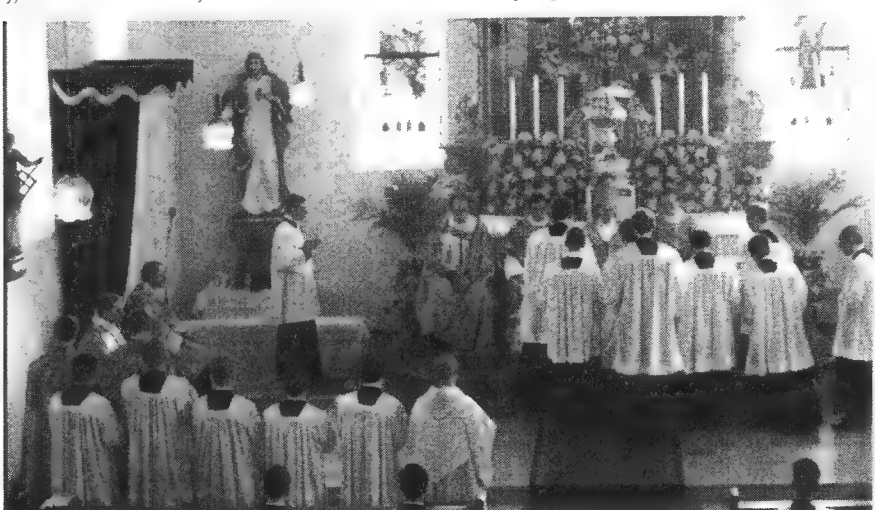

Šv. Mišios Brolijos seminarijoje Zaitzkofene (Vokietija)

pažinimą, o taip pat bažnytinio giedojimo ir liturginių ceremonijų pagrindus; visa tai tam, kad jie ateityje galėtų vertai aukoti Švenčiasiąją Auką.

Šv. Pijaus X Brolijoje šiuo metu yra maždaug 230 seminaristų, susibūrusių šešiose tarptautinėse seminarijose, tarp kurių svarbiausia yra Šv. Pijaus X seminarija Econe (Šveicarija). Ši vieta yra mūsų veiklos lopšys - čia buvo įšventinta daugybė kunigų ir yra mūsų įkūrėjo - arkivysk. Marcel Lefebvre - kapas. Čia, kiekvienais metais, birželio 29 d., per Apaštalų Petro ir Pauliaus šventę, į kunigų šventimų iškilmes susiburia daugiau kaip 4000 tikinčiųjų. Kita seminarija, pavadinta Švenčiausiosios Viešpaties Jėzaus Širdies vardu, yra Zaitzkofen, Bavarijoje (pietų Vokietijoje). Pašaukimams iš Amerikos buvo atidarytos Šv. Tomo Akviniečio seminarija Winona, Jungtinėse Valstijose bei Švenčiasiosios Mergelės Marijos Bendraatpirkėjos seminarija La Reja (Argentinoje). Prie to dar reikia pridurti prancūzų Šv. Arso Klebono seminariją Flavigny ir australų Šv. Kryžiaus seminariją Goulburn.

MOKYKLOS

Mūsų mokyklų tikslas yra ugdyti įsitikinusius katalikus, sugebančius gyventi tikėjimu ir jį išpažinti pasauliui, viešai atmetančiam Dievo ir Jo Bažnyčios teises. Idant tikslą pasiektume, stengiamės vadovautis Bažnyčios mokymu apie švietimą, išdėstytu Pijaus XI enciklikoje *„Divini illius magistri"* (ji paskelbta 1929 m. gruodžio 31 d.), kurioje popiežius moko: „Privalome niekada neužmiršti , kad ugdymo tikslas yra visas žmogus, natūrali dvasios ir kūno vienybė su visais gabumais, prigimtiniais ir antgamtiniais... Taip pat dėl to visame mokyme ir mokyklos struktūroje (mokytojuose, reglamente, vadovėliuose), visuose jo lygiuose turi vyrauti krikščioniška dvasia taip, kad religija tikrai būtų viso ugdymo pagrindu ir apvainikavimu."

Vaikas, negavęs tikrai krikščioniško auklėjimo, rizikuoja tapti dvasinio iškrypimo auka visam gyvenimui. Tai yra daugybės šiuolaikinio jaunimo, kuris, nusivylęs bevaisiu materialistinio auklėjimo modeliu, ieško laimės narkotikuose, nusikaltimuose ar fanatiškose sektose, nelaimių priežastis.

Mūsų mokyklos yra pripažintos valstybių, kuriose tos mokyklos veikia. Dauguma jų - tai vidurinės mokyklos su internatu. Drauge su mokyklomis, kurias

Brolijos Šv. Don Bosko gimnazija Vokietijoje

globoja su mumis kartu dirbantys, Tradicijai ištikimi vienuolių ordinai, vien tik Prancūzijoje turime jų daugiau kaip 30, Jungtinėse Valstijose - penkiolika, ir po keletą kituose kraštuose, kuriuose veikia Brolija.

REKOLEKCIJŲ NAMAI

„Daugybės nelaimių priežastimi ir tikra mūsų laikų liga yra atsainumo ir paviršutiniškumo dvasia, kuri išveda žmogų iš tiesos ir doros kelio. Būtent dėl šios priežasties jis vis labiau grimzta į išviršinius dalykus ir nepasotinamą turtų ir malonumų vaikymąsi, kuris jame vis labiau silpnina ir slopina aukštesnių vertybių troškimą.

Žmonės taip rūpinasi materialiais ir žemiškais turtais, kad jau iš tiesų daugiau nebesugeba mąstyti apie amžinąją tiesą, Dievo teisę, ir netgi apie patį Dievą, iš kurio kyla visa tvarinija. Ta liga yra didelių žmonių giminės kančių priežastis. Dėl to trokštame duoti žmonijai ginklą ir vaistą. Ar galima įsivaizduoti geresnę gydomąją priemonę už paraginimą visiems pamaldžiai susikaupti, dalyvaujant rekolekcijose?" (Pijus XI, enciklika *„Mens nostra"*)

Rekolekcijos - tai ne kas kita, kaip dvasinės pratybos vienumoje. Atskirtas nuo kitų žmonių, rekolekcijų dalyvis keletui dienų atideda į šalį kasdienius rūpesčius ir turi progą tyloje apmąstyti atsakymus į svarbiausius savo gyvenimo klausimus: „Iš kur atėjau ir kur einu? Kuo esu ir dėl ko gyvenu? Kas yra Dievas? Kokią vietą jis užima mano gyvenime? Kokia turėtų būti Jo vieta mano gyvenime?" Kiekvienas ieško laimės, o rekolekcijos yra laimės mokykla! Jos sutvarko krikščionio gyvenimą, o neretai padaro tikrų stebulų širdyje.

Tūkstančiai ištikimų Tradicijai krikščionių atnaujina savo dvasines jėgas, kasmet dalyvaudami rekolekcijose. Daug Brolijos apygardų turi namus, išimtinai skirtus šiam svarbiam renginiui. Prancūzijoje yra net treji rekolekcijų namai, kuriuose ištisus metus rengiamos penkiadienės arba savaitinės rekolekcijos.

BROLIŲ NOVICIATAI

Šv. Pijaus X Brolijos broliai - tai vienuoliai, kurie padaro paprastuosius neturto, skaistumo ir paklusnumo įžadus. Po dvejus metus trunkančios formacijos (postulatas ir noviciatas) seminarijose, broliai padaro iškilmingus įžadus, o po to yra išsiunčiami į įvairius mūsų namus. Brolių pareiga yra padėti kunigams arba fiziškai dirbant, arba perimant dalį apaštališkojo darbo (katekizmas, mokyklos, zakristija ir pan.). Brolijoje šiuo metu yra apie 50 brolių.

ŠV. PIJAUS X BROLIJOS SESERYS

Šv. Pijaus X - ojo Brolijos Seserų Kongregaciją 1974 m. įkūrė arkivysk. Lefebvre ir jo sesuo, motina Marie Gabrielle. Kongregacijos užduotis - padėti kunigams ir bendradarbiauti jų apaštališkoje veikloje. Priemonės, padedančios seserims įgyvendinti šį tikslą: visų pirma - Švč. Mišių Auka ir malda, o ypač - kasdieninė valandą trunkanti Švč. Sakramento adoracija; toliau seka apaštalavimas: mokymas pradinėse mokyklose, katekizmas, sergančiųjų slauga, merginų ir moterų susivienijimų globa, įvairaus pobūdžio darbai namų ūkyje ir parapijose.

Prancūzijoje ypač populiarus yra korespondencinis katekizmas (t.y., katekizmas susirašinėjant), kurį sugalvojo ir leidžia mūsų Seserys. Šis katekizmas ypač padeda vaikams iš šeimų, kurios gyvena toli nuo Brolijos namų.

Kongregacijos Globėja yra Sopulingoji Dievo Motina. Dvasiškai dalyvaudamos Kryžiaus Aukoje, Seserys stengiasi sekti Švč. Mergele Marija. Su Marija ir per Mariją jos stengiasi atskleisti begalinio Viešpaties Jėzaus gailestingumo, pasireiškiančio ant Kryžiaus ir ant altoriaus, paslaptį.

Kongregacijai vadovauja Generalinė Vyresnioji, kurios pareigas dabar eina motina Marija Juda, o generaliniai namai yra Saint Michel en Brenne (Prancūzijoje).

Kandidatės, kurių amžius neturi viršyti trisdešimties metų, savo formacijos laiką praleidžia noviciatuose.

Po šešis mėnesius trunkančio postulato yra gaunamas abitas. Pasibaigus noviciatui, kuris trunka dar dvejus metus, yra padaromi vienuoliški įžadai. Šiuo metu veikis keturi noviciatai, priimantys pašaukimus (Prancūzijoje, Vokietijoje, JAV ir Argentinoje). Padariusios *vienuoliškos įžadus, Seserys yra* siunčiamos grupelėmis, kuriose yra mažiausiai po tris vienuoles, į Brolijos namus ar mokyklas, taip pat į darbą misijų kraštuose. Dabar Brolijoje yra apie 110 Seserų.

BROLIJOS OBLATĖS

Seserys oblatės (šiuo metu apie 50) yra tiesiogiai pavaldžios Šv. Pijaus X Brolijos generaliniam vyresniajam. Po metus besitęsiančio postulato ir tiek pat trunkančio noviciato jos talieka iškilmingą priesaiką, susiejančią Seseris oblates su Brolija. Po priesaikos jos nukreipiamos po vieną ar grupelėmis po kelias, į darbą Brolijos namuose. Dėka ne tokios griežtos, kaip Brolijos Seserų, regulos, oblatės gali geriau pasišvęsti tokiems reikalams, kaip korespondencijos vedimas, virtuvė ar kitiems namų ūkio darbams.

NAMAI

Mūsų namus galima palyginti su mažais vienuolynais, kuriuose Brolijos nariai (kunigai, broliai ir seserys) sukuria dvasinę bendruomenę, kurioje tipiškas parapijinis darbas derinasi su maldos gyvenimu ir studijomis. Juos taip pat galima sulyginti su mažytėmis saulėmis, spinduliuojančiomis šviesą ir tiesą į pasaulį, paskendusį tamsybėse; su saulėmis, kurios traukia sielas prie Jėzaus-Hostijos tabernakulyje, kuris yra gyvenimo namuose centras. Viskas nukreipta į Dievo kultą, Šv. Mišias ir Bažnyčios maldą, kaip nusakyta Brolijos Statutuose: ,,Orientuoti ir įkūnyti kunigišką gyvenimą tame, kas yra giliausia jo būties prasmė, (t.y. Šv. Mišių Auka - vert. past.) reiškia, kas iš jos plaukia ir kas su ja siejasi" (2,2).

Atsižvelgiant į rūpinimąsi liturgijos grožiu, svarbią vietą užima patarnavimas ir bažnytinio giedojimo mokslas. Daugumoje mūsų koplyčių yra scholos, kurios gieda grigališkąjį choralą per Šv. Mišias sekmadieniais ir šventėmis.

Šv. Pijus X kartodavo, kad ,,religinis nežinojimas yra didžiausiu mūsų laikų blogis". Todėl raginame ir skatiname tikinčiuosius, kad jie ne tik *rūpintųsi vaikų pasiuntimu į katekizaciją, bet kad ir suaugusieji* gilintų religines žinias, dalyvaudami įvairiose konferencijose, rateliuose ir rekolekcijose. Kelis kartus per metus vykstantys jaunų šeimų susitikimai leidžia joms pasidalinti patyrimu ir vertingais patarimais vaikų auklėjimo klausimu.

Brolijos namuose, kurių šiuo metu yra 83 dvidešimt penkiuose pasaulio kraštuose, dirba dauguma iš 353 mūsų kunigų.

MISIJOS

Brolijos misijos - tai įstaigos, įkurtos misijimiuose kraštuose. Kunigai misijose daugiausiai užsiima atvertimu sielų, kurių dauguma netgi nėra krikštytos ar, mažų mažiausiai, gyvena visiškai nežinodamos tikėjimo tiesų. Čia pirmiausiai kovojama prieš animizmą ir būdingą pagonims amoralumą. Brolijos misijos yra Vidurio Afrikoje, Indijoje ir Filipinuose. Tarp jų svarbiausią vietą užima misija Libreville (Gabono sostinėje), kur daugiau kaip 1200 vaikų lanko katekizmo pamokas, o kiekvieną sekmadienį į Šv. Mišias susirenka daugiau kaip 2000 tikinčiųjų. Šalia to veikia du dideli chorai, daug jaunimo grupių ir kitų susivienijimų. Be to, mūsų kunigai aptarnauja keletą koplyčių kitose to krašto dalyse.

JAUNIMO SIELOVADA

Daugybė žmonių mano, kad Brolijos tikintieji - tai pirmiausiai pagyvenę žmonės. Tačiau tai netiesa! Tebūna įrodymu mūsų darbas su jaunimu. Jis susideda ne tik iš mokyklų stegimo ar katekizacijos, tačiau taip pat iš vadovavimo daugybei jaunimo grupių bei darbo su jomis, vasaros stovyklų rengimo, o taip pat kitos veiklos. Vienu svarbiausiu darbo su

jaunimu sričių yra Eucharistinis Kryžiaus žygis - religinis 7 - 15 metų amžiaus vaikų sambūris. Eucharistinio Kryžiaus žygio tikslas yra išugdyti vaikus tikrais katalikais, įskiepijant jų širdyse ypatingą pagarbą Švenčiausiajam Sakramentui. Tuo pat metu Kryžiaus Žygis formuoja vaiko charakterį, suteikia jam riteriškumo bei paruošia vaiką gyvenimui ir katalikiškai veiklai. Eucharistinis Kryžiaus Žygis yra tarytum Katalikų Akcijos „paruošiamoji klasė". Kaip nurodo pats pavadinimas, Kryžiaus Žygis propaguoja kovojančią dvasią, kuri pirmiausia nukrypsta prieš savo „aš", prieš savo nuodėmes ir klaidas, po to kovoja prieš šėtono viešpatavimą, tam, kad gelbėtų sielas ir laimėtų jas Kristui. Dvasiniu Eucharistinio Kryžiaus Žygio ginklu yra šūkis „ Melskis, priimk šv.Komuniją, aukokis, būk apaštalu". Kiekvieną mėnesį Šv.Pijaus X Brolijos Generalinis Vyresnysis pasiūlo ypatingą intenciją, už kurią vaikai meldžiasi ir aukojasi. Tai dvasinis lobis, kurį Generalinis Vyresnysis aukoja kiekvieną mėnesį ta intencija atlaikomų šv.Mišių metu.

Jaunimui nuo 15 - 25 metų amžiaus įkurtos įvairios jaunimo organizacijos, kurių tikslu yra mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Karalystės kūrimas visose privataus ir viešo gyvenimo srityse. Kelias į tai veda per maldą ir auką (Rožančių, dvasines pratybas, rekolekcijas...), savišvietą dalyvaujant paskaitose, tačiau visų pirmiausia - per reguliarius susitikimus grupėse.

Jaunimo grupės yra susiskirsčiusios į pogrupius, kurie išsibarstę po visą šalį; šiuose pogrupiuose vyrauja ypatingai draugiška ir šeimyninė atmosfera. Jų vieningumui pasitarnauja bendri susitikimai grupėse, taip pat susitikimai regionų, kraštų bei visos šalies lygyje, maldinės kelionės, bendros vasaros stovyklos. Spaudinių leidimu, savo nuomonės reiškimu spaudoje, paskaitų rengimu, informacinių lapelių dalijimu ir kitomis viešomis akcijomis jos prisideda prie apaštalinės Tradicijos veiklos. MJCF (Mouvement de Jeunesse Catholique de France) organizacijos Prancūzijoje nariais yra daugiau kaip 1000 žmonių, KJB (Katholische Jugendbewegung) vokiškai kalbančiose šalyse vienija daugiau kaip 50 jaunimo grupių, daugelyje kraštų egzistuoja tradiciniai skautų būreliai ir t.t.

Darbo su jaunimu tikslu kasmet visame pasaulyje organizuojama daugiau kaip 100 vasaros stovyklų. Joms vadovauja mūsų sielovadininkai, kurie rūpinasi, kad tai nebūtų „ poilsio nuo tikėjimo" laikas, tačiau atvirkščiai - laikas, kuomet ne tik sustiprinama draugystė, bet ir ištikimybė tikėjimui. Dvasiniai darbo su jaunimu per atostogas vaisiai - vieni nuostabiausių Brolijos veikloje. Kiekvienais metais daugelis jaunuolių atsiverčia, daug iš jų atskleidžia savyje pašaukimą, tačiau svarbiausia yra tai, kad šie jauni žmonės pasisemia naujų jėgų kovai su priešišku Dievui pasauliu.

MALDINĖS KELIONĖS

Šv. Pijaus X Brolija, Katalikų Bažnyčios kongregacija, gerbia ir myli šventąsias Bažnyčios vietas; Brolija skatina dažnas maldines keliones į tas vietas. Lourdes ir Fatimoje mūsų tikinčiųjų patogumui įrengti maldininkų nakvynės namai. Šalia nesuskaičiuojamų kelionių autobusu į Švenčiausiosios Mergelės apsireiškimo ar kitas gausiai lankomos šventąsias vietas visame pasaulyje, aukštai vertinamos taip pat maldinės kelionės pėsčiomis. Didžiausios Tradicijos kasmetinės maldinės kelionės pėsčiomis metu (ji organizuojama per Sekmines), daugiau kaip 20 tūkst. jaunuolių eina iš Chartres į Paryžių (110 km.) ir tuo paliudija savo gyvą tikėjima, o visam pasauliui parodo, kad Tradicija gyvuoja toliau. Maldininkai iš Lietuvos gali patvirtinti, koks nuostabus ir įkvepiantis yra tas, vienintelis tokios rūšies visoje Europoje, renginys.

(Iš „Zawsze wierni", 2-4/ 1994-1995)

Bažnyčios žinios

LIETUVA

Brolija Lietuvos žiniasklaidoje. *Balandžio 22-23 dienomis Šv. Pijaus X Kunigų Brolija Vilniuje ir Kaune organizavo pirmas Lietuvoje viešas paskaitas tema „Krizė Bažnyčioje - kur sprendimas".* Paskaitas skaitė Brolijos misijų Rytų Europoje vadovas tėvas Karl Stehlin (Štėlinas). Paskaitose dalyvavo po 30-40 žmonių, keli kunigai bei seminaristai, „Katalikų televizijos", „Mažosios studijos", „XXI amžiaus" bei kitų Lietuvos žiniasklaidos priemonių atstovai. T. Stehlin kalbėjo apie šventvagystes ekumeniniuose, tarpreliginiuose susitikimuose, liturgijoje apie blogus II Vatikano susirinkimo nutarimus, kurie yra visur afišuojami ir iš visų reikalaujama jų laikytis bei apie gerus jo dokumentus, kurių daug kas neprisimena ir nesilaiko, apie blogą modernistinį kunigų paruošimą, tuščias Bažnyčias bei seminarijas ir kt. Dalyvaujantieji klausė nemažai klausimų apie arkivyskupo Lefebvre „schizmą", tradicines ir naująsias Mišias, Komunijos priėmimą stovint ir daug kitų klausimų. Būta ir piktoku tonu užduotų klausimų. Tėvas Štehlin davė interviu Katalikų televizijai.

Paskaitos netruko sukelti atgarsių Lietuvos žiniasklaidoje. Dar dieną prieš Kaune vykusią paskaitą Kauno arkivyskupijos spaudos tarnyba „Kauno dienoje" „perspėjo" tikinčiuosius, kad Brolija yra nekatalikiška organizacija, neprimanti II Vatikano susirinkimo ir popiežiaus bei vyskupų perteikiamo Bažnyčios mokymo. Gaila, kad tokių perspėjimų nepasirodo prieš charizmatinius „gydymo" seansus Kaune... Bet galbūt jie katalikiškesni už Šventąją Tradiciją?.. Tėvas Stehlin parašė atsakymą į šį pranešimą, kurio „Kauno diena" deja neišspausdino (pranešimą ir atsakymą spausdinome praėjusiame mūsų numeryje).

Pirmasis straipsnis apie įvykusią paskaitą pasirodė **sekančios dienos „Kauno dienoje"**. Autorius, diakonas Tomas Karklys papasakojęs apie arkivyskupą Lefebvre, bei jo „schizmą". Nesiimsime žiniose atsakinėti į kaltinimus schizma, tai geriau padarys šiame numeryje publikuojama nešališka kanonų teise paremta analizė. Diakonas cituoja kardinolo Ratzinger, Vatikano Tikėjimo mokymo kongregacijos prefekto, pasisakymą. „Nematau jokios ateities nuostatai, kuri atkakliai atmeta II Vatikano susirinkimo principą. (...) Šios Tendencijos išeities taškas yra griežčiausia ištikimybė mokymui (...) bet kodėl popiežių iki Pijaus XII ir ne daugiau? Galbūt paklusnumas Šv. Sostui yra dalomas atsižvelgiant į metus ar mokymo atitikimą savo įsitikinimams?"

Paskutinis kardinolo klausimas puikiai tinka dabartinės Bažnyčios hierarchams. Skirtumas tik tame, kad jų reikėtų paklausti „kodėl paklūstate tik popiežiams valdžiusiems *po* Pijaus XII ir ne anksčiau? Kokią ateitį gali turėti nuostata, besiremianti tik vienu, paskutiniu Bažnyčios susirinkimu ir atmetanti viską, kas jam priešinga buvo mokoma kitų susirinkimų. Pamirštama kad katalikams buvo draudžiama remti ekumenizmą, religijų laisvę, mokyklos ir Bažnyčios atskyrimą bei kitus klaidingus principus. Negali būti, kad „senieji" popiežiai smerktų klaidingus principus, o „naujieji" juos girtų ir platintų ir visi liktų teisūs. Kristaus ir Bažnyčios Tiesa yra viena. Popiežius ne visada yra neklystantis. Jis neklystamai pasisako tik tada kai tiksliai įvykdo neklystamumo sąlygas, apibrėžtas dar I Vatikano susirinkimo.

Gegužės 5 - 6 d. Vilniaus arkivyskupijos Trinapolio rekolekcijų namuose vykusiame **Lietuvos Vyskupų Konferencijos posėdyje** gegužės 5d. Lietuvos vyskupai susitiko su Lietuvos Vyskupų Konferencijos personalinių įmonių bei jai pavaldžių žiniasklaidos organizacijų - Katalikų radijo "Mažoji studija", Katalikų TV studijos, Lietuvos Katalikų Bažnyčios informacijos centro bei Interneto tarnybos, "Katalikų pasaulio", Adomo Jakšto spaustuvių, "Sandoros" žurnalo vadovais ir LTV laidos "Šventadienio mintys " kūrėjų

Be kita ko buvo svarstytas ir Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos klausimas.

Vyskupai buvo supažindinti su Pijaus X Brolijos suaktyvėjusia veikla Lietuvoje. Nutarta „per katalikiškus leidinius pateikti kunigams ir pasauliečiams informaciją apie šios nuo Katalikų Bažnyčios atsiskyrusios brolijos susikūrimo istoriją bei veiklą."

Iš tiesų, mūsų žiniasklaidos priemonėse pasirodė nemaža atsiliepimų apie Broliją ir apskritai apie katalikus ištikimus Tradicijai. Vienas iš tokių atgarsių buvo pora **„Mažosios studijos"** laidų. Turbūt autoritetingiausiu komentaru šiose laidose turėjo būti Bažnyčios istorijos daktarės Irenos Vaišvilaitės reportažas iš Romos apie „integrizmo" srovę Bažnyčioje ir jos dabartinę formą - Šv. Pijaus X Kunigų Broliją. Nesiimsime detaliai komentuoti visų jos argumentų, ypač tokių kaip „integristams svetimas Dievo kaip meilės suvokimas". Aptarsime tik keletą ypač į akis krintančių teiginių.

Ypač keistai kompetetingos mokslininkės lūpose skamba žodžiai: „Šv. Pijaus X Kunigų Brolija visada pabrėžia savo ištikimybę visų tikrų popiežių mokymui ir Apaštalų Sostui, užmiršdama pridurti, kad jų įsitikinimu šiuo metu popiežiaus sostas yra tuščias, nes Bažnyčios dauguma ir pats popiežius pasidavė indiferentizmo paklydimui." Pastarasis teiginys yra akivaizdi neteisybė. Tokios nuostatos besilaikančių „katalikų" iš tiesų esama. Tačiau tai jokiu būdu ne Šv. Pijaus X Kunigų Brolija. Taip mano vadinamieji sedevakantistai *(sedes vacans* - lot. tuščias sostas). Tai yra srovė, kurios nuosaikioji atmaina neigia tik popiežių, valdžiusių po II Vatikano Susirinkimo, teisėtumą, o radikalusis sparnas nepripažįsta teisėtais ir Pijaus XII, Pijaus XI, Benedikto XV, ir net Šv. Pijaus X, kurį p. Vaišvilaitė pavadino „integristų vėliava". Tokį nusistatymą Šv. Pijaus X Brolija vertina griežtai neigiamai. Bene solidžiausiame Brolijos žurnale „Angelus" ir kitoje spaudoje galima rasti ne vieną straipsnį šiuo klausimu, kuriame smerkiama tokia teologinė nuostata - laikyti, kad popiežius prarado savo pareigybę ir sostą *ipso facto* (dėl paties fakto), kad įpuolė į atvirą ereziją. Sedevakantistai atidavė daug laiko ir pastangų, kad tai įrodytų. Laikantis principo „*papa a nemine judicandus*" (popiežius neturi būti niekieno teisiamas), jokia Bažnyčios deklaracija negali nušalinti popiežiaus. Gi katalikai neturi teisės patys *nustatyti,* ar *faktiškai* popiežius yra tokiu būdu nušalintas.

Taigi, sedevakantistai iš tiesų yra schizmatikai, atitraukiantys žmones nuo Katalikų Bažnyčios - Petro uolos. Ispanijoje bei JAV jų Mišias lanko daugybė žmonių. Kodėl gi aršiausiai užsipuolami ne jie, o „lefebristai". (Plačiau apie skirtumus tarp jų bei ištikimų katalikų žr. p. 32-33) Šv. Pijaus X Kunigų Brolija pripažįsta visus Katalikų Bažnyčios pripažintus popiežius, paklūsta jiems kaip teisėtiems Šv. Petro įpėdiniams. Kiekvienose Šv. Mišiose Brolijos kunigai meldžiasi už Šv.Tėvą Joną Paulių II, visą Katalikų Bažnyčią, jos vyskupus bei kunigus. Brolija niekada neteigė, kad po II Vatikano Susirinkimo popiežiai nėra išleidę gerų enciklikų ar kitų dokumentų. Kai kuriais dokumentais šie popiežiai gynė katalikų tikėjimą bei moralę. Pauliaus VI dokumentas „Dievo tautos credo", jo enciklikos *Mysterium Fidei, Humanae Vitae* yra tipiški pavyzdžiai. Ar daug kas žino, kad instrukcijoje *Memoriale Domini* Paulius VI ragina kunigus dalinti Šv. Komuniją į burną, o ne į rankas „ne tik dėl to, kad šis paprotys remiasi šimtmečių Tradicija, bet ypač dėl to, kad tai yra tikinčiųjų pagarbos Eucharistijai ženklas."

Dabar daugumoje Vakarų pasaulio bažnyčių Komunija dalinama į rankas, nepaisant šio dokumento. Kas gi tuomet labiau paklūsta Šv. Tėvo Pauliaus VI mokymui - Šv. Pijaus X Kunigų Brolija ar daugybė Vakarų kunigų bei (deja) jau ir kai kurie Lietuvos kunigai? Dabartinis popiežius taip pat yra išleidęs nemaža ortodoksalių dokumentų - tokių kaip Didžiojo Ketvirtadienio laiškai apie Šv. Eucharistiją ir kunigystę, dokumentai apie katalikų moralę. Ar daugelis katalikų kunigų paklūsta Šv. Tėvo Jono Pauliaus II raginimams nešioti sutaną kaip kunigystės ženklą? Tuo tarpu Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos dvasininkai ištikimai ją nešioja. Ar Vokietijos hierarchai pakluso Šv. Tėvo patarimui pasitraukti iš dalyvavimo konsultacijose moterims, norinčioms pasidaryti abortą? Ganytojai išdavę leidimus nužudyti 18000 kūdikių motinos įsčiose liko nenubausti, kai tuo tarpu šventąją Tradiciją ginantys kunigai vadinami schizmatikais. Vatikano Tikėjimo Mokymo Kongregacija taip pat yra išleidusi daug tikėjimą ginančių aktų, kuriems taipogi nepaklūsta daug pasaulio hierarchų, bet paklūsta Šv. Pijaus X Kunigų Brolija. Tai kas gi pagaliau yra tikrasis katalikiškas paklusnumas?

Kita vertus, joks ištikimas katalikas negali sutikti su teologine nuomone, kurią išreiškia Jonas Paulius II enciklikoje *Ut unum sint.* Jis teigia, kad kitos krikščionių bažnyčios už Katalikų Bažnyčios ribų yra „išganymo priemonės". Tai jokiu būdu negali būti traktuojama kaip neklystamas Bažnyčios galvos mokymas bet tik kaip klaidinga asmeninė privataus teologo nuomonė. Visiškai priešingai šiuo klausimu pasisakė Bažnyčios tėvai, panašios nuostatos ne kartą buvo iškilmingai pasmerktos Bažnyčios susirinkimų ir popiežių (Pvz. Pijaus IX enciklikoje *Quanta cura*). Popiežių valia visais amžiais turi būti vieninga. Joks popiežius negali pasisakyti priešingai Popiežiui - Tikėjimo visumos sergėtojui.

Taip pat laidoje kalbėjęs Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius pasisakė jog Brolija pradėjo veikti Lietuvoje kaip veikia visi sektantai - nepaprašiusi teisėtos Bažnyčios hierarchijos leidimo, nes matyt nesitikėjo jį gausianti. Iš tiesų leidimą tradicinėms Mišioms ar paskaitoms gauti yra gana sunku. Brolijos kunigas aptarnaujantis Lietuvą tėvas Werner Bösiger nusiuntė arkivysk. Tamkevičiui laišką, kuriame be kita ko rašoma:

„Žinoma, iš pirmo žvilgsnio šios Brolijos kanoninė situacija atrodo nereguliari, bet rimtai įsigilinę į Bažnyčios istoriją matome, kad panašių sunkumų kaip ir mes praeityje yra patyrę ištikimiausi Bažnyčios tarnai, pvz. Jėzuitų ordinas, kuris buvo neteisingai uždraustas arba šv. Atanazas, kuris netgi buvo popiežiaus Liberijaus ekskomunikuotas.

Man svarbu užmegzti ryšius su teisėta Dievo duota Bažnyčios vadovybe. Dėl to aš nuolankiai prašau Jūsų trumpos audiencijos ... ir apgailestauju, kad negalėjau kreiptis į Jus anksčiau (esu Raudonojo Kryžiaus bendradarbis, daugiausiai dirbu Baltarusijoje, ir Lietuvoje būnu gana retai)."

Mons. Tamkevičius atsakė, kad rugpjūčio mėnesį negalės priimti tėvo Bösigerio ir patarė kreiptis į Lietuvos Vyskupų Konferenciją Vilniuje. Be to Jo Ekscelencija rašo „Man pakankamai sunku suprasti Šv. Pijaus X Brolijos pradėtą veiklą Lietuvoje. ... Bažnyčią mylintys žmonės turėtų laikytis kitokios taktikos ir per jėgą neprimesti savų gelbėjimo planų." Brolija nenori prievarta primesti jokių savų gelbėjimo planų, ji tiesiog daro ką Bažnyčia visada darė, nori padėti Lietuvos katalikams geriau atlikti savo pareigą Bažnyčiai - dalyvauti tikroje nesuprotestantintų katalikiškų Mišių aukoje, kuriose Dievo malonių sėmėsi visi Bažnyčios šventieji. Trokštame duoti žmonėms galimybę priimti tradicinius sakramentus, girdėti neiškraipytą katalikišką mokymą. Jeigu Lietuvos ganytojai, anot vyskupo, nekvestionuoja teisėtų Bažnyčios susirinkimų nutarimų, tai jų pažiūros turėtų sutapti su Brolijos pozicija. Negalima kvestionuoti iškilmingų devyniolikos šimtmečių susirinkimų nutarimų, smerkusių klaidas,

kurioms dabar leidžiama plisti. Šie susirinkimai niekada nemokė to kas skelbiama II Vatikano susirinkimo religinės laisvės deklaracijoje ar dekrete apie ekumenizmą - jie prakeikė tokius teiginius. O Bažnyčios mokymas juk turi būti vieningas.

Kontaktą su Lietuvos katalikų hierarchais bandė užmegzti ir Brolijos misijų Rytų Europoje vadovas tėvas Karl Stehlin, prašęs audiencijos pas Vilniaus arkivyskupą metropolitą Audrį Juozą Bačkį. Deja t. Stehlin dėl laiko stokos lankosi Lietuvoje dar rečiau. Susitikti su mons Bačkiu nepavyko, nes jis t. Stehlin'o vizito Lietuvoje metu buvo išvykęs.

Gegužės 1 d. **„XXI amžius"** išspausdino trumpą straipsnį „Paskaitos ir diskusijos apie lefebvristų judėjimą". Aptaręs paskaitą ir arkivyskupijos reakciją, autorius aprašo viešnios iš Paryžiaus Francoise Lucrot nuogąstavimus, kad „lefebvristai" gali iškilti kaip sekta, nes jų sekėjai saką, kad be jų doktrinos nėra išganymo. Tokiu atveju Bažnyčią iki II Vatikano susirinkimo turėtume vadinti sekta, nes ji per visą savo istoriją mokė būtent tai - *extra Ecclesiam nulla salus* - be Bažnyčios nėra išganymo.

„Lietuvos ryto" priede **„Laikinoji sostinė"** išspausdintas bene objektyviausias straipsnis apie Broliją. Liūdnai nusišypsojus tenka konstatuoti, kad katalikų Tradiciją labiausiai puola ne liberalioji, bet katalikiškoji spauda. Belieka tik patikslinti, kad Brolija pradėjo veiklą Lietuvoje ne prieš du , o prieš tris metus. Taip pat straipsnio autorius Artūras Jančys rašo, kad tradicinės šv. Mišios pradedamos Rožančiumi ir Komunija. Rožančius pagal gražią tradiciją yra tiesiog kalbamas *prieš* Mišias, o šv. Komunija yra aišku Mišių pabaigoje, kaip turbūt atsimena kiek vyresni žmonės.

Ko gero plačiausia polemika išsivystė su **„Sandoros"** žurnalu, kuris kažkada buvo „Katalikų pasauliu". A. Peškaitis straipsnyje „kas yra lefevristai?" teigia, kad Šv. Pijaus X Kunigų Brolija „nėra judėjimas Katalikų Bažnyčios viduje - tai fundamentalistinė organizacija, turinti ir sektantiškų bruožų." Nesiimsime spręsti, kokią teisę taip vertinti turi žmogus dalyvaujantis iš protestantų sektų išsivyščiusiame charizmatiniame judėjime. Autorius visiškai teisingai teigia, kad „liturginės reformos Bažnyčioje vykdavo per visą jos egzistencijos laikotarpį", tačiau jos buvo gyvas, organiškas šventųjų apeigų plėtojimasis, siekiant kuo tobuliau išreikšti bekraujį Kryžiaus aukos pasikartojimą. Pagrindinės vadinamųjų Tridento Mišių maldos atėjo jau iš apaštalų laikų ir visa laiką buvo stengiamasi išsaugoti pirminį šio šaltinio tyrumą. Bažnyčios istorijoje niekada nėra buvę tokios negyvos biurokratinės reformos, kokia įvyko 1970, kai masonų ložės nario kard. Bugnini vadovaujama komisija niekuo nemotyvuodama išmetė begalinio grožio, gilumo bei vertės maldas bei liturginę simboliką. Tai buvo ne reforma, o Mišių deformacija.

Tėvas Werner Bösiger parašė atsakymą „Sandorai", kuris buvo žurnale išspausdintas. Gaila tik, kad oficialus katalikų leidinys nežino kaip pagarbiai kreiptis į katalikų kunigą, vadindamas jį „ponu".

Į šį atsakymą atsiliepė Lietuvos Vyskupų Konferencijos generalinis sekretorius vysk. Jonas Boruta. Jis be kita ko teigia, kad Brolija „prisiima sau vienintelio teisiojo poziciją." Katalikų Bažnyčia ilgus šimtmečius buvo „vienintelio teisiojo" - Kristaus mokymo skelbėja. Nejaugi atsirado „Naujas Kristus" ir „naujos tiesos"?...

„Bažnyčios žinios" Nr. 11 straipsnyje Šv. Pijaus X Kunigų Brolija - arkivyskupo Marcel Lefebvre sekėjai" informuoja, kad Lietuvoje pradėjo aktyviai reikštis Šv. Pijaus X kunigų brolija. „Prašome kunigų atkreipti dėmesį į šios brolijos organizuojamus renginius Lietuvoje ir Jūsų parapijose. Informuokite parapijiečius, kad Šv. Pijaus Kunigų Brolija nėra katalikiška organizacija, ji nepriklauso Katalikų Bažnyčiai ... Panaši

liturgija ir iš Katalikų pasisavintos maldos, stokojant informacijos apie ... Brolijos veiklą, gali suklaidinti katalikus ... Tačiau būtent naujoji liturgija tėra tik panaši į katalikiškąsias mišias, o savo esme tai - bendruomenės vakarienė su protestantišku ramybės palinkėjimu. Katalikų maldos mums katalikams yra savos, negalima pasisavinti savo nuosavybės. Be to straipsnyje teigiama, kad „viešos ...Brolijos paskaitos labai skiriasi nuo pokalbių bei paskaitų privačioje aplinkoje". Ką gi, Viešpaties žodžiais tariant, „ateikite ir pamatysite".

Maldinė kelionė į Kryžių kalną. Liepos 15-20 dienomis Šv. Pijaus X Brolija organizavo maldinę kelionę maršrutu Kaunas - Šiluva - Kryžių kalnas. Kelionėje dalyvavo 35 maldininkai. Jų tarpe buvo 9 Tradicijai ištikimi katalikai iš Baltarusijos. Kelionei vadovavo Brolijos kunigas iš Šveicarijos t. Werner Bösiger. Jam padėjo abu Brolijos klierikai lietuviai - Kęstutis Smilgevičius bei Edmundas Naujokaitis ir vokietis brolis Klausas. Kas rytą vyko tradicinės šv. Mišios, kurių metu dalyviai priimdavo šv. Komuniją. Tai buvo tikra Dievo malonė Lietuvos tikintiesiems - galimybė dalyvauti tradicinėse Mišiose kasdien nedažnai pasitaiko. Kiekvieną dieną būdavo lietuviškai kalbamas bei lotyniškai giedamas šv. Rožančius, tradicinės katalikų giesmės. Pasimeldėme Šiluvos Dievo Motinai, kurios apsireiškimas visiškai paneigia dabar skelbiamą principą kad visos religijos veda į išganymą - Marija liūdėjo dėl to, kad Lietuvoje įsigalėjo protestantizmas, kuris nėra tikras Jos Sūnaus garbinimas.

Pasiekėme Kryžių kalną liepos 19 dienos vakare. Susikaupimo nuotaiką sudrumstė „naujo pavyzdžio" „kryžius" ant kurio buvo atsiprašinėjama žydų ir parašyta „dabar atviras kelias pasaulio istorijos mesianizmui". Materialistinis mesianizmas skverbiasi ir į katalikišką Lietuvą, net į jos švenčiausią vietą, menančią tikrojo Mesijo Kančią.

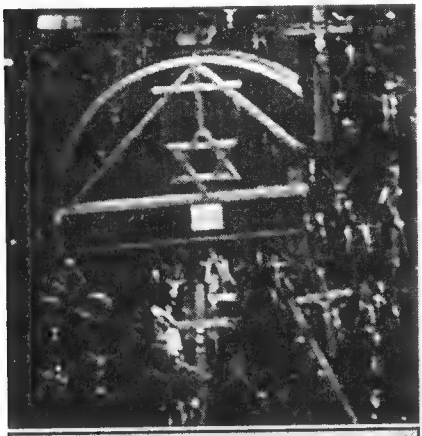

„Naujojo Mesianizmo" apraiškos Kryžių kalne

Maldinė kelionė į Agluoną. Latvija. Rugpjūčio 8-15 dienomis keletas Tradiciją remiančių Lietuvos tikinčiųjų dalyvavo Latvijos graikų apeigų katalikų maldinėje kelionėje į Agluoną - „Latvijos Šiluvą". Jie turėjo progos susipažinti su Rytų katalikų (unitų) liturgija, švenčiama bažnytine slavų kalba. Seniau Roma Roma visokeriopai skatino bažnytinę uniją - siekimą grąžinti į Bažnyčią atskilusius Rytų krikščionis, pilnai išsaugojant jų liturgijos lobius. Tačiau 1993 m. Balamande (Libanas) buvo pasirašyta bendra katalikų ir stačiatikių deklaracija, kuri pasmerkė unitizmą. Nenuostabu, kad ir Latvijos unitai yra tarsi rakštis modernistų akyse - jie yra ištikimi tradiciniam bizantiškajam ritualui. Jie priešinasi ekumenizmui bei atsisako daryti pakeitimus liturgijoje, nes jau yra bandymų „atnaujinti" ir graikų apeigas. Bendra malda kartu su šiais tvirtais mūsų tikėjimo broliais aiškiau nei bet kas parodė Bažnyčios vienybę ir visuotinumą. Šventoji Motina Bažnyčia leidžia ir apima nuostabią apeigų brangenybių įvairovę. Štai tikroji, nemodernistinė katalikiška įvairovė! Įvairių apeigų katalikus į tvirtą Petro uolą jungia ištikimybė šventajai Tradicijai. Būtent to ir nenugalės pragaro vartai...

VATIKANAS.

Į dangų be gerų darbų? Birželio 25 d. Popiežiškoji Taryba krikščionių vienybei skatinti pranešė, apie pritarimą liuteronų pasiūlymui paskelbti bendrą deklaraciją dėl nuteisinimo doktrinos. „Tai reiškia, jog dauguma puspenkto šimtmečio senumo pasmerkimų liuteronų mokymui apie žmonių išteisinimą ir išganymą nebegalioja" - teigia „Sandora". Bendroje deklaracijoje katalikai ir liuteronai sutaria, kad išgelbėjimas yra visiškai laisva Dievo dovana ir jos neįmanoma nusipelnyti geru darbu, veikiau ji atsispindi geruose darbuose. Nors liuteronų pusė pasigedo katalikų atsakyme šiek tiek aiškumo, iki viešo deklaracijos pasirašymo rudenį tikimasi viską išspręsti. „Dialogas, prasidėjęs iškart po Vatikano II susirinkimo, pagaliau davė vaisių", taip šį žingsnį įvertino Popiežius Jonas Paulius II. Iš tiesų „medį pažinsite iš jo vaisių".

Tridento susirinkimas VI sesijos „kanonuose apie nuteisinimą" 24 kanone pabrėžia: „Jeigu kas nors sako, kad gautas nuteisinimas nėra išsaugojamas ir taipogi padidinamas Dievo akivaizdoje per gerus darbus, bet, kad minėti darbai yra tik gaunamo nuteisinimo vaisiai ir ženklai, bet ne jo sustiprinimo priežastis, tebūnie prakeiktas."

Tad kaipgi elgtis eiliniam katalikui? Jam belieka pasimetus klausti: „Galbūt man nereikia stengtis daryti gerų darbų tam kad pasiekčiau Dangaus karalystę"? Atsakymą duoda jau pats Kristus (Pvz Mt 7; 12, 21) Taip pat šv. Jokūbas savo laiške moko „žmogus nuteisinamas darbais, o ne vien tikėjimu" (Jok 2, 24) To visada mokė ir Šventoji Motina Bažnyčia. Būtent Jokūbo laišką kaip „netinkamą" Liuteris išmetė iš savo Biblijos. To moko ir visi Bažnyčios šventieji. Prisiminkime, kad protestantai, kurie teigė priešingai, neturi nei vieno šventojo.
(Pagal „Sandorą" 98/9)

Popiežius gina tikėjimą. Birželio 30 d. Pasirodė Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II apaštalinis laiškas *Ad tuendam fidem* (Apginti tikėjimą). Popiežius teigia, kad laiškas skirtas „Apginti tikėjimą nuo klaidų, kurios kyla tarp kai kurių tikinčiųjų, ypač tų, kurie savo gyvenimą paskyrė įvairioms šventosios teologijos disciplinoms". Vatikanas teigia, kad kai kurie katalikai, o ypač teologai piktnaudžiauja vadinamąja „tiesų hierarchija" kad pateisintų savo prieštaringas nuomones, labiausiai tais Bažnyčios mokymo klausimais, kurie nebuvo paskelbti neklaidingais. Dokumentas primena, kad tikintieji turi privalomai laikytis ne tik dieviškai apreikštų tiesų, kurias privalu priimti tikėjimu, bet vadinamųjų „galutinių" mokymų apie tikėjimą ir moralę. Tarp šių mokymų galima paminėti tokius plačiai diskutuojamus dalykus kaip vien vyrų šventinimas į kunigus, eutanazijos, prostitucijos bei paleistuvystės smerkimą.

Šventasis Tėvas tam tikromis normomis papildė Bažnyčios Kanonų Teisės Kodeksą ir Rytų Katalikų bažnyčių Kanonų Kodeksą, siekdamas kad būtų mokoma tikėjimo tiesų, kurios yra aiškiai apibrėžtos Bažnyčios mokyme. Atmetantys šiuos mokymus ar mokantys mokymo, kuris buvo pasmerktas Romos popiežiaus ar Visuotinio Susirinkimo turi būti nubausti. Dokumentas buvo labai reikalingas šiais teologinės betvarkės laikais, tik išlieka pavojus, kad juo gali būti piktnaudžiaujama, primetant tikintiesiems klaidingus popiežiaus ar vyskupų konferencijų mokymus kaip privalomus ar baudžiant Tradicijai ištikimus katalikus kaip „nepaklusnius" Šventajam Sostui.
(*Pagal Zawsze Wierni Nr. 23, Catholic Information Network 98 07 17, Sandora 98/9.*)

Sekmadienį švęsk. Liepos 7 d. Popiežius paskelbė laišką *Dies Domini* (Viešpaties diena). Jame Šventasis Tėvas teologiškai pagrindžia sekmadienio šventimą ir primena tikintiesiems būtinybę sekmadieniais dalyvauti Šventosiose Mišiose bei išlaikyti sekmadienį kaip dieną laisvą nuo darbo. Dabar paplitusiu savaitės užbaigimu tapo weekend'as,

grynai pramoginis savaitgalis. „Deja - pabrėžia popiežius - kai sekmadienis praranda pirminę prasmę ir tampa tik savaitės užbaigimu, kartais atrodo, kad žmogaus horizontas tapo toks siauras, kad neleidžia jam įžiūrėti dangaus".
(Pagal Zawsze Wierni Nr. 23, „Sandora" 98/9)

Inkviziciją ant laužo? Spalio 29-31 dienomis Vatikane bus surengtas tarptautinis simpoziumas Inkvizicijos klausimu. Šis renginys yra vienas iš daugelio įtrauktų į pasirengimo didžiajam Jubiliejui sąrašą. Tam buvo sudaryta speciali istorinė-teologinė komisija vadovaujama tėvo Georges Cottier OP, oficialaus pontifikalinio teologo. Jos užduotis yra ištirti Šventosios Tarnybos veiklą ir nuosprendžius. Praėjusiais metais ši komisija organizavo simpoziumą apie antijudaizmo krikščioniškas šaknis. Kaip ir būsimasis susitikimas, praėjęs simpoziumas buvo atsakymas į Jono Pauliaus II raginimą kritiškai ištirti Bažnyčios istoriją, ruošiantis didžiajam jubiliejui, dokumente *Tertio millenio adveniente*. Tėvo Cottier paruoštą medžiagą tiria kard. Ratzinger. Ši medžiaga bus pagrindas 2 000 metų kovo 8 dieną vyksiančiam apmąstymui, kurio metu Katalikų Bažnyčia prašys atleidimo už visas praeities klaidas. Tą dieną vyks atgailos procesija nuo šv. Sabinos bazilikos iki Crico Maximo. Būsimasis simpoziumas, kuriame dalyvaus viso pasaulio įvairių sričių mokslininkai, vyks praėjus lygiai 500 metų po įžymiojo dominikonų vienuolio bei teologo Savonarolos, mirties. Agentūra *Polska Agencja Prasowa*, remdamasi leidiniu *„Tertium Millenium"* pateikė žinią, kad 2000 metais bus reabilituoti Husas ir Savanarola. Rašoma, kad tai turi būti pirmasis žingsnis į abiejų anksčiau pasmerktųjų kaip eretikai beatifikaciją. Tačiau jei Savonarola buvo nekaltai pasmerktas švento gyvenimo katalikas, tai Husas iš tiesų skelbė tikrą ereziją.

Kita vertus, esama reikalavimų beatifikuoti Ispanijos dominikoną ir Didįjį Inkvizitorių, moderniame mąstyme tapusį „tamsiųjų viduramžių baisybių" simboliu. Torkvemada buvo 1483 metais popiežiaus Siksto IV paskirtas reorganizuoti bažnytinius tribunolus. Tais laikais, kai Europa kovojo su islamo agresija Ispanijoje, ir žydai, įsigalėję visose Ispanijos valdžios struktūrose, buvo laikomi islamo sąjungininkais, bažnytiniai tribunolai turėjo tikrinti žydų atsivertimo į katalikybę nuoširdumą. Išvijus žydus 1492 metais, Inkvizicija tikrino atsivertėlių iš islamo nuoširdumą. Priešingai žiniasklaidos sukurtai masių nuomonei daugelis istorikų dabar mano, kad iš tiesų Torkvemada nebuvo žiaurus teisėjas ar kankintojas, o kuklus žmogus, savo atžvilgiu laikęsis griežtos disciplinos, visą laiką raginęs Inkvizicijos saikingumo ir jos tarnautojų artimo meilės. Per 15 savo darbo metų inkvizicija ištyrė apie 100 000 bylų ir iš jų nuteisė maždaug 2 000 žmonių. Kai Ispanijoje Inkvizicija buvo valstybinė institucija, visoje likusioje krikščionijoje tai buvo Bažnytinė įstaiga. Pasauliečiai monarchai dažnai siekdavo naudoti Inkviziciją saviems politiniams tikslams (tai padaryti lengviausia buvo Ispanijoje). Bažnytinė Inkvizicija daugeliu atvejų bausdavo privaloma maldine kelione, plakimu, ar įkalinimu. Kūno bausmės priklausė nuo pasaulietinės valdžios. Mirties bausmė buvo skiriama tik tiems, kurie buvo pasmerkti už ereziją ar atsisakdavo paklusti.

Verta prisiminti, kad kūno bausmes tuo metu taikė visos Europos teismai, taipogi ir vėliau atsiradę protestantai. Kodėl gi jie nenori atgailauti Didžiojo Jubiliejaus išvakarėse už sukeltą kruvinų karų bangą Europoje, už milijonų katalikų atplėšimą nuo vienintelės Kristaus Bažnyčios ir tuo pačiu nuo išganymo? Kodėl gi nieks nekaltina Liuterio už jo antižydiškus raštus? Nežada savo piktadarysčių pasmerkti nei žydai bei musulmonai. Deja tik katalikai plaka savo Motiną Bažnyčią. (*Pagal CWN*)

Ar Dievo Dvasia veikia ir už Bažnyčios? Popiežius Jonas Paulius II pabrėžė, kad išganymo kelių gali būti ir

už Katalikų Bažnyčios ribų. Per rugpjūčio 12-osios dienos visuotinę audienciją jis tvirtino, jog Šventoji Dvasia veikia ir už „regimų Bažnyčios ribų". Pasak popiežiaus, „leistina" manyti, kad visur, kur yra tiesos, gerumo bei išminties elementų ir pastangų kurti žmoniškesnę visuomenę pagal Dievo planą, kelias į išganymą yra atviras. Toliau Jonas Paulius II sakė, jog Šventoji Dvasia dovanota Bažnyčiai ir visai žmonijai. Ji veikia visur, kur žmonės atsiveria dieviškajam Apreiškimui.

Gi popiežius Pijus IX mokė „Turime iš tiesų rūpintis, kad tikinčiųjų mąstyme būtų stipriai įsitvirtinusi ši mūsų šventosios religijos dogma, būtent: absoliutus katalikų tikėjimo būtinumas norint pasiekti išganymą" (*Nostis Et Nobiscum).* Du popiežiai savo mokyme negali prieštarauti vienas kitam ir abu likti teisūs. Kažkurio teiginys turi būti neteisingas. Tad kuo mums tikėti Šventasis Tėve? (*Pagal Oficialųjį Lietuvos Katalikų Bažnyčios puslapį. Http:www.lcn.lt/*)

Visuotinis išganymas? Popiežius Jonas Paulius II paminėjo 1000 metų jubiliejų nuo mirusių kūdikių paminėjimo dienos įvedimo Cluny abatijoje. Jis paragino melstis už visus mirusius kūdikius, nepriklausomai nuo to, ar jie mirė krikštyti, ar ne. Kaip praneša CNN, popiežius teigė: „Bažnyčia turi viltį dėl visų kūdikių, apskritai dėl visų žmonių amžinojo išganymo.

Remdamasi Viešpaties žodžiais „kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę" (Jn 3, 5), Bažnyčia visada mokė, kad niekas negali būti išganytas be krikšto. Bažnyčia visais laikais melsdavosi tik už krikštytų mirusiųjų sielas. Be krikšto mirusiųjų kūdikiai nekenčia pragaro kančių, tačiau ir nėra išganyti - tokia tradicinė katalikybės doktrina. Taigi popiežius Jonas Paulius II aiškiai pasisako už Bažnyčios ne kartą pasmerktą „visuotinio išganymo" teoriją, iš esmės neigiančią pragaro grėsmės realumą. (*Pagal CWN*)

Ekumeninė martyrologija Apaštalų Sostas pranešė, kad 2000 metų kovo 7 d. paskelbs naują martyrologiją - kankinių sąrašą, į kurį bus įtraukti ir „šventieji" nekatalikai. Kas dabar beprisimins Pijaus IX įsakmų mokymą kad „Nei šventumas, nei išganymas negali būti randamas už Šventosios Visuotinės (*Catholica*) Apaštališkosios Romos Bažnyčios ribų"? (*Pagal Oficialųjį Apaštalų Sosto internet'o puslapį http:// www.Jubillee2000*)

Jėzuito erezijos Tikėjimo Mokslo Kongregacija rugpjūčio 22 d. išleido perspėjimą dėl velionio Indijoje gimusio jėzuito tėvo Anthony DeMello raštų. Kongregacija pareiškė, kad šio kunigo raštuose esama dalykų prieštaraujančių katalikų mokymui.

Pareiškime pažymėta, kad raštai dažnai neigia asmeninę Dievo prigimtį, Jėzaus Kristaus dieviškumą ir objektyvios moralės egzistavimą. Tėvas DeMello taipogi vadino religijas, įskaitant krikščionybę, „pagrindinėmis kliūtimis ieškant tiesos".

Tikėjimo Mokslo Kongregacija prideda, kad, pagal tėvo DeMello teologiją „tikėjimas Kristumi ar Dievu tegali užkirsti kelią žmogui prieiti prie Dievo. Bažnyčia, anot jo prarado teisę mokyti Kristaus vardu."
Dokumentas baigiamas įspėjimu, kad Tėvo DeMello pažiūros yra nesuderinamos su katalikų tikėjimu ir gali atnešti didelę žalą. (*CWN, 08 24*)

Ar Bažnyčia per mažai atgailauja? Tarptautinis žydų komitetas tarpreliginėms konsultacijoms, vedantis oficialų dialogą su Vatikanu, paruošė atsakymą Katalikų Bažnyčios dokumentui apie holokaustą - žydų žudynes Antrojo Pasaulinio Karo metais, pranešė Reuters rugpjūčio 25 d. Į komiteto sudėtį įeina refomuotojo, konservatyvaus ir ortodoksaliojo judaizmo atstovai taip pat Pasaulio žydų Kongresas, Amerikos žydų komitetas, B'nai B'rith ir Izraelio Tarpkonfesinis Komitetas. Atsakyme aiškiai ginčijama Vatikano pozicija - ginti

popiežių Pijų XII, kuris išgelbėjo tūkstančius žydų gyvybių per II Pasaulinį karą. Komitetas pabrėžia, kad pati Katalikų Bažnyčia turi prisiimti dalį atsakomybės už žydų genocidą.

Dokumente minima, kad Vatikanas negali ginti popiežiaus, kuris nei karto per II pasaulinį karą nepaminėjo žydų savo viešuose pasisakymuose. Dar daugiau komitetas kaltina Bažnyčią dalyvavimu holokauste, nes „Hitleris, Himleris ir kiti nacių lyderiai visi buvo pakrikštyti ir niekada neekskomunikuoti krikščionys."

Visi Bažnyčios vadovų atsiprašinėjimai už tariamas Bažnyčios nuodėmes tik dar labiau kiršina pulti Bažnyčios priešus, kurių vieninntelis tikslas - pačios katalikybės sunaikinimas. Vatikano dokumentas neblogai atskleidė pavyzdingai katalikišką popiežiaus Pijaus XII laikyseną II pasaulinio karo metu, tačiau visiškai atsiribojo nuo visų Bažnyčios pastangų istorijoje gelbėti žydų sielas iš judaizmo tamsos. (Pagal CWN)

Vyskupas Lazo stoja Tradicijos pusėn Filipinai. Gegužės 8 d. kardinolas Zin, Manilos arkivyskupas pakvietė į savo katedrą, pašvęstą Nekaltam Prasidėjimui įvairių religijų atstovus pasimelsti už laimingus rinkimus. Ten dalyvavo musulmonų, budistų taosistų ir kitų religijų šventikai. Šis siaubingas aktas sukėlė susirūpinimą La Union diecezijos vyskupui emeritui Slvadorui Lazo.Todėl jis gegužės 17 dieną išsiuntė kardinolui Zin'ui atvirą laišką, kuriame prikaišioja, jog šis netikįs, kad Jėzus Kristus yra vienintelis Išganytojas". Gegužės 18 d. jis informavo spaudą, kad ruošiasi gegužės 24 dieną, sekmadienį nusiųsti Jonui Pauliui II adresuotą tikėjimo išpažinimą. Šį išpažinimą vyskupas perskaitė prieš savo celebruojamas Šv. Mišias Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos bažnyčioje Maniloje 800-ms tikinčiųjų.

Šv. Tėvui adresuotame laiške vyskupas Lazo oficialiai pareiškia remiąs katalikų Tradiciją solidarizuodamasis su arkivyskupu Lefebvre, prieš dešimt metų įšventinusiu „keturis katalikų vyskupus, kad išliktų katalikų tikėjimas". Cituodamas Šv. Pauliaus laiškus, I Vatikano susirinkimą vyskupas parodo, kad katalikų kunigų ir net popiežiaus pareiga yra laikytis tradicijų, o ne jas keisti. Vyskupas nurodo, kad tikroji neteisėto Tradicinių Mišių pakeitimo naujosiomis priežastis - jos trukdė ekumenizmui. Liturginė komisija vadovaujama masono kardinolo Annibale Bugnini, kuriam padėjo šeši protestantų šventikai, pašalino iš Šv. Mišių maldas, kurios pilnai išreiškė katalikų tikėjimą ir buvo nepriimtinos protestantams, teigia vyskupas Lazo. Šios maldos buvo pakeistos labai dviprasmiškais protestantiško eretiško pobūdžio dalykais. Taigi naujasis Mišių ritualas labiau protestantiškas negu katalikiškas. Iš naujųjų Mišių dingo Kryžiaus aukos pobūdis. Vyskupo teigimu, Naujosiose Mišiose netiesiogiai neigiamas Kristaus tikras buvimas Eucharistijoje. Kunigas iš aukos aukotojo tapo bendruomenės susirinkimo pirmininku. Atsižvelgdamas į visas šias aplinkybes, vyskupas Lazo, kuris 27 metus paklusnume bažnytinei vyresnybei celebravo Naująsias Mišias, nusprendė grįžti prie tradicinių (Tridento) Mišių. „Aš grįžtu prie Tridento lotyniškų Mišių, kadangi šios Mišios yra Mišios, kurias įsteigė Kristus per paskutinę vakarienę, kas yra bekraujis kruvinos Jėzaus Kristaus aukos ant Kalvarijos kalno atnaujinimas. Šios visų laikų Mišios amžiams bėgant pašventino milijonų žmonių gyvenimus."

„Šventasis Tėve, nepaisant visos mano pagarbos, kurią jaučiu Jums ir Šventajam Petro Sostui, aš negaliu sekti Jūsų mokymu apie „visuotinį išganymą", jis prieštarauja Šventajam Raštui" - kreipiasi į popiežių vyskupas, pateikdamas atitinkamas Naujojo testamento citatas.

„Šventasis Tėve ar mes turime gerbti neteisingas religijas? ... Ekumenizmas praktikuojamas šiandien kertasi su tradicine katalikų doktrina ir praktika. Jis pastato vienintelę tikrąją religiją įsteigtą mūsų Viešpaties į vieną lygmenį su neteisingomis žmogaus

sukurtomis religijomis - popiežiai visais amžiais absoliučiai draudė katalikams tai daryti." - rašoma laiške.

Baigdamas vyskupas Lazo pareiškia: „Aš esu už amžinąją Romą, Šventųjų Petro ir Pauliaus Romą. Aš nepaklūstu masoniškajai Romai. Popiežius Leonas XIII pasmerkė masoneriją 1884 m. enciklika *Humanum Genus*. Aš nepriimu ir modernistinės Romos. Popiežius Šv. Pijus X 1907 m. pasmerkė modernizmą enciklikoje *Pascendi Dominici Gregis*. ... Aš esu laimingas, kad dabartinėje Katalikų Bažnyčios krizėje aš gavau malonę grįžti į Bažnyčią ištikimą katalikų Tradicijai..." *(Pagal „Angelus" 1998 liepa)*

LENKIJA

Pirmoji Lenkijoje Šv. Pijaus X Brolijos sesuo vienuolė. Ja Balandžio 26 d. tapo jauna lenkaitė Malgorzata Hądzlik. Tai iš tiesų didelė Dievo malonė visam Rytų Europos Tradicijos judėjimui. Kartu su keturiomis seserimis novicėmis ji priėmė abitą iškilmingose šv. Mišiose Brolijos seserų noviciate Ruffec le Chateau vietovėje pietų Prancūzijoje. Melskime Viešpatį tokių pašaukimų Lietuvai! (Pagal Zawsze Wierni Nr 22)

Katalikiškoje šalyje nėra vietos kryžiui? Rugpjūčio 18 d. Lenkijos ministras pirmininkas Jerzy Buzek pareiškė, kad Lenkijos vyriausybė paims į savo priežiūrą prie buvusios nacistų koncentracijos stovyklos Osvencime esantį plotelį, kuriame per paskutines savaites išdygo dešimtys kryžių

Buzek pasakė, kad tai sumažins antplūdį žmonių, kurie toje vietoje pristatė kryžių nacių nužudytų Lenkų atminimui. Įvairios žydų grupės, tame tarpe ir Izraelio nacionalinio holokausto muziejaus pareigūnai protestavo prieš kryžių statymą reikalaudami juos pašalinti, nes jie, esą, išniekina daugiau kaip milijono žydų palaidojimo vietą. Jie remiasi tarptautiniais susitarimais, pagal kuriuos jokie religiniai, ideologiniai ar politiniai simboliai neturi būti statomi buvusių nacių mirties stovyklų vietoje. Lenkijos premjeras pasakė, kad žemės paėmimas vyriausybės kontrolėn „padarys įmanomus tolesnius veiksmus", nepasakydamas ar vyriausybė planuoja pašalinti jau stovinčius kryžius.

Grupės, pastačiusios kryžius, pareiškė ginsią šiuos ženklus, žyminčius daugelio lenkų nužudymą II pasaulinio karo metais, taipogi ir kryžių žymintį vietą kur Šv. Tėvas Jonas Paulius II meldėsi 1979 m. 1998 m. vasarą Šv. Pijaus X Brolijos maldinės kelionės į Čenstochovą metu jos dalyviai pastatė savo kryžių, pagerbdami čia žuvusių katalikų atminimą. Prie kryžiaus aukotos tradicinės šv. Mišios jų aukoti tėvą Stehlin'ą pakvietė kryžių gynėjai, niekam kitam nesutikus to daryti. Tik Šv. Pijaus X Brolija išdrįso atvirai stoti į kovą už katalikų tikėjimą - aukščiausi Lenkijos hierarchai sutiko nuimti kryžius. Seniau lygiai taip pat buvo patenkintas žydų reikalavimas iškelti iš koncentracijos stovyklos pastatų ten buvusį karmeličių vienuolyną. Ši kova tarp dviejų stovyklų atspindi kovą tarp paskutinių *Ordo Christiana* - katalikiškos Kristaus tvarkos pasaulyje likučių ir Naujosios Pasaulio Tvarkos, kuriamos „laisvajame pasaulyje", jau pašalinusios Kryžių bei patį Kristų iš valdžios įstaigų, mokyklų bei altorių. *(Pagal CWN)*

Judaizmo diena antrą kartą. Pasiruošimas antrajai judaizmo dienai Lenkijos Bažnyčioje, komentarų Biblijos skaitiniams išleidimas, ir lenkų katedros Jeruzalės universitete atidarymas buvo svarbiausios Lenkijos Episkopato komiteto dialogui su judaizmu posėdžio, įvykusio birželio 16 d. Gniezne temos. Komiteto narius priėmė Gniezno Arkivyskupas Metropolitas Henryk Muszyński. (*Katolicka Agencja Prasowa, 98 06 17*)

Beprecedentinis primo pasisakymas Savo birželio vizito Rusijoje, Peterburge metu Lenkijos primas kardinolas Józef Glemp kategoriškai pasipriešino pastangoms atversti stačiatikius į katalikų tikėjimą. Komentuodamas stačiatikių

priekaištus katalikų kunigams, kurie bando atversti atskilusius Rytų krikščionis į katalikybę, Primas pasakė „kai kurie hierarchai gauna kritinių pastabų, bet bijodami prozelitizmo, tai yra traukimo į kitą (kito tikėjimo - red.) pusę, mes to nenorime." Šiuo pareiškimu Lenkijos primas tarsi nubraukia lotynų ir graikų apeigų katalikų misionierių pastangas grąžinti rytų slavus katalikybėn per bažnytinę uniją.Tuo atsižadama visų buvusių Lenkijos primų Rytų politikos. (Zawsze Wierni, Nr. 23)

KITOS ŠALYS

Fidži. Vienas iš 4 Arkivysk. Lefebre'o įšventintų vyskupų mons. Tissier de Mallerais savo vizito į Australiją metu aplankį ir Fidži salas, kurias laikas nuo laiko aptarnauja mūsų broliai iš Naujosios Zelandijos. Vienos Brolijos tikinčiųjų šeimos apaštalavimo dėka visas jų kaimas nusigręžė nuo Naujųjų Mišių. Apie 150 žmonių atėjo į Brolijos centrą Fidžyje ir mons. De Mallerais suteikė 8 krikšto ir 42 sutvirtinimo sakramentus. Tai pat buvo palaiminta jaunos šeimos santuoka. Vietiniai gyventojai sutiko vyskupą su tradicine vietos ceremonija skiriama tik garbingiausiems žmonėms.

Švedija. Šv. Pijaus X Brolijos kunigas tėvas Black iš Didžiosios Britanijos nukeliavo į Švediją pas tikinčiuosius, kurie meldžiasi už Brolijos pastovų įsikūrimą Skandinavijos šalyse. Ten jis galėjo susitikti su gana dideliu skaičiumi žmonių. Šie kontaktai pasirodė gana įdomūs ir daug žadantys, taigi galbūt bus įmanoma organizuoti pastovius vizitus į šias šalis.

Bažnyčios krizė Airijoje. Airijos vyskupai ruošiasi svarstyti visų išskyrus dviejų Airijos seminarijų uždarymo klausimą. To priežastis - pašaukimų skaičiaus smukimas. Ši krizė atspindi bendrą religijos praktikavimo nuosmukį per paskutinį dešimtmetį.

Diecezinių kunigų skaičius smuko per pastaruosius 20 metų nuo 3 998 1998 metais iki 3616 praeitais metais. Kunigų vienuolių skaičius krito dar smarkiau - nuo 8 020 1965 m. iki 6912 1980 m. ir 4089 1996 m.

1965 m. 282 jaunuoliai buvo įšventinti kaip diecezijų kunigai, o 377 - kaip vienuolių ordinų nariai. Praeitais metais šie skaičiai buvo atitinkamai tik 53 ir 32 jaunuoliai.

Dauguma Airijos kunigijos dabar yra pagyvenusio amžiaus ir jiems mirštant seminarijos nepateikia pakankamai kunigų į jų vietą. Praeitais metais šalies sostinė Dublinas prarado 19 kunigų, o įšventinti čia buvo tik 2. Fernso diecezija prarado 12 ir neįšventino nei vieno kunigo. Iš viso 1997 metais mirė 100 kunigų, o į seminarijas įstojo tik 41.

Praėjusiais metais pirmą kartą per savo gyvavimo istoriją Dublino diecezinė kunigų seminarija, aptarnaujanti pusę šalies katalikų, nepriėmė nei vieno studento. Dabar seminarijoje studijuoja tik 11 klierikų.

Iš dalies šios problemos šaknys glūdi nykstančioje pagarboje katalikų kunigystės institucijai. Tai galėjo įtakoti kylantis materialinis gerbūvis, tačiau tą galėjo paskatinti nesena kunigų pedofilijos atvejų virtinė. Už tai šimtas kunigų ir vienuolių dabar stojo prieš teismus arba buvo nuteisti. Visa tai vyksta Airijoje, katalikiškiausioje Vakarų Europos šalyje, kaip manyta iki šiol. Šių reiškinių giliausios priežastys ko gero yra modernistiniame kunigų paruošime. Tradicinės formacijos nepraėję kunigai nesuvokia savo pašaukimo ir aukos esmės, formuodami modernaus kunigo įvaizdį visuomenėje. Panašūs procesai jau seniau vyksta daugelyje pasaulio šalių, pasiekdami jau ir iki tol soclageryje „užkonservuotą" Rytų Europą.

Pažymėtina, kad vienas iš keturių naujų Dublino kunigų nepasiliks Airijoje. Šiemet birželio pabaigoje William Richardson, buvo įšventintas Otavos vyskupo (Kanada) ir paskirtas dirbti Šiaurės Amerikoje su Šv. Petro Brolija, aukojančia tradicines (Tridento) Šv. Mišias. Tėvo Richardson'o pirmosiose mišiose Airijoje liepos į dieną dalyvavo

Dublino arkivyskupas Connell. Pirmą kartą per paskutinįjį ketvirtį amžiaus Dublino arkivyskupas dalyvavo tradicinėse Šv. Mišiose, tuo parodydamas augantį Bažnyčios dėmesį Tradicijai ištikimų katalikų bendruomenei. Galbūt jis suvoks, kad Bažnyčios ne kartą išbandytas vaistas nuo krizių yra veiksmingiausias? (CWN)

Homoseksualistų santuokos Italijoje. Florencijos kardinolas Silvano Piovenelli liepos 31 d. kritikavo Florencijos miesto tarybos sprendimą leisti homoseksualistams ir lesbietėms registruoti savo ryšius kaip teisėtą santuoką. Kard. Piovanelli parašė Vatikano laikraštyje „L'Osservatore Romano", kad naujasis įstatymas „prieštarauja Bažnyčios mokymui" ir „neatitinka mūsų visuomenės arba tradicinės krikščioniškos šeimos sampratos". Piza buvo pirmasis Italijos miestas, kuris liepos 9 d. davė tokį leidimą, po to sekė Voghera. *(CWN)*

Kunigas Pedofilas (JAV). Praslinkus vos kelioms savaitėms po to kai Dalaso diecezija sutiko sumokėti 30 mln. dolerių pedofilo kunigo aukoms, Katalikų Bažnyčia buvo smarkiai sukrėsta pranešimų apie kaimyninės Forth Worth diecezijos kunigo panašius poelgius.

Spaudos konferencijoje rugpjūčio 12 d. Forth Worth vyskupas Joseph P. Delaney pareiškė, kad tėvas Thomas Teczar paliko diecezijį 1993 tam kad sustabdytų seksualinių pažeidimų tyrimą. Tėvas Teczar, kuris yra suspenduotas, neleidžiant vykdyti kunigo pareigų, dabar gyvena Masačiusetse. *(CWN)*

Mišios iškrypėliams. Ričmondo (JAV) vyskupas Walter Suliwan kovo mėnesį Švenčiausiosios Jėzaus Širdies katedroje pasveikino homoseksualistus, susirinkusius į vad. „pirmąsias mišias gėjams ir lesbietėms": „Žinokite, kad priklausote Bažnyčiai. Atėjo laikas, kad jums tai kažkas pagaliau pasakytų. Tai jūsų dvasiniai namai". Susirinkusieji sutiko vyskupo pasisakymą kelių minučių ovacijomis. Jo Ekscelencija 1988 tapo vienu iš pirmųjų Amerikos vyskupų, davusių leidimą vadinamosioms „indultinėms Tridento Mišioms" (aukojamoms Bažnyčios hierarchijai leidus) ir net pats aukojo tokias Mišias *(„Kirchliche Umschau", Nr 1, 1998 m. kovas)*

Vyskupas Liuthe ir Buda. Eseno Vyskupas Hubert Liuthe savo diecezijos Kardinolo Hengsbacho vardo namuose įrengė patalpas budistinei zen meditacijai. Jų įrengimo išlaidos buvo apmokėtos iš Bažnytinių rinkliavų ir aukų, kurias surinko „zen meistras" kunigas Johanes Kopp. Visa tai turi tarnauti tarpreliginiam dialogui. Įdomu, ką apie tai pasakytų velionis kardinolas Hengsbach?

("Kirchliche Umschau", nr 2, 1998 birželis).

Skubinama Motinos Teresės beatifikacija. Italijos katalikų laikraštis „Avvenire" praneša apie pirmąjį užregistruotą stebuklą, priskiriamą Motinos Teresės iš Kalkutos užtarimui.Misionierė sesuo Indijoje Rita Mascarenhas pagijo, melsdamasi Motinai ir panaudojusi prisilietimo relikviją.

Motina Teresė parodė tikrai švento vienuoliško gyvenimo pavyzdį, jos artimo meilės darbai buvo neabejotinai herojiški.Tačiau jos nuolankiu būdu pasinaudojo antikristinį, grynai pasaulietišką humanizmą skelbiantis pasaulis ir ekumenizmo ereziją skleidžiantys Bažnyčios hierarchai. Modernizmas pasinaudojo Motinos darbu, kad sunaikintų karitatyvinių vienuolijų veikloje antgamtinį aspektą ir panaudotų jas ne Dievo karalystės, o Naujosios pasaulio tvarkos statybai. Yra žinoma, kad stokodama tikėjimui ištikimų kunigų dvasinio vadovavimo, Motina Teresė sąmoningai nesistengė gelbėti mirštančių savo globotinių sielų. Inteviu Catholic World News agentūrai 1998.08. Motinos Teresės įpėdinė kongregacijos vadovės poste sesuo Nirmala pasakojo: „Ji (Motina) gerbė kiekvieno religiją, ji padėdavo kiekvienam kuo geriau gyventi

tuo, ką jie gavo savuosiuose tikėjimuose."

Norisi tikėti, kad Dievas atleido Motinai Teresei jos nesusigaudymą krizinėje Bažnyčios situacijoje ir apdovanojo dangiškuoju vainiku.Tačiau jos beatifikacija ar net kanonizacija tik prisidėtų prie natūralistinės dvasios Bažnyčioje skleidimo.

(Pagal CWN)

Lurdo apsireiškimo jubiliejus Šiemet sukanka 140 metų didžiajam Dievo Motinos apsireiškimui Lourde. Regėtoja šv. Bernadette Soubirous paklausė Apsireiškusiosios, koks Jos vardas. Ši atsakė: „Aš esu Nekaltas Prasidėjimas". Taip Šv. Mergelė patvirtino vos prieš keturis metus, 1854 m. paskelbtą Jos Nekaltojo Prasidėjimo dogmą.. Toje vietoje ištryškęs šaltinis stebuklingai pagydė neregėtą skaičių ligonių, nenuneigiamai įrodydamas moderniam pasauliui Dievo galią. Lourdas tapo naujo katalikybės suklestėjimo Prancūzijoje pradžia. Šiandien didingoji Lourdo šventovė, kaip ir daugelis kitų šventų Bažnyčios vietų, „apsėsta" charizmatikų.

500 metų nuo Girolamo Savonarolos mirties. Prieš pusę tūkstantmečio bažnytiniai politikai pasmerkė ir sudegino vieną įspūdingiausių Dominikonų ordino asmenybių - Girolamo Savonarolą. Savo neprilygstamu pamokslininko talentu jis pasipriešino Renesanso pasaulietinei dvasiai ir atvertė visą Florencijos miestą. 1497 m. jis iškilmingai paskelbė Jėzų Kristų miesto Karaliumi. Savanorola buvo pasmerktas dėl pernelyg aršios popiežiaus Aleksandro VI nedorovingumo kritikos, tačiau jo pažiūrose nebuvo nieko, kas prieštarautų katalikų tikėjimui ar moralei. Šv. Pilypas Neris ir šv. Katarina dei Ricci garbino Savonarolą kaip šventąjį.Vatikanas neseniai išleido dokumentą, teigiantį, kad Savonarolos mokymas buvo visiškai ortodoksiškas.

Viešas Kristaus Kūno išniekinimas. Pasaulinė spauda nuodugniai gilinasi į JAV prezidento Billo Clintono santykiussu M. Levinsky, tačiau daugeliui visai neatrodo, jog tokios moralės žmogui nedera vadovauti valstybei. Dar kovo mėnesį baptistas B.Clintonas ir jo žmona metodistė, aktyvi abortų propaguotoja Hillary Clinton vizito Pietų Afrikoje metu priėmė šv. Komuniją iš katalikų kunigo rankų. PAR vyskupų konferencija pritarė tokiam „ekumeniniam gestui'. Roma kažkodėl buvo nepatenkinta, nors visai neprieštaravo pvz. Olandijos karaliaus dvaro narių kalvinistų komunijai per princo Maurits von Oranien - Nassau vestuves. O popiežius Jonas Paulius II asmeniškai leido kalvinistui Roger Schutz iš Taize, jau daug metų skiepijančiam jaunimui protestantišką dvasią, reguliariai priimti Komuniją katalikų Mišiose. *(Zawsze Wierni, Nr 22)*

Nuoširdų „Teatlygina Dievas"
poniai Marijai Klein
iš Berlyno

Už dosnią piniginę auką, įgalinusią šio numerio pasirodymą
Taria „Pulkim ant kelių" leidybinė grupė
ir Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos
Vilniaus šv. Kazimiero koplyčios tikintieji

ŠV. PIJAUS X BROLIJOS ROŽANČIAUS KRYŽIAUS ŽYGIO KATALIKŲ TIKĖJIMUI LIETUVOJE GINTI SEKRETORIATAS
ISLANDIJOS G. 2-20 VILNIUS, TEL (8-22) 62 34 40

ANTRASIS LAIŠKAS ROŽANČIAUS KRYŽIAUS ŽYGIO DALYVAMS

Brangieji Rožančiaus Dievo Motinos Kryžiaus žygio dalyviai!

Leiskite man šiame laiške apmąstyti šešias intencijas, kuriomis kiekvieną dieną kalbame vieną ar kelias Rožančiaus paslaptis. Pati pirmoji intencija - kad Kristus karaliautų visose visuomenės gyvenimo srityse. Jau girdžiu pašaipiai komentuojančius balsus: svajotojų saujelė; atitrūkusi nuo realybės! Juk jie dar gyvena Viduramžiais! Kaip galima demokratijos epochoje dar kalbėti apie karalystę? Kaip galima pliuralistiniame pasaulyje kuriame galima tikėti į ką tik nori, primesti kažkokią vieną religiją, kažkokį visuotinį karalių? Toks kalbėjimas apskritai prieštarauja žmogaus teisėms. Užuot vienijęs pasaulį taikoje, kalbėjimas apie Kristų Karalių tik žadina senus priešiškumus, veda į religinius karus ir diskriminaciją!" Į tai yra tik vienas atsakymas: Kristaus Karalystės idėją galima suprasti tik tada kai tikima, kad yra vienintelis tikras Dievas, vienas Švenčiausioje Trejybėje, nuo kurio viskas priklauso, kuriam viskas priklauso, kuris yra Valdovas ir Karalius. Modernistų, priešinimasis Kristaus Karalystei, kaipo nesiderinančiai su religijų laisve ir ekumenizmu (kuriuos skelbia II Vatikanas), įrodo tik tai, kad jie prarado tikėjimą, kad jau neįstengia atskirti tiesos nuo klaidos, kad Dievas jiems yra kažkokia abstrakcija, galbūt dar pasaulio architektas, bet kuris jau nebėra vienintelis Dievas, Kristus su Tėvu ir Šv. Dvasia.

Dabar yra įprasta vardan taikos žemėje atmesti Kristų Karalių, nors Jis yra vienintelė tikra taika. Vietoje to, kad gyvenimas, istorija, pasaulis, taika būtų statoma ant tvirto pamato - vienatinio viso gyvenimo, istorijos, pasaulio, taikos ir viso ko Viešpaties, bandoma įrengti žemėje apgaulingą, dirbtinį, iliuzorinį rojų, pagrįstą žmogaus verte, laisve ir teisėmis. Būtent čia išsiskiria dvi skirtingos dvasios, būtent čia ir glūdi giliausias skirtumas tarp Tradicijos ir modernizmo. Tradicinio katalikų tikėjimo centre yra karališkas Dievo viešpatavimas, visiška žmogaus priklausomybė nuo JO, žmogaus tikslas - Jo nuostabi amžinoji tobulybė. Modernizmas centre pastato žmogaus vertę, jo laisvę ir nepriklausomybę, o jo tikslas - kaip galima didesnė laimė žemėje. Taigi Rožančiaus kryžiaus žygis yra aiškus dabartinio ekumenizmo ir personalizmo, skelbiamo beveik iš visų pasaulio sakyklų, atmetimas.

Tačiau yra dar ir kita žmonių grupė - tvarkingi tikintys katalikai. Jie pripažįsta

---

PRANEŠIMAS APIE ĮSIJUNGIMĄ Į ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS PASKELBTĄ ROŽYNO KRYŽIAUS ŽYGĮ

Aš,.....

vardas ir pavardė

gyvenantis.....

.....

pašto kodas,adresas, telefonas

pranešu, kad dalyvausiu Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos rengiamame Rožyno Kryžiaus Žygyje.

Kristaus Karalystę, myli jį ir trokšta Jam tarnauti. Tačiau jie kalba taip pat: būkime realistais! Visuotinės Kristaus Karalystės idealas dabar yra nebeįgyvendinama svajonė! Tokiais laikais, kai Kristaus Karalystė turbūt niekur nebepripažįstama, ar nėra lazdos perlenkimas melstis už Jo viešpatavimą visose gyvenimo srityse? Ar tai neveda tikinčiųjų į iliuzijų pasaulį, kuriame jiems gręsia pavojus palūžti sunkios kasdienybės akivaizdoje? Ar ne geriau apsiriboti kokia nors viena veikimo sritimi, pavyzdžiui, kad tradicinės Mišios vėl būtų visur leistos, o visus likusius punktus palikti nuošalyje?

Tokia nuostata yra daug saugesnė nei pirmoji, nes ji skamba gana dievotai ir remiasi realia dabartinio pasaulio, kuris faktiškai elgiasi taip, tarsi Dievo nebūtų, situacija. Ji dėl to yra tokia apgaulinga, kad yra paremta remiasi grynai natūralia patirtimi, grynai žmogišku dabartinės situacijos ir istorijos suvokimu bei vertinimu.

Bet ar pats Kristus nepranašavo, kad ateis tokie laikai Bažnyčiai? Argi nėra Apokalipsės ir daugelio šv. Pauliaus laiškų, kurie rašo apie Antikristą, apie nedorybės paslaptį, apie persekiojmus ir erezijas? O gal nebegalioja tiesa, kad Kristus yra visų gamtinių ir antgamtinų sutvėrimų Karalius? Jeigu 95% žmonių manytų, kad nėra Saulės ar nuo to Saulė nustotų egzistuoti? Taigi matote, kaip be galo svarbu yra ištverti ir toliau tikėti, kad Kristus turi visur karaliauti, nes:

1) Kristus savo esme yra Karalius, ir turime pripažinti Jo karaliavimą, netgi jeigu visas pasaulis jau tuo nebetiki,
2) Kristus yra visų savo priešų nugalėtojas ir apreikš savo pergalę viešai, tačiau turime paruošti tą pergalę nesusilpnėjusiu tikėjimu, pavyzdžiu ir ištikimybe iki pat galo,
3) Kristaus visuotinio viešpatavimo atsižadėjimas yra nuodėmė prieš tikėjimą Juo, nuodėmė prieš viltį Jo pergale, nuodėmė prieš meilę Dievui, nes jo atsižadant, pripažįstama (teoriškai ar praktiškai), kad JAM nėra vietos toje ar kitoje institucijoje.

Dėl viso to ši pirmoji intencija yra svarbiausia, ji yra visų mūsų Rožančiaus Kryžiaus žygio intencijų pagrindas ir tikslas. Melskitės už tai!

„Kasdieną melskitės Rožančių!"
(Dievo Motina visų Fatimos apsireiškimų metu)

Šlovė Nekaltajai Marijai! Kun. Karl Stehlin

✂ —

Pasižadu kasdieną sukalbėti mažiausiai vieną Rožančiaus paslaptį bei maldą „Tavo apgynimo šaukiamės" šiomis intencijomis:

1. Kad Kristus vėl karaliautų visose visuomenės gyvenimo srityse.
2. Kad Lietuvos žmonės grįžtų prie apaštališkosios Tradicijos ir tradicinių šv. Mišių.
3. Kad Nekaltoji Marijos Širdis triumfuotų prieš visas erezijas, skelbiamas Lietuvoje.
4. Už Lietuvos šeimų šventumą.
5. Už jaunimo atsivertimą.
6. Už kunigų ir brolių bei seserų vienuolių šventumą.

AD 1998 metų.....(mėnuo).....(diena)

Pulkim ant kelių

ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS INFORMACINIS LEIDINYS LIETUVAI

TURINYS

Redakcijos vedamasis 2

Šv. Pijaus X-ojo Kunigų Brolijos Generalinio vyresniojo J. E. Mons. Bernard Fellay laiškas Nr.53 Brolijos draugams ir rėmėjams 4

Nei schizmatikai, nei prakeiktieji. Šv. Pijaus Kunigų Brolija-Katalikų Bažnyčios veikla. *kun. Karl Stehlin* 9

Mes matėme Dievo veidą. *Klierikas Edmundas Naujokaitis.* 18

Tėvo P. L. Kramer atsakymai į Filipinų Vyskupų Konferencijos patarimus. 23

Tradicionalistai, konservatoriai, sedavakantistai - kurie yra tikrieji katalikai? *Paaiškinamoji lentelė* 31

Septyni malonės šaltiniai: kunigystė. *kun. Matthias Gaudron.* 38

Šv. Pijaus X Brolijos veikla. 43

Bažnyčios žinios. 48

Atsišaukimas Nr. 2 į Rožančiaus Kryžiaus žygio dalyvius. 61

Vyriausiasis redaktorius - *kun. Karl Stehlin*

✍ Rytų priorato adresas: *Przeorat Sw. Piusa X, ul Garncarska 32,PL 04-886 Warszawa.*

☎ Tel.: *(+48) 22-6152860,*

fax.: *(+48) 22-6155209,*

✉ elektroninis paštas: *info@piusx.org.pl*

WWW puslapis: *http://piusx.org.pl*

✍ Adresas Lietuvoje: *Islandijos g. 2-20, LT-2001 Vilnius,*

☎ Tel/fax: *(8-22) 623440,*

Informacija Kaune: *(8-27) 732280*

Spausdino SPAB "Lietuvos geležinkeliai" Informacijos ir leidybos centro spaustuvė, Mindaugo g. 12/14, LT-2650 Vilnius. Užs. 1679, t. 1000.

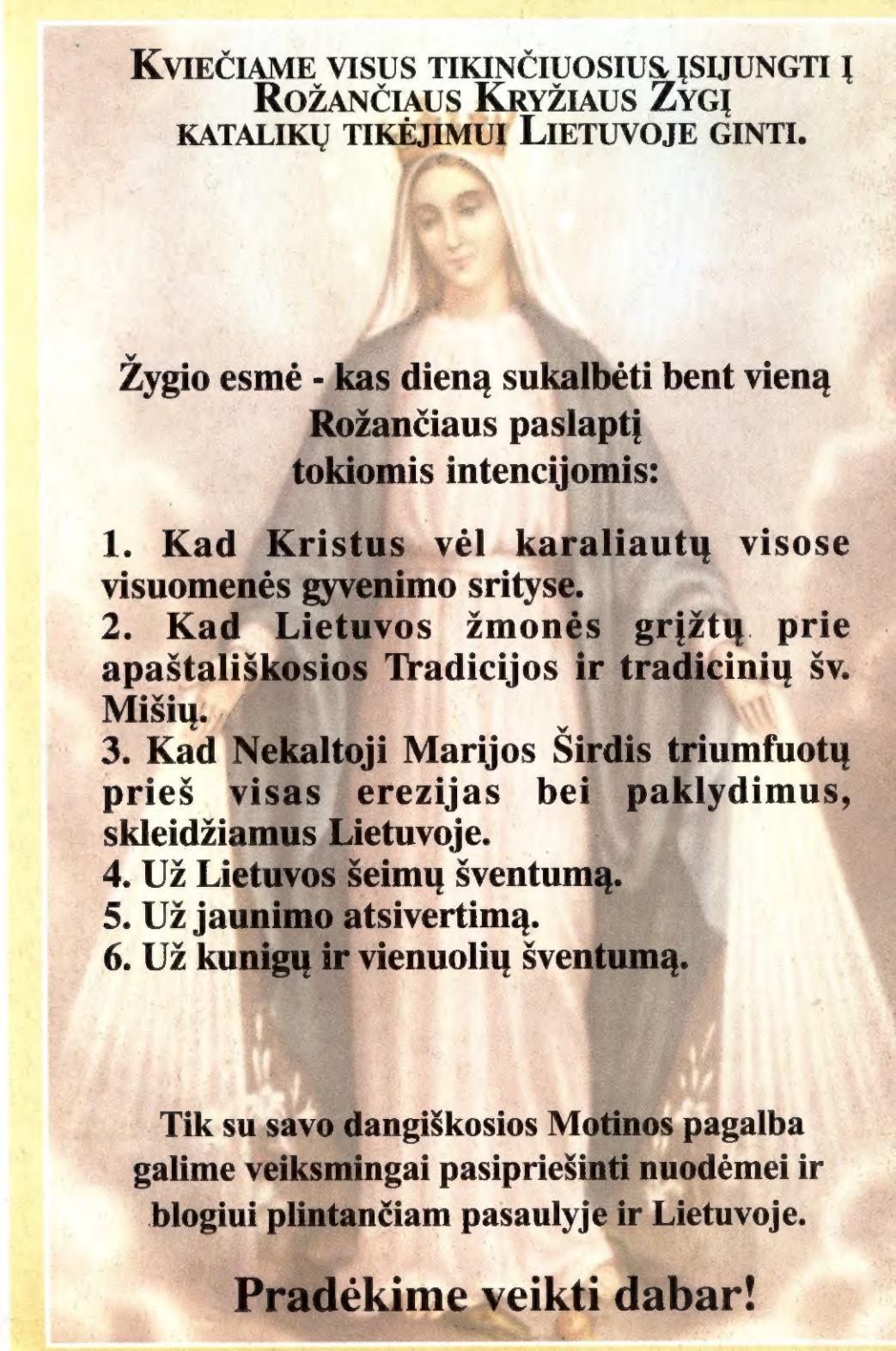

KVIEČIAME VISUS TIKINČIUOSIUS ĮSIJUNGTI Į ROŽANČIAUS KRYŽIAUS ŽYGĮ KATALIKŲ TIKĖJIMUI LIETUVOJE GINTI.

Žygio esmė - kas dieną sukalbėti bent vieną Rožančiaus paslaptį tokiomis intencijomis:

1. **Kad Kristus vėl karaliautų visose visuomenės gyvenimo srityse.**
2. **Kad Lietuvos žmonės grįžtų prie apaštališkosios Tradicijos ir tradicinių šv. Mišių.**
3. **Kad Nekaltoji Marijos Širdis triumfuotų prieš visas erezijas bei paklydimus, skleidžiamus Lietuvoje.**
4. **Už Lietuvos šeimų šventumą.**
5. **Už jaunimo atsivertimą.**
6. **Už kunigų ir vienuolių šventumą.**

Tik su savo dangiškosios Motinos pagalba galime veiksmingai pasipriešinti nuodėmei ir blogiui plintančiam pasaulyje ir Lietuvoje.

Pradėkime veikti dabar!